

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CORA ROSE

Diablo

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DIABLO

CORA ROSE

Telif hakkı© 2023 by Cora Rose

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Editör: Angela O'Connell
Kapak Fotoğrafçılığı: Cadwallader Fotoğrafçılık Kapak
Tasarımcısı: Indie Author Creative

*Tüm eğlenceli sahneleri yazmam için beni cesaretlendiren Eliot
Grayson'a.
Ve Jesse H. Reign'e tüm şaplakları teşvik ettiği için. Bu senin için.*

İÇİNDEKİLER

[İçerik Uyarısı Bölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Sonsöz Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

[yazılmıştırAyrıca Cora](#)

[Rose tarafından](#)

İÇERİK UYARISI

İçerik uyarıları için coraroseromance.com web siteme bakınız.

BİRİNCİ BÖLÜM

DIABLO

"Ağlama," diye tıslıyorum, kardeşimi bu kadar üzdüğüm için kendime çok kızıyorum. Demek istediğim, şu anda biraz daha az duygusal olabilirdi, ama o her zaman çok hassas olmuştur. Hüngür hüngür ağlamasına neden şaşırdığımı bilmiyorum.

"değil," diyor usulca, başını sallayarak. Parlak sarı saçları başında bir hale gibi duruyor ve bir an için birbirimizden nasıl bu kadar farklı olduğumuzu merak ediyorum. Belki de annem bize isim koyarken kimsenin bilmediği bir şeyi biliyordu.

Diablo ve Angelo. Tam anlamıyla zıt kutuplar. Tek yumurta ikizi olmadığımızı biliyorum, ama rahmi paylaştığımız için en azından biraz benzer olacağımızı düşünebilirsiniz. Ama hayır.

Yine de kardeşime tapıyorum. Onun yumuşak, yumuşacık kalbine kesinlikle değer veriyorum.

Beni gülünç derecede zayıflatıyor.

"Sana çok kızgıyım," diye Angel gözlerini ovuştururken, mavi irisleri yaşlarla dolup taşıyor.

"Evet, sana karşı ne kadar korumacı olduğumu biliyorsun. Elio o boku asla yapmamalıydı. Benden sadece onun bokunu kesmemi istiyordu. Aslında bu bir meydan okumaydı."

Burnunu çekiyor ve beni kucaklıyor. "Tanrım, Diablo. Lütfen ölme. Ben buna değmem."

"Evet, öylesin. Ve eğer sonunda akbabalara yem olursam, yaptığım şeyin en iyi niyetle olduğunu bileceksin," diyorum beni kucağına çekerken. Ben beceriksizce sırtını sıvazlarken o sıkıca sarılıyor. Her zaman çok dokunaklı, çok nazik. Bu beni kıvrandırıyor.

Daha azını tercih ederim. Daha az dokunmayı tercih ederim. Sevgi konusunda pek deneyimim olduğundan değil. Bana dokunan tek kişi kardeşimdir. Diğer herkes uzak durur.

"Pekala, benim de bir sınıırım olduğunu biliyorsun," diyorum ve Angelo'dan uzaklaşıyorum... ona genellikle Angel diyorum çünkü o da öyle

öyle. Cennetten gelen sertifikalı bir melek ve ben de cehennemden gelen bir velet.

"Hadi Diablo. Gitme zamanı," diyor Skylar Angelo'nun yatak odasının dışındaki koridordan ve ben gözlerimi devirerek onun cüssesine bakıyorum. Temiz kesimli, kirli sarı saçları, kısa bir sakalı ve yeşil gözleri var. İğrenç derecede iri olduğundan bahsetmiyorum bile. Bir dev gibi. Ondan bu kadar küçük olmaktan nefret ediyorum. Bazen bu beni çok kızdırıyor. Onu ikiye bölüp benim boyuma getirmek istiyorum, böylece lanet hayatımda bir kez olsun gözlerinin içine bakabileceğim.

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum ve tüm bunlara rağmen Skylar gözünü bile kırpmıyor. Sözlü tacizlerimi çok iyi karşılıyor. Ne kadar zorlarsam zorlayayım, asla tepki vermiyor ve bu beni öfkeliyor. Tüm vücudum... tam olarak adlandıramadığım bir şeyle aydınlanıyor.

"Nazik ol. O seni korumak için burada," diyor Angel.

"Yoluma çıkıyor," diye tıslıyorum ve sonra Skylar'ın iri, nasırlı elinden çantamı almak için Angel'dan uzaklaşıyorum. Nasırlı olduklarını biliyorum çünkü bir keresinde çıplak omuzlarımda hissetmişim. Asi sikime her türlü şeyi yapmıştı.

"Kendi eşyalarımı taşıyabilirim."

Ancak Skylar spor çantasının gitmesine izin vermez. Hayatı pahasına tutunuyor. Parmaklarını er koparmaya çalıştığımda ağzının kenarları hafifçe yukarı kıvrılıyor.

Beni daha da kızdırıyor. Onunla işim bitti. *Hem de* çok. "mi?" soruyor, önünde oflayıp pufladığımda. "Hayır," diye tıslıyorum ve sonra eline bir kez daha saldırıyorum. Tartışıyorum Angelo yanımda belirlediğinde bileğini ısıırıyordum.

"İşte. Al bunu," diyor usulca, bana yıpranmış beyaz bir tavşan uzatıyor, doğduğundan beri sahip olduğu bir oyuncak.

Yıllar önce benimkini arka bahçede yakmıştım, gözyaşı bile dökmemişim. Ama o kendininkini sakladı. Duygusal meme.

"Bunu kabul etmiyorum," diyorum başımı sallayarak. "Hayır. Hayır." Dudakları titriyor ve onu tutup kolumun altına sıkıştırıyorum.

"Tamam. Sadece daha fazla ağlamak yok. Artık yok," diye tıslıyorum ve Angel tekrar gözlerini deviriyor, yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Geri döndüğünde iade edebilirsin. Onu geri almam gerek Diablo."

"Yapacağım," diyorum ve sonra bana tekrar sarılmasına izin veriyorum, ben kıvrananana kadar içimdeki yaşamı sıkıyor.

Sonunda izin verdiğinde, kendini beğenmiş görünen Skylar'ı koridorda bekleyen arabaya kadar takip ediyorum.

"Tek kelime etme," diye mırıldanıyorum ve Skylar küçük bir kıkırdama çıkarıyor. Daha çok öksürüğe benziyor ama yine de duyuyorum.

Yumruklarımla onu dövmek, inciklerine tekme atmak istiyorum. Aslında bunu bir kez yaptım ve sadece ayağımı incittim.

Bunu ona söylemedim. erkek gibi çığlıklarımı içime attım. Babam bana iyi öğretti.

Ben duygusuzum. Çoğunlukla.

En azından çoğu gün.

Babamın çalışma odasının önünden geçiyorum, kapı kapalı ve kendimi hafifçe küçülmüş hissediyorum. Böyle hissetmekten nefret ediyorum, sürekli bir hayal kırıklığı gibi. Ama beni durduracak bir şey yoktu. Kaosa neden olmak ve sonuçlarını toplamak gibi sinir bozucu bir alışkanlığım var. Ben böyle yaratılmışım. Angel barışı sağlarken, ben karmaşadan, çatışmadan zevk alırım. İnsanların damarına basmayı severim. Hepsinin. Aynı anda.

"Seninle belirsiz bir süre geçirmek zorunda olduğuma inanamıyorum," diye mırıldanıyorum ön merdivenlerden arabaya doğru yürürken, Skylar'a ayak uydurmak için adımlarımın hızlı olması gerektiğinden nefret ediyorum. Bacakları benimkilerden çok daha uzun olduğu için onun yanında garip bir şekilde koşuyorum. Bu durum önümüzdeki günler için iyiye işaret değil.

Beni deli ediyor. Ve bu tavşan... bu tavşan... kollarımdaki her neyse, kalbimin sıkışmasına neden oluyor. Lanet şey. Angel'ın onu ne kadar sevdiğini biliyorum ama yine de onu bana verdi.

Bunu hak etmiyorum. Onu hak etmiyorum, gerçekten. Ama o yine de beni koşulsuz seviyor.

Gah. Sevgiler.

Çok rahatsız edici. Gerçekten yapabilirim.

Skylar yolcu tarafındaki kapıyı işaret ederek, "," diyor ve gözlerim öyle bir dönüyor ki hemen başım ağrıyor. Tabii ki *binmem* gerekiyor. Ben aptal değilim. Yemin ederim, babam bu adamı beni yavaşça öldürmesi için tuttu.

Haftalar önce, aileyle ilgili tüm bu saçmalıklar başladığında, Skylar'la sadece birkaç gün geçireceğimi düşünmüştüm. Onu çekilmez bir süre boyunca yanımda sürükleyeceğimi fark etmemiştim.

Ve şimdi, benim aptalca ama *tamamen gerekli* eylemlerim yüzünden, bu iş daha da uzayabilir.

"Sadece seni güvende tutuyorum Diablo," diyor ve bunu söyleme şekli yanaklarımın öfkeyle kızarmasına neden oluyor.

Yani, kendimi bu duruma ben soktum ama başka seçeneğim yoktu. Elio Pavelli Angel'dan binlerce dolar istiyordu. Ondan faydalanmaya çalışıyordu. O piç kurusu yağdırdığım tüm kötü şeyleri hak ediyor. Yani, gerçekten, eğer bir şeyin halka açıklanmasını istemiyorsan, onu bulabileceğim bir yere bırakma. Ve ayrıca, amcıklık yapma.

"Evet, bunu biliyorum ama başka bir yerde güvende olmayı tercih ederim.

."

"Çok kötü," diyor Skylar ve cipin içine doğru kayıyor, ağırlığı aracın bir kısmının hafifçe batmasına neden oluyor.

Beni gerçekten ezebilirdi. Üstüme otursa göğsüm çökebilirdi.

Bu düşünceyle sikim kalkıyor ve ona vuruyorum. Sadece güzel bir şaplak at. Bu onu en ufak bir şekilde caydırmıyor, bu beni tekrar tokatlamaya itiyor. O küçük bir sürtük. İyi bir sikişe ihtiyacı olan bastırılmış bir sürtük. Benimki gibi kontrolcü bir babayla, sikilmek için pek fırsatınız olmaz. Oldukça korumacıdır.

Yolcu koltuğuna kayıyorum, Angel'ın tavşanını arka koltuğa atıyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Ama daha Lex'e bana borçlu olduğu minyatürler hakkında mesaj atmadan, Skylar telefonu elimden kapıyor ve camdan dışarı fırlatıyor. Telefon *çatırdayarak* betona düşüyor ve ben de korumama bakakalıyorum. Onu boğazlamak, iki elimle boynuna sarılıp sıkmak istiyorum. Gerçi ellerim tam olarak sığmazdı ama lanet olsun, *denerdim*.

"Telefonumu yok ettiğine göre kardeşimle nasıl iletişim kuracağım?"

Skylar arabayı çalıştırıp ileri doğru çekerken bana bakıyor.

"Henüz yok olmamış..." diyor ve arabayı geri vitesle takıp üzerinden geçiyor. İçeriden gelen çığırtiları duyuyorum. O boku hamamböceği gibi patlattı.

"Bana onu evin içinde bırakmamı söyleyebilirdin!" "Ve sen de dinler miydin?" diye sorar.

Çenemi sıkıyorum, dişlerim çatırdıyor.

"Telefonumda yeri doldurulamaz resimler var."

"Warhammer bebeklerinin mi?"

Kendimi durduramadan elim dışarı ve sertçe pazusunu çimdikliyorum. "Onlar *heykelcik* ve bu lanet olası bir sanat formu."

Kolundaki kırmızı deriyi ovalıyor ve sonra başını sallıyor.

"Özür dilerim o zaman. Sanat gerçekten yeri doldurulamaz, tıpkı hayatınız gibi. Eğer biriyle irtibata geçmeniz gerekirse, kullanabileceğiniz bir telefonum var."

Ve böylece uzun, süslü araba yolunda ilerlemeye devam ediyor. Her zaman mükemmel bir profesyonel. Beni kesinlikle delirtiyor.

Arabayı sürerken, yarısı mükemmel biçilmiş çimlerin üzerine, garaj yoluna park edilmiş paslı, köhne arabamı görüyorum ve biraz tatmin oluyorum. Babam uyum sağlamam için çok uğraştı ama ben yapamadım. Bu, onun yaşamamı çok istediği hayata karşı benim kendi isyan biçimim. Bu yüzden şehirde bodrum katında bir daire kiraliyorum, bu yüzden kendi işimi yapıyorum, bu yüzden arabayı kullanıyorum.

Yine de babamın Anthony Costello olduğu gerçeğinden kaçamıyorum.

Ünlü gangster. Yeraltı kumar çetelerini yöneten, para aklayan, uyuşturucu ticareti yapan kişi.

Gerçek kazanan.

Bu eski ve modası geçmiş yasadışı faaliyetlerden uzaklaşmak istememin nedeni de buydu. Yani, evinizde bilgisayarınızın başında oturup tüm bunları tek bir tuşa basarak yapmak varken neden elle para aklayasınız ve uyuşturucu ticareti yapasınız ki?

Hackleme konusuna hiç girmeyeyim bile. Tüm gün boyunca hackleyebilirim.

Çok basit, çok kolay. Bir tuşa basarak yapabiliyorum. Pek çok insan eşyalarını bulabileceğim bir yere bırakıyor. Sadece soruyorlar.

Gerçekten yalvarıyorum.

Skylar hariç. Onun hakkında bir şeyler bulmaya çalıştım ama hayalet gibi. Sanki hiç var olmamış gibi, bu da sinir bozucu. Onunla ilgili bir şey istiyorum. Geçmişte işlediği bir suç belki. Bir kardeşinin sabıka kaydı... giydiği iç çamaşırı.

Herhangi bir şey.

Ama yine de hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Sıfır. İçimde duvara bıçak saplama isteği uyandırıyor. Bir şeyleri kanatmak istiyorum.

Camdan dışarı bakıyorum ve caddede ilerleyişimizi, yol boyunca uzanan ağaç sıralarını, içinde büyüdüğüm konağın uzakta kayboluşunu izliyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum ve Skylar'ın elleri direksiyonda sıkılaşıyor.

Çok büyük elleri var. Eminim beni gerçekten öldürmek istese boynumun tamamını yutabilirler. Tek yapması gereken sıkmak.

Koltuğumda kayıyorum ve cevap vermeyince iç çekiyorum. "Beni zorlama Skylar. "

Bir kahkaha attı, muhtemelen benim gibi küçük bir büyürün ona yapabileceği hiçbir şey olmadığını düşünüyordu. Şey, benim kolumda numaralarım var. Böyle şeyler için eğitildim. Başa çıkabilirim. Boyumu ona karşı kullanabilirim. Bir şey anlatmak için uzun ve geniş olmak zorunda değilsin.

"Dağlarda bir yer. Baban bu tehdidi etkisiz hale getirene kadar bir süre etrafta dolaşacağız."

Gözlerimi çok dramatik bir şekilde deviriyorum. "Ben acıktım." Skylar arka koltuğu işaret . "Biraz atıştırmalık getirdim."

Bunu yapmasından nefret ediyorum, beni çok iyi tanıyor. Benden hoşlanmadığını biliyorum ama yine de böyle şeyler yapıyor. Benimle ilgili şeyleri ezberlemiş gibi görünüyor ve bu beni sinirlendiriyor. Kaslanmak istiyorum, yeşile dönmek ve kaslarımı büyütmek istiyorum.

"Atıştırmalık istemiyorum. Yemek istiyorum," diyorum doğru olmamasına rağmen. Cheez-Its ve suyla hayatta kalabilirim. Bunu daha önce de yaptım. Sıvı almak için hastaneye yatmadan önce tam yedi gün dayanabildim.

Skylar bana bakıyor, elleri direksiyonu daha da sıkıyor. Suni deri, büküldükçe hafifçe gıcırıyor ve içimde bir heyecan hissediyorum. Biraz tehlikeyi severim.

Tehdit altında hissetmeyi seviyorum.

Kimse beni tehdit etmiyor, en azından yüzüme karşı, ki bu utanç verici.

Bundan biraz alabilirim. Gerçekten kanımı pompalıyor.

"Sadece getirdiklerimi ye. Durmayacağız."

İçimi çekiyorum ve plastik torbayı tutup kucağıma çekerek geri uzanıyorum.

Evet, özel ikramlar. Skylar sadece birkaç haftadır benimle birlikte ama beni yeterince iyi incelemiş gibi görünüyor. Abur cubur benim zayıflığım. Seksten daha iyi... yani, yaptığım seksten. Bana her gün Gobstoppers ver.

Bir paket mısır çerezini yırtıp açıyorum ve bir avuç dolusu ağzıma atıp yüksek sesle çıtırdatıyorum. Çok çıtır, çok tuzlu. Böbreklerimin canına okuyacak.

Elimi gömleğime silerken Skylar bana bakmıyor bile.

"Orada ne kadar kalacağız?"

"Uzun sürmez. Baban aksini söyleyene kadar yola devam edeceğiz."

Koltuğumda kayıyorum, giderek daha tedirgin hissediyorum. Bir yanım onun kucağına tırmanıp dişlerimi omzuna geçirmeyi hayal ediyor ama o zaman da kaza yapacağından ve bir bez bebek gibi camdan fırlatılacağımdan eminim. Bu şekilde ölmeyi tercih etmem.

Öldüğümde, kendi şartlarımla öleceğim.

"Biliyor musun," diyorum bir ağız dolusu mısır çerezi eşliğinde, "Elio tüm bunları yapanın ben olduğumu gerçekten bilmiyor. Elinde kanıt yok. Sadece imalarda bulunuyor. Sadece büyük bir sahtekâr."

"Ama yine de ," diye mırıldanıyor Skylar.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Babam sadece aşırı korumacıdır. Konu ben ya da Angel olunca ortalığı karıştırmaktan hoşlanmıyor."

Skylar cevap vermiyor ve bu beni olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyor. Ormanda bir kulübeye gidip bu adamla takılmak istemiyorum. Beni rahatsız ediyor.

Çok sinirlendim.

Kafasına bir mısır çerezi fırlattım ve şakağından sekmesini izledim. Bu şeyleri gerçekten çok seviyorum ve ziyan nefret ediyorum ama şimdi biraz daha iyi hissediyorum. Birkaç tane daha atmalıyım.

Ben de öyle yaptım. Tam olarak beş tane daha.

Skylar irkilmiyor bile. O büyük ellerini olduğu yerde tutuyor, on ve ikide.

Ellerini sikime dolaması ve beni çığlık attırması için ne yapabileceğimi merak ediyorum.

Bu düşünceyle sikim kalktı ve ona öfkeyle baktım. Sinir bozucu küçük şey. *Skylar*'la bir şey yapmamın imkanı yok. Bana dokunmasına izin vermeyeceğim. Ne o büyük, güçlü elleriyle ne de şüphesiz büyük . Skylar sadece o kadar alçalamayacak kadar profesyonel değil, aynı zamanda bunu babam muhtemelen onu öldürür. Göbeğinden boynuna kadar deşer.

Zaten onunla ilgilenmiyorum. Ama onun kontrolünü kaybetmesini izlemek istiyorum. Tüm mantıklı düşüncelerini kaybedip vahşileşmesini.

Sadece bu bile *belki* buna değer.

Mısır çerezi paketini ağızımda çalkalıyorum ve sonra hepsini çıkırtıyorum. Onlarla işim bittiğinde, etrafı karıştırıp biraz Skittles çıkarıyorum.

"Bunlardan nefret ediyorum," diye yalan söylüyorum çantayı sallarken. "Nefret ediyorum. Kötü şeker."

Gözünü bile kırpmadı. Ben de poşeti açıp elime biraz döküyorum. Bir yanım onları gömleğinin içine ya da pantolonunun önüne sokmayı tartışıyor.

Ama ziyan olmalarını istemem, bu yüzden ağızıma atar ve yüksek sesle çiğnerim. Bu bir beceri, gerçekten. Uzun yıllar boyunca geliştirdim. Babamı çılgına çevirir.

Skylar'a bakıyorum, o radyoya uzanıp bir müzik açıyor. Muhtemelen şapırdayan dudaklarımı bastırmak için.

Daha yüksek sesle vuruyorum. Sadece en yüksek sesle.

Bas sesleri arabanın içine girene kadar sesi açıyor ve ben deli gibi gülümsüyorum.

Hm, sikik. Yakaladım seni.

Bir süre bu şekilde yol alıyoruz, ben atıştırmalık torbasını karıştırıyorum ve Skylar'ın bakışları lazer gibi yola odaklanıyor. Neyse ki, ben

Çok yüksek bir metabolizmam var, yoksa Mateo amcam kadar yuvarlak olurum. Bu atıştırmalık paketinin tamamını tüketeceğim ve bir kilo bile almayacağım. Dürüst olmak gerekirse tek iyi yanı . Sıksa bir çocuk gibi görünüyorum.

Ben . Neredeyse yirmi yaşındayım ama yine de. En azından yaşıma göstermek istiyorum ki insanlar beni ciddiye alsın.

İnsanların bunu yapmamasından nefret ediyorum. Bu yüzden testerelerim var. Elektrikli olanlarda kablo bile yok. Sadece pille çalışırlar.

Onları çok seviyorum. Gerçekten işe yarayan ve gerektiğinde kemiği kesebilenleri bulmak için çok zaman harcadım. Kendimi bir Bone Reaper gibi hissettiriyor. Gerçek bir baş belası gibi.

" varmadık mı?" Virajlı bir dağ yolunda ilerlerken soruyorum.

Kahretsin, bu yolculuk hiç bitmiyor ve midem bulanmaya başlıyor.

Muhtemelen bir kerede bu kadar çok saçmalık yememeliydim. Ama ben kesinlikle can sıkıntısından yiyen biriyim, ki bu çok sık oluyor. Aklımı kaçırarak kadar sıkıldım. Ve babamın dağdaki güvenli evine yaptığım bu yolculuk en kötüsü.

Karnıma bastırıyorum ve guruldadığını hissediyorum, öğürürken boğazım çalışıyor. Evet, başaramayacağım.

"Midem bulanıyor," diye mırıldanıyorum, her ne kadar Skylar gürleyen müzikten hiçbir şey duyamıyor olsa da. Muhtemelen onu her an kusabileceğim konusunda uyarmalıyım. Bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum. Muhtemelen bana , ki bu da pek hoşuma gitmiyor, bu yüzden sesi kısıyorum ve kendimi tekrar ediyorum.

"Kusacağım, göt herif."

Skylar bana bakıyor ve ben terlemeye başlayarak sertçe yutkunuyorum. Solgun yüzümü görüp aslında yalan söylemediğimi anlamış olmalı ki olabildiğince hızlı bir şekilde kenara çekiyor.

Arabadan tökezleyerek çıkıyorum, serin hava solgun ve terli tenime çarpıyor, bir çalılığa sürünüp midemi boşaltıyorum ve kendimi hemen daha iyi hissediyorum. Kusan yiyecek yığınınına bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum.

Muhtemelen bir daha Corn Nuts

yemeyeceğim. Ya da Skittles.

Yukarı çıkarken o kadar da iyi görünmüyorlar. Biraz köpek maması gibi. Şu anda gökkuşağını pek hissetmiyorum.

Elimi ağzımın arkasında gezdiriyorum ve yutkunuyorum.

Yüzümün yanında bir şişe su beliriyor ve titreyen bir elle onu almak için uzanıyorum.

Çabucak soğuk sıvının bir kısmını yudumluyorum ve suyun bomboş mideme çarptığını hissediyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyorum derin nefes alırken.

"Neredeyse vardık," diyor Skylar ve gözlerim koyu renk kot giymiş kalın kalçalarına ve büyük, geniş göğsüne takılıyor. Üzerindeki tişörtün dikişleri zar zor tutuyor. İnce ince gerilmişler. Bu kadar büyük ve güçlü olmak güzel olmalı.

Karşılaştırdığında cılız görünüyorum. Korkuluk gibi. Bir keresinde üzerime bir kuş oturmuştu. Angel bana gülerken altına işedi.

Kimin ne düşündüğünü umursadığımdan değil. Nasıl görüldüğümü o kadar da umursamıyorum. Neyse o. Bu konuda şikayet etmek doğduğum şekli değiştirmiyor. Ve bu konuda bir şey yapacak kadar da umursamıyorum. Muhtemelen saçımı kestirebilirim. Şu anda gözlerimin üzerinde duruyor ve beni deli ediyor.

Onu geri itiyorum ve titrek bacaklarımın üzerinde dik duruyorum.

"Sürüşün yüzünden," diyorum, sesim biraz kısık. "Berbat. Ehliyetiniz iptal edilmeli."

Bana bakıyor ve sonra dönüp uzaklaşıyor, sürücü tarafına geri dönüyor ve içeri giriyor. Aslında çok büyük olduğu için hiçbir yere kaymıyor ama bunu benden çok daha zarif bir şekilde yapmayı başarıyor. Ve ben onun yarısı kadarım.

Bu SUV'un devasa olması da yardımcı olmuyor. Yerden bu kadar yüksekte durmasına gerçekten gerek yok. Benim boyutumdaki insanlar için hiç pratik değil. Homurdanarak içeri giriyorum, titreyen kollarım hiç yardımcı olmuyor.

Kemerimi bağlar bağlamaz Skylar bizi yola çıkarıyor, ben de gideceğimiz yere varana kadar sallanan midemi tutuyorum.

"Burası mı?" Gözlerim bir ağaç kümesinin arasında yer alan küçük kulübeyi tararken soruyorum. Biraz Unabomber'ın evine benziyor. Şaşırdığımdan değil. Eminim babam bunu görmüş ve kıkırdamak için satın almıştır.

"Evet."

Homurdanıyorum ve bir elimi tekrar saçlarımda gezdiriyorum.

"Tabii ki öyle."

Skylar arka koltuktan spor çantalarını alıp ön kapıya doğru yürürken başka bir şey söylemiyor. Bir anahtar kullanarak kilidi açar ve kapı gıcırdayarak açılır. Babam istediği zaman cimri bir piç oluyor. Bu kadar dikkatsiz olduğum için beni cezalandırmak için buraya gönderdiğine eminim, ki bu komik çünkü nerede yaşadığımı bildiğini biliyorum. İlkel bodrum dairemin buradan çok daha iyi olmadığına eminim.

"Arkamda kal," diyor Skylar ve çantaları yere bıraktıktan sonra küçük alanda sessiz bir verimlilikle ilerliyor.

Bu kadar büyükken nasıl böyle hareket edebildiğini anlamıyorum ama yine de babamın onu işe almasının bir nedeni var. Yaptığı işte iyi olmalı. En iyisi, gerçekten.

Çünkü babam bana her ne kadar gözlerini devirse de, beni kendince seviyor. Sevmese bana göz kulak olması için bu adamı tutmazdı.

"Temiz," diyor Skylar ve ben de onun arkasından içeri girip etrafa bakıyorum. Küçük bir mutfak, bir masa, bir yatak ve bir kanepesi var. İki pencere ötedeki ormana bakıyor ve gözlerimi kısırsam odanın köşelerindeki örümcek ağlarını görebiliyorum.

"Bana bu çukurda bir tuvalet olduğunu söyle."

Skylar hareket eder ve yatağın yanında bir dolap olduğu anlaşılan bir kapıyı açar. İçeriye bakıyor ve sonra başka bir kapıyı açmadan önce başını sallıyor. Hemen bir lavabo, küçük bir duş kabini ve bir tuvalet görüyorum.

"Şükürler olsun. Su tesisatı olmadan hayatta kalamazdım." Pencereden dışarı bakıyorum ve ürperiyorum. "Burada ayılar var mı?"

"Fark etmez. Dışarı çıkmayacaksın."

"Öyle mi? Beni içeride mi tutacaksın? Beni mı tutacaksın?"

Skylar bir an için başını eğiyor, muhtemelen benden uzaklaşıp mutfığa doğru ilerlemeden önce bunu düşünüyor. Dürüst olmak gerekirse, ipler ve kısıtlanma düşüncesi sikimi kaldırıyor.

Görünüşe göre, bir hayata ihtiyacım var. Warhammer oynamak ve insanların bilgisayarlarını hacklemek eğlenceli, ama ne yazık ki seks departmanında beni eksik bıraktı.

Babamın böyle biri olmasının bir faydası yok. Kim olduğumu öğrenmek çoğu insanı korkutur. Babamın bize karşı gelen insanlara karşı acımasız bir geçmişi var.

Ki bu çok sinir bozucu. Lütfen baba, bırak işleri kendi başıma halledeyim. On sekiz yaşıma geldiğimde taşınmamın sebeplerinden biri de buydu. Bir hayata ihtiyacım vardı ve o omzumun üzerinde dolaşırken bir hayatım olmayacaktı. Kendi başıma kalana kadar bir hayat kurmanın çok zahmetli bir iş olduğunu fark etmemiştim.

Böylece oyun oynamaya, bilgisayar korsanlığı yapmaya ve başımı belaya sokmaya başladım.

Ve şimdi, buradayım. Skylar ile ormanda bir kulübede.

Kazandım.

"Nerede uyuyorsun?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak soruyorum.

"Yatak. Kanepede uyuyabilirsin."

"Rahat ettiğimden emin olman mu?"

"Baban özellikle seni olabildiğince rahatsız etmemi istedi."

Ellerim kalçalarımın vuruyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Öyle mi?"

"Evet, belki de seni yerde yatırmalıyım."

Gözlerim o kadar kısılıyor ki onu zar zor görebiliyorum.

"Denediğini görmek isterim."

Skylar'ın dudakları beni izlerken dişlerinin arasına çekiliyor. "Bunu ayarlayabiliriz."

Ve bunu söyleme şekli tüm vücudumun zonklamasına neden oluyor. *bir şey.*

"O zaman sana iyi şanslar. O hantal kanepede uyumayacağım. Yardım edecek olan sensin, ben değil." Ben Diablo Costello'yum. Kimse bana ya da aileme bulaşamaz.

Skylar beni görmezden geliyor, yanımdan geçip beni yana doğru itiyor. Gürültüyle duvara çarpıyorum ve utançtan yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Bu kadar küçük olduğum için o kadar kızgınım ki! Bana davranmaya devam ederse onu kanatacağım. Birkaç parmağını keseceğim. Belki bir ayak parmağı. Dilini de keserdim ama bu biraz zor olabilir.

"Aklından bile geçirme," diyor çantasını yatağın üzerine koyup fermuarını açarken.

Kalın bir ip bobinini çıkarışını izliyorum ve sikim pantolonumun içinde zonkluyor.

Bunu benim üzerimde kullanırsa, aklımı kaçıtırırım. İsyan ederim. Babam bunu *duyacak*.

Sakince yatağın üzerine koyuyor, ben de oflayıp puflayarak spor çantama doğru yürüyorum ve kanepeye oturmadan önce onu bir köşeye tikiyorum. Bavulumu açmamın imkanı yok. Ben böyle şeyler yapmam. Bir bavul ya da sepetle aylarca yaşayabilirim. Kim kıyafet katlamak ister ki?

Ben değil, o .

Bu küçücük alanda sıkışıp kalmışken ve Skylar'ın eşyalarını yavaşça yerleştirmesini izlerken ne yapacağımı bilemiyorum. İp bana özlemle bakıyor.

Bu gece Skylar uyurken ikiye böleceğim. Fırında kızartıp küle çevireceğim.

Beni izlerken görüyor ve ipi alıp buzdolabının üstüne koymadan önce duraklıyor.

Pislik ulaşamayacağımı biliyor. Bokun ölçeğini gayet iyi bilmiyor. O bakmıyorken ona ulaşmam sorun olmaz. O ipi benim üzerimde kullanamayacak.

Tabii ki hayır.

"Rahatına baksan iyi olur. Bir süreliğine buradayız," diyor Skylar ve sonra muhtemelen etrafı kolaçan etmek için dışarıda kayboluyor. O yokken ipe tekrar bakıyorum ve şu anda onu yakalamak için yeterli zamanım olmayabileceğine karar veriyorum. Yine de, sadece yüzünü görmek ve ne kadar kararlı olduğumu fark etmesini izlemek için denemeye değer olabilir.

En iyi hareket tarzını planlarken dişlerim alt dudağımı sıkıyor ama Skylar aniden dönünce planlarım yarıda kesiliyor. Ayağındaki botlar yıpranmış ahşap zemine sertçe vurarak içeri giriyor. Plastik poşetlerin hışırtısını duyuyorum ve kanepedeki yerimden geriye baktığımda Skylar'ın yiyecek poşetlerini taşıdığını görüyorum.

Yardım etmeyi teklif etmek kibarlık olurdu ama yapmamaya karar verdim. Ben kibar değilim. Ben en kaba orospu çocuğuyum. Bunun yerine kanepenin minderlerine daha da gömülüp televizyonu açıyorum. Reklamlar ,

Skylar'ın arka planda yiyecekleri yerleştirmesini yarı dinliyor, yarı izliyorum.

Yemek yaptığını biliyorum. Geçmişte benim için birkaç yemek yapmıştı. Hepsi de iğrenç derecede lezzetliydi.

Skylar aniden bana "Git dişlerini fırçala," diyor ve ben de ona ters ters bakıyorum.

"Neden umursuyorsun ki?"

"Çünkü kusmuk gibi kokuyorsun. Hazır başlamışken git duş al."

"Hayır."

Hareketleri duraklıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor, benim hoşuma gitmeyecek kadar sakın görünüyor. "Peki."

Bu bende onu yumruklama isteğı uyandırdı. Neden bu kadar kolay pes etti? Planı neydi? Bunu çok uzun süre düşünüyorum ve sonunda kendimi duşta buluyorum, kavgacı, meydan okuyan bir çocuk gibi dişlerimi fırçalıyorum.

Oturup beni alt etmesini beklemeyecektim. Hay sikeyim.

Ha

yır. Meseleyi kendi ellerime aldım ve yapmak istediğimi yaptım.

Duştan çıktığımda, havluyu belime dolamıştım.

Skylar'ı mutfakta gördüm, sırtı bana dönüktü. Arkasını dönüp bana selam bile vermiyor, bu da beni son derece rahatsız ediyor.

Çantamı karıştırıp yeni bir gömlek çıkardım ve pantolon aramaya başlamadan önce onu giydim. Ancak o zaman hiç pantolon almadığımı fark ediyorum... Yani bir gömlek ve boxer giymek zorunda kalıyorum.

Benim için sorun değıl. Pantolonlar zaten daraltıcı. Gerçekten rahatsız edici.

"Burada bir çamaşır makinesi olduğundan şüpheliyim," diyorum ve Skylar sonunda elinde tahta bir kaşıkla arkasını dönüyor.

"Hayır."

İçimi çektim ve kötü paketleme becerilerimden yakındım.

"Bir lavabo var ve biraz deterjan getirdim."

"Evet, hayır teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve kirli kıyafetlerimi köşeye fırlatıyorum. Örümcekler onların içinde evlerini yapabilirler, umurumda değıl.

Skylar arkasını dönüyor ve tencerede biraz tuhaf kokan bir şeyi karıştırmaya devam ediyor, ama yine de boş midem gurulduyor,

ve ona yumruk atıyorum.

Umutsuz görünme. Asla
umutsuz olma.

Ben asla *öyle biri* değilim.

"İğrenç kokuyor," diyorum, bir sandalye çekip arkaya doğru oturarak. Skylar beni görmezden geliyor, umursamadan yemek yapmaya devam ediyor. Buzdolabının tepesinden hafifçe sarkan ipe bakıyorum ve ellerimi birbirine sürtüyorum.

Belki de onu tutup boynuna dol ve boğabilirim.

Ben bunu düşünürken, cihaza doğru ilerliyor, yukarı uzanıyor ve ipi tekrar üstüne sıkıştırıyor.

Akıl okuyabiliyor mu? Burada doğaüstü bir şey mi var?

Bu yüzden mi babam bana göz kulak olması için onunla anlaştı?

Aklım hızla tavşan deliğine doğru gidiyor. Yani, uzaylılara inanıyorum, o yüzden bu çok da zorlama değil.

"Sen başka bir gezegenden misin?" Ben ağzımdan kaçırıyorum ve Skylar donup kalıyor, eli hareketsizleşiyor.

"Evet, Diablo. Öyleyim."

Homurdanıyorum ve sonra gözlerimi arkasına dikiyorum. Hâlâ bana bakmak için dönmedi ama yeniden kıpırdanmaya başladı.

"Bu arada iğrenç kokuyor. Onu yemeyeceğim."

Hızla dönüyor, elindeki kaşık yere kırmızı sos damlatıyor. İki adımda önümdeydi. O büyük el, o kalın parmaklar uzanıyor ve çenemi kavırıyor, kabaca sıkıyor, ağzımı açmaya zorluyor.

Kaşığı dudaklarımın arasından geçirirken sikim kalkıyor ve ağrıyor. Tadı dilimde patlıyor, tuzlu ve bir miktar tatlılık. Gözlerim kafamın içinde geri dönerken içimden minnettar bir inilti çıkıyor.

Acınacak ve gülünç derecede azgınım.

Yavaşça parmaklarını üzerimden çekiyor, ocağa geri dönerken çenem ağrıyor. Başka bir şey söylemiyor ve ben orada sessizce oturup dilimin üzerindeki sosun tadına bakıyorum.

Beni bu kadar muhtaç ettiği için onu geri alacağım.

Avucumun topuğunu gerilen sikime bastırıyorum ve ona ters ters bakıyorum.

Evet, oyun alanını eşitlemenin bir yolunu bulacağım. Küçük olabilirim ama yapabileceğim numaralarım var.

İKİNCİ BÖLÜM

DIABLO

"Telefonunu ödünç almam gerekiyor," diyorum Skylar'a, bunu istemek zorunda kalmaktan bile nefret ederek. Telefonumu pencereden atması çok saçma. Bildiğim kadarıyla bana yeni bir tane borçlu. Ve benimki gibi yenilenmiş değil. Yepyeni bir telefon.

"Ne için?"

Skylar lavaboda bulaşıkları yıkıyordu. Akşam yemeği için önüme koyduğu her şeyi isteksizce yedim, midem hevesle kabul . Onun sadece işini yaptığını ve burada olmamın benim hatam olduğunu biliyorum ama yine de bu konuda biraz burukum.

Gerçekten çok acı.

Ben bir Brüksel .

"Kardeşimi aramak için. İyi olduğuma dair onu rahatlatmak için. Cesedimin yolun bir yerinde kunduzlar tarafından yenmek üzere yatmadığını!"

"Kunduzlar etobur değildir. Ağaç kabuğu yerler."

"Asla bilemezsin. Deneyebilirler. Maceracı bir atıştırma olabirim."

"Hm, ısırik büyüklüğündesin."

Gözlerimi ona dikiyorum ve elimi uzatıyorum. "Ver. Bana ver."

Elini cebine atıyor ve küçük siyah telefonu elime tutuşturuyor.

"Ona nerede olduğunu söyleme. Ve aptal olma."

"Ben bir dahiyim."

"Bunu henüz ."

Onu görmezden gelip Angel'ın numarasını tuşluyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum. Tanrım, Skylar tam bir pislik. Son zamanlarda bana karşı çok rahat davranmaya başladı. Ona kimin patron olduğunu öğretmeliyim.

"Alo?" Angel hemen cevap veriyor. Onun sesini seviyorum, bana sevildiğimi ve güvende olduğumu hissettiriyor. Doğuştan nazik ve cömert. Olmak istediğim her şey onda var.

"Angel. Güvendeyim. Kızgın ve sinirli ama hayattayım."

"Oh, Tanrı'ya şükür. Çok endişelendim. Babam bana hiçbir şey söylemedi. İyi olduğunu söyleyip duruyordu ama ona inanmıyordum... Hele bir keresinde iyi olduğunu söylediği halde kırık bir kolla hastanede yattığın zamandan sonra!"

"Ben gerçekten iyiyim. Skylar beni *koruyor*." Bu kelimeleri ısırarak, hafifçe öğürerek söylüyorum. Kendimi koruyabilirim, çok teşekkür ederim.

"Ona iyi davranıyorsun, değil mi?" Angel soruyor. "Ben her zaman iyiyimdir."

Angel küçük, çınlayan bir kahkaha atıyor. "Değilsin Diablo. Bunu sen de biliyorsun. Ben de biliyorum. Herkes biliyor ama ben yine de seni seviyorum."

Kalbim göğsümde çırpınıyor ve tüm vücudumun hafifçe karıncalandığını hissediyorum. Kahretsin, kardeşim çok iyi biri. Onu sevebilecek birini hak . Onun ne kadar harika bir ruh olduğunu takdir edebilecek birini.

Ben kurtarılamazım. Bunu biliyorum. Bunu kabul ettim. Yalnız öleceğim. Kimse bana burada kalacak kadar uzun süre katlanamaz.

". "

"Lütfen Skylar'a iyi davranın. O seni korumak için orada. Babam onun yaptığı işte en iyisi olduğunu söylüyor."

Bahsettiği adama bakıyorum ve çenemi sıkıyorum, yüzümü duvara dönüyorum ve sesimi alçaltıyorum.

"Sadece kapana kısılmaktan nefret ediyorum. Köşeye hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Evet, ama babam sadece seni koruyor, her şeyi yoluna koyana kadar seni güvende tutuyor."

"gerek yok. Kimsenin gelmesine imkan yok."

"Bunu bilemezsiniz. Hepsi önlem. Dikkatli olmak zorundasınız. Skylar ne diyorsa onu yap, tamam mı? Bana söz ver."

İsteksizce "Peki" demeden önce bu sözün orada bir dakika durmasına izin verdim.

"Ve ona karşı nazik ol."

Bu alay etmeye değer. "İyi olmaya çalışacağım... senin için."

Angel biraz ofluyor ve dudaklarımın köşelerinin yukarı kalktığını hissediyorum. Yalanlarla dolu olduğumu biliyor. Skylar'a bok vereceğim, bunu bilmeme rağmen

O sadece işini yapıyor. Onun için ben buyum. Ben sadece lanet bir maaş çekiyim. Bugünlerde herkesin benimle vakit geçirmesinin tek nedeni bu... Angel hariç, yani. Ve belki Lex. Gerçi ona da ödeme yapıyorum, yani belki de gerçekten arkadaş bile değiliz.

"İnsanların sana ne yapacağını söylemesinden nefret ettiğini biliyorum ama o sadece sana yardım etmeye çalışıyor."

"Kendini tekrar ediyorsun. Benim de senden ders almaya ihtiyacım yok.

Babamdan çoktan duydum."

İnsanlar beni kontrol etmeye çalıştığında göğsüm daralıyor, ellerim yumruk oluyor. Özgürlük arayan vahşi bir hayvan gibi oluyorum, . Kapana kısılamam. Ve şu anda kendimi kafeste hissediyorum.

"İşin bitti. Telefonu kapat," diye bağırdığını duyuyorum Skylar'ın ve birden önümde beliriyor, o koca vücudu benimkini cüceleştiriyor.

"Daha işim bitmedi," diye tıslıyorum.

"*Bitti*," diyor Skylar sertçe, ama ben sadece bedenimi başka yöne çevirip onu görmezden geliyorum. Telefonu elimden alıp kulağına götürüyor, Angel'dan usulca özür diliyor ve ardından telefonu hızla kapatıyor.

Onu izlerken dudaklarımı büzüyorum, bana karşı giderek daha agresif davranırken Angel'a karşı bu kadar hassas olmasından nefret ediyorum.

Sikimin umurunda değil. Onun saldırganlığını seviyor gibi görünüyor. *Ve sen de öyle.*

"Beni acele ettirmene gerek yoktu," ısırdım.

Cevap vermiyor, sadece telefonu kot pantolonunun arka cebine sokuyor ve ben kendimi tutamayıp bakıyorum. O çörekler yuvarlak ve dolgun. Benimkiler pide gibi düz ve yok gibiyken, onunkiler tereyağlı bisküvi gibi.

Kızılçık sosuna bulayıp Şükran Günü'ndeyim diyebilirim.

Belki ben hindi olurum, o da beni basa doldurur.

Başımı sallıyorum, düşüncelerim cesaret edemediğim bir yöne doğru ilerliyor. Skylar beni cezbetmiyor. Cüssesi ve babam için çalışıyor olması beni tiksindiriyor, ne kadar aletim başını sallayıp şiddetle karşı çıksa da.

İssızlığın ortasındaki bu kulübede sıkışıp kalmamın sebebi Skylar.

"Tatlımız var mı?" Soruyorum ve dondurucuyu karıştırıyorum. Tabii ki orada hiçbir şey yok. Skylar tatlılardan hoşlanmıyor gibi görünüyor. Çikolata onun için kesinlikle vazgeçilmez bir şey değil. Böyle kaslarla olmaz. Muhtemelen haşlanmış tavuk ve brokoliyle besleniyordur. Ne kadar üzücü bir hayat.

"Buzdolabında biraz şeker var." Ona bakıyorum. "Ne tür?"

"Senin sevdiğin türden."

Hiç vakit kaybetmeden kapıyı açtım ve dev bir Toblerone çıkardım. Neşe içinde göğsüme bastırdım.

Oh, bunun için şükürler olsun, diye düşünüyorum paketi açıp ağzıma bir parça atarken. Çikolata damlıyor ve dudaklarımda asılı kalıyor ama silmiyorum bile. Sadece tadını çıkarıyorum. Ne lanet bir gündü ama. Buna ihtiyacım vardı.

"Bana teşekkür etmene gerek yok," diyor Skylar ve ben çiğnemenin ortasında donup kalıyorum. "zaten. Benim için çalışıyorsun, unuttun mu?"

Bu küçük gerçeği yüzüne vuruyorum, gerçekte ona sahip gibi davranıyorum. Babam sahip. Ben sadece rahatsız edici bir yüküm.

Çenesi ileri geri hareket ediyor ve sonra bana istediğimi vermeyerek benden uzaklaşıyor. Kavgaya etmek için kaşınıyorum. Tanrım, şu anda kontrolden çıkmış hissediyorum. Kaos gibi.

Çikolata bile sadece anlık bir dikkat dağıtıcıdır.

Öfkemi dışarı vurmam gerekiyor, delirmeden önce dikkatimi dağıtmam gerekiyor. Ama bu klostrofobik duvarların içinde oturup beklemekten başka bir şey yapamıyorum. Ve bunların hepsi benim suçum. Elio'nun peşinden gitmemem gerektiğini bilmeliydim. Ama bunu yapmak zorundaydım. Babam yapmamamı isteyemezdi.

Beni daha iyi tanıması gerekirdi.

Neden hep başını belaya sokmakta ısrar ediyorsun?

Bu kelimeleri hayatım boyunca duydum.

Ben belayı severim. O da beni seviyor gibi görünüyor.

Babam cevabımdan hiç etkilenmedi. Ne şimdi ne de o zaman.

"Dışarı çıkıyorum," diye mırıldanıyorum ve biraz temiz havaya ihtiyacım olduğu için ön kapıya doğru ilerliyorum, ama dışarı adımımı atamadan Skylar üzerime geliyor, kalçalarındaki o büyük eller beni kendisine doğru çekiyor.

"Hayır."

Ona karşı kıpırdanıyorum, dirseklerim geriye doğru çıkık, karnına değiyor. Ama o homurdanmıyor bile. Ben bitkin düşene kadar onu yumruklamama izin veriyor. Gerçekten daha sık egzersiz yapmalıyım. Babamın bana önerdiği kişisel antrenörü kabul etmeliydim.

Ona başka yeteneklerimi geliştirmeyi tercih ettiğimi söylemiştim. Şimdi kararımdan pişmanlık duyuyorum.

"Bırak. Me. Git," diye .

Ama tabii ki yapmıyor. Sadece daha sıkı tutunuyor gibi görünüyor. Bu bana onun kadar büyük birinin benim gibi küçük hissetmesinin tek yolunun onu olduğunu fark ettiriyor. O ipi almalıyım. Ona kendi ilacının tadına baktırmalıyım.

"Dışarı çıkamazsın. Güvenli değil."

Ona doğru sarkıyorum, şimdilik pes ediyorum. Fiziksel bir dövüşte kazanamam. Benim cüssemlle olmaz. Bunun farkındayım. Şimdi yenilgiyi kabul edeceğim ve o yatağa bağlandığında ve hareket edemediğinde kendimi neşelendireceğim.

Beni güvende tutmak için burada olduğunun farkındayım ama kinci değilsem bir hiçim.

Elleri hala üzerimde, beni kendisine doğru tutuyor. Uzaklaşmaya çalıştığımda parmakları yanlarıma saplanıyor. Arzu dalgaları vücuduma yayılıyor ve kaslarımın sıkıştığını hissediyorum. Hay aksi.

"Ne demek istediğini anladım. Dışarı çıkmayacağım. İçeride kalacağım. İyi bir köpek gibi."

Başımı çevirip ona bakıyorum. eğiyor, yeşil gözleri hafifçe parlıyor.

"Aferin oğlum."

Bunu söyleme şekli tüm vücudumu alevlendiriyor. Parmaklarının etime batmasıyla birlikte bu beni her türlü mantıksızlığa sürüklüyor.

"Benimle bir hayvanmışım gibi konuşma," diye tükürüyorum ve sonra parmaklarını üzerimden çekip bir adım uzaklaşıyorum.

Ben kıpırdanmaya başlayana kadar dikkatle beni izliyor. "Hm."

Tek söylediği bu ve kanımı kaynatıyor, saldırmak ve çığlık atmak istiyorum. Bundan sağ çıkamayacağım. Tetikçinin gelip beni öldürmesine izin vermelilerdi. Ölmek için daha hoş bir yol olurdu.

"Ben şuraya gidip somurtacağım."

"Güzel," diyor Skylar ve sonra sanki beni hafifçe çatlatmamış gibi rahatça bulaşıkların başına dönüyor. O da gördü, gördü ve kazandığını biliyordu.

Oyun alanını eşitlemeliyim. Ona cüssem ne olursa olsun yıkılmayacağımı göstermeliyim. Son nefesime kadar savaşacağım.

Spor çantamdan eski Chaos Space Marine Warhammer modellerimi , pek olmayanları. Boyalarımı da alıp çürük masaya , dişlerimi gıcırdatıyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bunu hiçbir zaman tam olarak başaramamış olmama rağmen kendime makul olmayı hatırlatmaya çalışıyorum.

Ama onun uykuya dalmasına yetecek kadar sakinleşebileceğimi biliyorum.

Ve sonra hamlemi yapacağım.

Lanet bir ninja gibi hareket edeceğim.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Skylar soruyor, derin, hışırtılı sesi beni zıplatıyor. Dirseğim kenarına çarpıyor ve ip elimden kayıyor. Gizlilik buraya kadarmış. Masada uyuyakaldıktan sonra kendi oluşan bir su birikintisinin içinde uyandığımda havanın hâlâ karanlık olduğunu gördüm. Skylar'ın yumuşak horlamalarını duyunca, görevimi tamamlamak için hâlâ zamanım düşündüm. Ama elim ipe dolandığı anda bir fahişe gibi yüksek sesle inledim.

Etrafımı sarması, tenimi kesmesi ve ertesi gün morluklar bırakması fikri çok hoşuma gidiyordu. Bu düşünceler geçtiği anda sessiz kalamadım. Komik çünkü kapana kısılmış hissetmekten nefret ederim, ama nedense, bu benim için kesinlikle bunu yapıyor.

"Hiçbir şey," diyorum, çok yüksek sesle. Sesimin tonundan ve genel azgın irkiliyorum. Sertleşmiş aletim tamamen

Boxerımın kumaşından fark ediliyor. Kocaman bir çadır.

Skylar bana doğru yaklaşırken fark ettiğini belli etmiyor, çıplak göğsü ve kalın kalçaları solgun sabah ışığında parlıyor. Hareket ettikçe kaslarının tek tek kasıldığını, uzun uzuvlarını kaplayan kıvrık saçlarını seçebiliyorum. Kahretsin, çok büyük. Onu yatağa uzanmış, o kalın uzuvları serbest kalmak için zorlanırken hayal ediyorum.

Birkaç dakika önce parmak uçlarımda buzdolabına doğru ilerlerken onlara biraz fazla bakmış olabilirim. Bir an durup *bakmış* olabilirim. Yani, yapmadan duramazdım. Çok büyük. Yatağın çoğunu kaplıyordu ve çarşafı örtünme nezaketini göstermemiştir. Bakılmak için yalvarıyordu, eminim bilerek yapmıştır.

Onu gördüğümde tüm vücudum ısınıyor. Ona neler yapabileceğimi.

Bana neler yapabileceğini.

Haftalardır beni rahatsız ediyor.

Ondan nefret ediyorum.

"Geri çekil," diye tısılıyorum ama durmuyor. Gelmeye devam ediyor. Sonra o eller uzanıyor ve halatı tutuyor. İp gevşek parmaklarımdan arasından kayıp gitti. Çok kolay pes ettim, gerektiği kadar mücadele etmedim. İpi boynuna dolamalı ve çekiştirmeliydim ama bunun yerine parmaklarımı açtım ve istediğini almasına izin verdim.

Onun bu kadar yakın olmasından dolayı kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor ve tüm vücudumun titremeye başladığını hissediyorum. Omurgamın dibindeki bir karıncalanma alt dudağımı ısırmama neden oluyor. Sertçe. Siktir, boşalacakmışım gibi hissediyorum.

"Bununla ne yapacaktın?" Skylar soruyor ve o kadar yüksek sesle yutkunuyorum ki boğazım tıkırdıyor.

Gergin değilim. Hayır, çok azdım. Masaya oturup nefesimi düzenlemeye çalıştığımdan beri öyleyim.

Bu sadece sikimi daha da sertleştirdi.

"Yok bir şey," diyorum ve yanından geçmeye çalışıyorum ama çıkık sikim kalçasına sürtünüyor. Ona karşı hissettiğim duygu

Sanki bir el şaftımı okşuyormuş gibi hissediyorum.

O da bunu hissetmiş olmalı çünkü bir adım geri çekiliyor, gözleri kasıklarına kayıyor.

"Sakın bakma," diyorum.

"Neye bakmayayım?"

Bu sadece beni kızdırıyor, kırmızı görmeme neden oluyor.

"Sikimi gördüğünü biliyorsun. Tam burada. Kocaman olmayabilir ama görebiliyorsun!" Onu tuttum ve biraz salladım.

Skylar ona bakıyor, sonra tekrar yüzüme bakıyor ve bir kaşını kaldırıyor. Sanki tüm bunların bir şaka olduğunu düşünüyor.

Her neyse. Sikik herif gidip koca sikini taşıyabilir. Biraz edepli davranabilmem için inmem lazım. Bir ipe dokunurken böyle inlemek çok saçma.

Kendimi kontrol altına almalıyım. Elimden geldiğince.

Çantamdan biraz kayganlaştırıcı alıp banyoya giriyorum ve kapıyı çarpıyorum. Sonra orada durup aynada kendime bakıyorum ve dağınık saçlarımın alnıma düşmesini izliyorum. Elime bir makas geçer geçmez bu saçları keseceğim. Kafamı tıraş edeceğim.

Çenem göğsüme düşüyor ve sikime doğru bakıyorum. "Seni sürtük."

Onaylamak için başını bana doğru sallıyor ve ben de tıslıyorum. "Ve dinle, sen küçük değilsin. Ortalama birisin."

Duş kapısındaki çubuğun hafifçe gevşemiş olduğunu fark ettiğimde kendimi bu ıstıraptan kurtarmak için onu almak için uzanıyorum. Kendimi sorgulamadım bile. Sadece ona doğru ilerledim ve iki elimle kavrayarak cama tutunduğu yerden çektim.

Onu gerçekten incitmeyeceğim, ama dalga geçmediğimi anlamasını sağlayacağım. Belki biraz kanatırım.

Güzel bir kan birikintisi beni çok daha iyi hissettirirdi.

Elimde tuttuğum metal çubukla banyodan çıkıyorum, dizlerinin arkasına nişan alıp savurarak tam sırtına vururken zihnim sadece görevime odaklanmış durumda. Bir homurtu duyuyorum, darbemin şiddetinden kaslarım geriliyor.

Ama bocalamıyor bile. Şerefsiz bana bir of bile çekti. Sadece arkasını döndü ve lanet olası şeyi tutup odanın diğer ucuna fırlattı ve takırdarak yere düştü.

Tek kelime etmeden omuzlarımdan tutuyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. Ellerim pazılarına gidiyor, avuçlarımda esnediklerini hissediyorum. Çok büyükler, çok güçlüler. Beni kafama kilitleyip kafatasımı onlarla ezebilirdi.

"Onun yerine seni kesmeliydim," diye tükürüyorum ve o da uzanıp saçımı yumrukluyor, kabaca çekerek başımı geriye itiyor.

Boynum açıkta ve o dişlerin oradaki tendonlarıma batacağını düşündükçe boğazım düğümleniyor. Çığlık atar, gözlerini tırmalarım.

Muhtemelen sonradan pişman olacağım şeyler yapardım.

"İlgi mi istiyorsun?" Skylar soruyor ve ben uzun, titrek bir nefes veriyorum.

"Cehenneme gitmeni istiyorum."

Yumruğu saçlarımı acıyla sıkıyor ve kafa derim . "Sanırım ilgi çekmek istiyorsun."

Yutkunuyorum ve gözleri adem elmamın hareketini takip ediyor.

Bana ne yaptığını biliyor. , hissedebiliyor.

Vücudum hiçbir şey saklamıyor.

Birden döndüm, sırtım göğsüne dönüktü, arkamda kenetlenmişti. Ve ben gevşedim.

"Baban böyle olduğun konusunda beni uyarmıştı ama şimdiye kadar ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim," diyor, sesi sert ve alçak. Bir eli meme ucuma gidiyor, neredeyse acı verecek şekilde bükmeden önce yavaşça okşuyor. Sanki vücudumun bundan ne kadar zevk aldığını biliyor. Böyle şeyleri nereden biliyor? Bu kadar sezgisel mi?

"Ah!" diye , göğsümden kasıklarına doğru yayılan acı aletimin zonklamasına neden oluyor.

"İlgiye muhtaç olduğunu söyledi. Bu seni pervasız yapıyormuş."

"Siktir git," çıkmayı başarıyorum ama nefes nefese ve ahlaksızca.

Buna hiç karşı koymuyorum.

"Belki de sana bir ders verilmesi gerekiyordur. Hayatında bir kez olsun, birinin sana nasıl davranman gerektiğini öğretmesi gerekiyor."

"Sakın buna cüret etme."

Saldırısını durdurmuyor, sadece diğer büzülmüş meme ucuma geçiyor ve kabaca büküyor, benden uzun bir inilti çıkarmaya zorluyor. Saklamak için hiçbir şey yapmadım. Sadece yüksek sesle ve gururla çıkıyor.

Tek kelime etmeden uzanıp sikimi kavırıyor, boxerımın kumaşının arasından okşuyor ve beni beklentiyle titretiyor. Özlemle. Öfkeyle.

"Babam bunun için seni öldürecek. Sen ölü bir ."

Tek yapabildiğim o birkaç kelimeyi idare etmek, sanki bir tür büyücüyümüş gibi konuşma yeteneğimi aletimden çekip alıyor. Son kelimem hırıltılı bir şekilde çıkıyor ve hiç de tehdit edici değil. Sesim fare gibi çıkıyor. Ezilebilir bir kemirgen.

"Seni dize getirmek için ne gerekiyorsa yapmamı söyledi. Seni güvende tutmak için. Görünüşe göre bu tek yol olabilir. Bu ve seni . Belki de o ipi kullanmalıyım..."

Bu düşünceyle sikim zonkluyor ve kalçalarımı yukarı kaldırıyorum, sikim avucunun içinde kayıyor. Beni bu hale düşürmesinden, ona izin vermemden nefret . Karşı koyamıyorum bile. Arzumu bile toplayamıyorum.

"Ne istersen yap. Yol boyunca seninle savaşacağım."

"Hmm," diye homurdanıyor ve ben hevesle bundan sonra ne olacağını bekliyorum. Ama beni rahatlatmak yerine, aniden uzaklaşıyor ve beni bu lanet kulübenin ortasında titreyerek bırakıyor, aletim serbest kalmak için ağrıyor.

"Gelmeyi hak etmiyorsun."

Ona dönüp ters ters bakarken burun deliklerim alevleniyor. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

İsyan ederek sikimi çıkardım ve öfkeyle okşadım.

"İstersem boşalırım."

Ona bakıyor, dili dışarı fırlıyor ve dudaklarını ıslatıyor, belki de bunun onu bir şekilde etkilediğine dair tek işaret bu.

Nefesim kesik kesik ve ağır geliyor, sanki bir dağa tırmanmışım gibi, hava o kadar ince ki. Birkaç vuruş daha yapıyorum ve taşaklarımın yukarı kalktığını hissediyorum, aletimden döl fışkırırken zevk omurgamda zıplıyor.

Her şeyi izliyor, gözleri dikkatle sikime odaklanıyor, sonra vücudumdan yukarı kayarak daralmış bakışlarımla buluşuyor.

"Temizle şu pıslığı," diyor yanımdan geçip n kapıdan çıkmadan önce ve ben orada öylece kalakalıyorum, yeniden azmış hissederek.

Bana temizletmeliydi. Beni zorlamalıydı. Artık bunu yapmak için hiçbir nedenim yok.

Dağınıklığımın üzerinden geçip lavaboya gidiyorum ve ellerimi yıkıyorum.

Bu çok kötü. Evime, bodrumuma ve bilgisayarıma dönüp bu olanları unutmak için sabırsızlanıyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SKYLAR

Bu küçük pislik. Lanet işimden nefret ediyorum.

Bundan o kadar nefret ediyorum ki. Otuz yaşında bir adamım ve yeni yürümeye başlayan bir çocuğa bakıcılık yapıyorum. Eğer para için olmasaydı, gitmiş olurum. Deniz Kuvvetleri beni onun seviyesindeki bir velet için hazırlamadı. Hiçbir eğitim bana onunla nasıl başa çıkacağımı öğretmezdi.

Yerdeki kurumuş döllere bakıyorum Diablo'nun mutfak masasının üzerine eğilmiş, elinde küçük oyuncak bebekleri, konsantre olmuş bir şekilde dudaklarını dişlerinin arasına almış olduğunu görüyorum. Üzerinde hala dün giydiklerinin aynısı var; gömlek, boxer ve . Onlarla ne yaptığını bilmiyorum ve sormayı da düşünmüyorum.

Pisliğin teki... Hem de ufak tefek. Kişiliği bunu göstermiyor. Büyük, gürültülü ve iğrenç. Haftalar önce ilk tanıştığımızda böyle olduğunu fark etmemiştim, ama şimdi kendini kapana kısılmış hissedince raydan çıktı. Kafese kapatılmış bir rakun gibi. Tatlı, sessiz ve uysal olan kardeşine hiç benzemiyor. Hayır, Diablo kurnaz, dengesiz bir velet. Dediğim gibi, cezalandırılmayı, hayatında bir kez olsun tokatlanmayı hak ediyor. Babası onu çok şımarttı.

Bunu yapabilirim, onu yola getirmeye çalışabilirim. Babası onu hayatta tutmak için ne gerekiyorsa yapmamı söylemişti. Sanırım onu bağlayıp kıcına kırmızı bir şaplak atmak bu işi halledebilir.

Ona böyle dokunduğumda, sert davrandığımda eriyor gibi görünüyor. Buna hiç başvurmak zorunda kalmadım - partnerlerim her zaman istekli ve hevesli oldular - ama baskınlık onun yanıt verdiği tek şey gibi görünüyor, gerçekten itaat ettiği tek zaman.

Belki de hayatında *onu yapacak* birine ihtiyacı vardır.

Onu çekici bile bulmuyorum, hem de hiç. Yine de, bana yalvardığı düşüncesiyle sikim seğiriyor.

"Pisliğini temizlememişsin," diyorum ve Diablo'nun gözleri benimkilere kayıyor. Koyu kahverengi ve turuncu benekleri var.

sinirlendiğinde alev alev yanar. Adı uygun, ona yakışıyor. O lanet bir şeytan.

"Canım istemedi."

Küçük mutfağa doğru yürüyüp tezgahdan bir bez alıyorum ve Diablo'nun üzerinde durarak ona bir şans daha veriyorum.

"Git pisliğini temizle."

Uzun kirpiklerinin altından bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Yap beni."

Bunu o istedi. Onu , hayatında bir kez olsun ona bir şey yaptıрма düşüncesiyle sikim pantolonumun içinde seğiriyor. Bundan tahrik olacağımı hiç düşünmezdim ama öyle görünüyor ki oluyorum. Onu kendi isteğine boyun eğdirebilirim. Ondan daha iriyim, daha güçlüyüm. Onu kırmak en büyük tatmin olacak.

Uzanıp ensesine yapışıyorum ve sıkıca kavriyorum. Nefes nefese kaldığında nabzının yükseldiğini hissediyorum, elleri parmaklarındaki oyuncağın çingirakla masaya kaymasına izin veriyor.

"," diyorum alçak sesle ve bir an için karşı koyuyor, vücudu isyanla kilitleniyor. Ama tutuşum sıkılaşıyor ve bir sızlanma sesi çıkarıyor.

"Çekil."

Ayağa kalkmadan önce bana yaslanıyor ve onu dağınıklığının yattığı yere götürmeme izin veriyor. Elim teninde sıcak, nabzının gürültüsü başparmağıma çarpıyor. Üzerine bastırıyorum ve yine sızlanıyor. Ondan gelen bu sesi düşündüğümde daha çok seviyorum. Genelde kadınlarla birlikte olurum, inlemeleri çok farklıdır. Birkaç erkekle birlikte oldum, Deniz Kuvvetleri'nde geçirdiğim zaman bana çok az sunuyordu. Umursadığımdan değil. O zamanlar güzel bir dikkat dağıtıcıydı.

Ama Diablo tanıdığım herkesten farklı. Sıska, sinsî ve çok kaba. Başımı döndürüyor.

Kolumun bir hareketiyle onu dizlerinin üzerine çöktürüyorum ve yanına çömelıyorum, elim hala ensesinde ve dağınık saçları elimin arkasını okşuyor. Tıpkı onun gibi asi ve vahşi. Saçlarını taramalı, kendine biraz daha özen göstermeli. Belki bunu onun için ben yaparım, bir kez olsun şık görünmesini sağlarım.

."

"Siktir git," diye inliyor ve ben ona yaklaşıp kokusunu içime çekiyorum. Temiz, düşündüğümünden farklı bir koku. O kadar dağınık ki. Daha da kötüleştirmek istiyorum. Onu mahvetmek ve sonra istiyorum. Onu tekrar bir araya getirmek, parlak ve yeni.

"Eğer biri sikişirse, bu *benim deliğime* saplanan *senin* deliğin olacak. sik."

Havluyu ona uzattığımda kirpikleri titriyor ve yutkunuyor. "Şimdi temizle."

Onu tutuyor ve pisliği özensizce siliyor, sadece yere bulaştırıyor. Eğilip diliyle yeri yalayarak temizlemesini sağlamalıyım ama buna . Şu anda her türlü sınırı aşıyorum. Eminim babası onu güvende tutmak için tam olarak ne yaptığını öğrenirse, kafatasıma derhal bir kurşun yerleştirilir. Anthony şaka yapmaz.

Elimi saçlarının arasından geçirip onu biraz daha aşağıya doğru zorlamama engel olmuyor.

"Daha iyisini yap."

Yüksek sesle nefes veriyor ve daha çok çalışıyor, siliyor ve sonra kaçırdığı bir noktaya ulaşmak için biraz sağa kayıyor. Kıçı o boxer'ın içinde dışarı fırlıyor, küçük, yuvarlak bir kıç. O yanakları ayırsam ve sikimi aralarından geçirsem nasıl görünürdü acaba?

Onunla yatarsam babasının beni öldüreceğini garanti ederim. Bu kaderden kaçış yok.

Yine de, bunu yapma düşüncesi hoş değil. Üstesinden , eminim. Beklerken yapacak başka bir şeyimiz yok gibi.

Evet, benim bu ve buna sadık kalacağım.

"İşte," diyor, doğrulup bana bakarak. "Şimdi mutlu musun?"

"Son derece," diyorum boynunu bırakıp ayağa kalkarken. Ona tutunduğum yerdeki teni kıpkırmızı ve el izlerimden kışının pembeleşmiş görüntüsü gözümün önüne .

Ne kadar de oraya gidemem. Bunu yapamam.

Hayatta kalmam gereken şeyler var. Kız kardeşim ve annem gibi. Düşünsenize, ben onlara kim bakacak? Ben ayrıldığımda

Yıllar önce deniz piyadelerine katılmak için gittiğimde, her şey neredeyse dağılıyordu. Sonsuza kadar ortadan kaybolamam. Aletimi pantolonumun içinde ve onun deliğinin dışında tutabilirim. Ben bir profesyonelim. Ara sıra çizgiyi aşabilirim ama işim bittiğinde her zaman diğer tarafa geçerim.

Şimdi kendi tarafıma geçeceğim... ta ki o benimle uğraşmak için başka bir şey yapana kadar. O zaman belki bir kez daha üzerinden geçmem gerekecek. Zor olduğundan değil.

Benim tipim olmayabilir ama yine de bundan bir tür zevk alabilirim.

"Eğer bana bir daha böyle dokunursan, babam bunu duyar."

"Ona ne istersen söyle. Sana inanacağından değil."

Diablo'nun gözleri kısılıyor ve yumrukları sıkılıyor. Kaybolmadan önce yüzünde bir şeyin parladığını görüyorum. Ne olduğunu anlayamıyorum ama konuyla ilgili. Daha sonra incelemek üzere aklımın bir köşesine atıyorum. Babasıyla ilişkisinin en iyi ihtimalle istikrarsız olduğunu biliyorum, ama onu oyundaki dinamikleri anlayacak kadar iyi tanımıyorum. Aralarında Diablo'yu neyin harekete geçirdiğini gerçekten anlamak için derinlemesine incelemem gereken koca bir geçmiş var. Ve içimden bir ses ailesiyle olan ilişkisinin bunun büyük bir parçası olduğunu söylüyor.

Ona sırtıyıyorum. "Bana gel. Bir kere denedin ve iz bile bırakmadın."

Diablo'nun parmak eklemleri çatlar. "Bir dahaki sefere parmağını keseceğim."

Elimi uzatarak ona doğru ilerliyorum. "Bunu yapmak için ne tür bir güç gerektiğini biliyor musun? Kemiği kesmek için?"

"Babamın kim olduğunu biliyor musun?" diye soruyor, gözlerindeki turuncu ışık parlıyor. Ateş püskürmeye hazır gibi görünüyor.

"biliyorsun."

"Beni inciten insanlara ne yaptığını biliyor musun?"

"Seni incittim mi?" Yukarı uzanıp ensesini ovuşturmasını izleyerek soruyorum.

"Söylediğini söyleyebilirim... Yalan söyleyebilirim." "Peki sana ne zaman inandı?"

Kelimelerin kesmesi gerekiyordu ve kestiğini görebiliyorum. Hafifçe irkildi ve eli yanına düştü. "Çok ikna edici olabilirim."

Cevap bile vermiyorum, sadece dönüp uzaklaşıyorum. Yine de uzağa gidemiyorum çünkü bu küçük pisliği hayatta tutmam gerekiyor, bu yüzden dışarı çıkıyorum ve sigara içmek için kaşınıyorum. Kahretsin, ama yıllar önce bıraktım ve böyle zamanlarda keşke bırakmasaydım diyorum. Sağ elimde duran bir yüzükle oynuyorum ve iç çekiyorum.

Lanet olsun. Ben bir profesyonelim. Bunu yapabilirim. Burada sadece bir iki gün daha kalacağız ve sonra tekrar taşınacağız. Telefonumu açıp şöyle bir bakıyorum ve Diablo'nun babasının bana bir güncelleme yapıp her şeyin bittiğini söylemesini diliyorum. Eve gidebileceğimizi ve her zamanki işime geri dönebileceğimi.

Ama bana bakan hiçbir şey yok. Bu da bir süre daha burada sıkışıp kalacağım anlamına geliyor.

Omzumun üzerinden bakarak Diablo'yu dinliyorum, etrafta tepindiğini duymayı bekliyorum. İçimden bir ses içeri girersem pencereden sürünerek çıkmaya çalışacağını Aslında bir pencereyi açabileceğinden değil. Babası kurşun geçirmez ve kapalı emin.

Ama yine de aptalca bir şey yapmadığından emin olmak için onu kontrol etmeliyim.

Bu onun inanılmaz derecede iyi olduğu bir şey gibi görünüyor. Başımı sallıyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. Pavelli'nin bilgisayarına girip onun nasıl bir sapık olduğunu ortaya çıkarmak muhtemelen Diablo'nun yapabileceği en aptalca şeylerden biriydi. Bunu neden yaptığını biliyorum ama yine de çok pervasızcaydı. Yine de bir parçam böyle küçük bir pislik olduğu için ona hayranlık duyuyor. Biri kız kardeşime ben de aynısını yapmazdım diyemem. Dürüst olmak gerekirse muhtemelen daha kötüsünü yapardım.

İçeri girdiğimde Diablo'yu mutfak masasında otururken buluyorum, elinde yine o küçük bebek var. Onu çok yakından inceliyor, ben içeri girdiğimde bana bakmıyor bile. Sinirlerim tepeme çıkıyor ve etrafa bakınıp neden olduğundan emin olduğum kaosu arıyorum. Bulamadım, en azından henüz. Gözlerimin yakında ona takılacağını biliyorum.

"Ne yaptın sen?" diye sordum. Sadece bakışlarını benimkilere çevirerek cevap veriyor.

Aldatıcı bir şekilde masum görünüyor.

Ona doğru bir adım atıyorum, parmaklarım esniyor ama o beni görmezden geliyor, dikkati sadece heykelcikte.

Yüzüm ısınıyor ve aceleci bir şey yapmadan önce geri çekiliyorum, mesela uzanıp elimdeki şeyi ezmek gibi. Kendime gelmeliyim, ben bundan daha iyiyim. Ben daha iyisini *bilirim*. Denizci olarak geçirdiğim zaman bana disiplini öğretti ama yine de bu bücür adam bana her şeyi unutturuyor.

Lanet olsun, gerçekten sigara içmek istiyorum.

Yatağa doğru ilerleyip yıpranmış, gıcırdayan şilteye otururken göğsümü ovuşturuyorum. Gözlerim bir şeye takılıyor ve o zaman ne yaptığını anlıyorum. Bir mutfak bıçağının sapı şilteden dışarı çıkmış, yukarıdan aşağıya doğru büyük bir yırtık bana göz kırıyor. Kanım kaynıyor, onu bu yatakta düşününce yumruklarım kıvrılıp açılıyor, bıçağı yatağa saplarken küçük kasları dalgalanıyor.

Şimdi uyumak daha da cehennem gibi olacak.

Bıçağı yataktan alıp avuçlarımın arasında yuvarlıyorum. Kör bir bıçak, bu yüzden bu lanet şeyi kesmesi için güç kullanması gerektiğini biliyorum. Öfkeyle beslendiğine eminim. Onu isteğime boyun eğdirmek gururunu kırmaktan başka bir işe yaramadı. Onu geri almak için bir yol bulmalıydı.

Bunu kazanamayacağını bilmiyor mu? Her seferinde onu yeneceğimi?

Ona şaplak atıp kimin patron olduğunu gösterebilirsin.

düşünce son birkaç haftadır aklımdan ilk kez geçmiyor ve belli ki son da olmayacak. Diablo'yla ilk tanıştığım zamanı hatırlıyorum, bana nasıl gözlerini devirdiğini ve sanki bir baş belasından başka bir şey değilmişim gibi elini salladığını. Ben onun hayatını kurtarmak, onu korumak için oradaydım ve o bana sinir bozucu bir böcekten başka bir şey değilmişim gibi davranmıştı.

"gelse seni ezerdim."

İlk tanıştığımızda daha sert çizgiler belirlemeliydim, ama ona karşı çok yumuşak davrandım, babasının onu güvende tutmam için beni tuttuğunu göreceğinden emindim. Görünüşe göre, kendini koruyamıyormuş. Bunu şimdi görebiliyorum. Çok net görebiliyorum.

O gelmiş geçmiş en çocuk.

"Dekorasyon becerilerimi beğendin mi?" diye soruyor hırıltılı bir şekilde, ben bıçağı avuçlarımın arasında yuvarlamaya devam ederken. Ucunu dudaklarının arasından geçirip sağlamak istiyorum. Kanamasını istiyorum.

Bu düşünceleri bir kenara itiyorum ve elimde bıçakla mutfağa doğru yürüyorum. Onu kullanmayacağım, yapmak istediğim şeyi yapmayacağım ama onu terleteceğim. Tabii bu küçük pisliğin yaptığı bir şeyse. Hiçbir şeyin onu sinirlendirdiğinden emin değilim.

"Siz çok çaba sarf ettiniz bu ve bu ...eksikti. Etkileyici değil."

Bana bakıyor, yanakları benek benek kırmızı. "Bir dahaki sefere kıyafetlerine yapacağım."

"Dene bakalım."

Bu onu daha da cesaretlendiriyor. Elimdeki bıçağa bakıyor ve ona vuruyor, neredeyse kenarıyla kendini kesiyordu. Görünüşe göre kendine zarar verme konusunda endişeli değil.

"Yap hadi. Beni istediğin gibi incit." "Sana dokunmayacağım."

Yanakları kararıyor ve dudaklarını ıslatıyor, elime tekrar vuruyor ve nadiren hissettiğim bir öfkeyi yüzeye çıkarıyor. Bana doğru ilerliyor, eli bana vuruyor, sinir bozucu ve kindar, ta ki boştaki elimle bileklerini tutup bıçağı boynuna dayamak zorunda kalana kadar.

Ucu derisine batıyor ve bir damla kan fışkırıyor. Sadece bir tane, ama bana karşı titrediğini hissediyorum. Bacaklarına, karnına ve parmaklarına doğru ilerliyor. Ben onu daha sıkı tutarken kıvrılıp bükülüyorlar.

"Çek ellerini üzerimden."

"Aynı şey senin için de geçerli. Yine de duramıyor gibi görünüyorsun. Bana bağımlısın."

Kıçımdan konuşuyorum, ama durmamı istediğini sanmıyorum ve öyle olsa bile, bu çizgiyi aşıyor. Ellerini bırakıp ondan uzaklaşıyorum, bıçak bloğunu bulup dolapların üzerine koyuyorum, onlara ulaşmak için tezgâhın üzerinde durması gerekiyor.

"Terbiyeli ol."

Küçük kanepeye yerleşip televizyonu açtığımda, ben bakmıyorken üzerime gelmediğinden emin olmak için ara sıra ona bakarken söyleyebildiğim tek şey bu.

Çok temkinliyim. Çok yorgunum. Ve henüz bitmedi. Uyumadan önce daha çok yolumuz var.
Miles.

O gece tek gözüm açık uyuyorum, savaşın ortasında sahadayken öğrendiğim bir beceri. Kimse uyumuyor, gerçekten. Uyuduğunuzda ölüm sizi avlar, yattığınız karanlık köşelerde sizi arar. Uyanık kalmak daha iyidir. Etrafınızın farkında olmak zorunludur.

Bilinç bulanıklığına girip çıkıyorum, bedenim Diablo'nun bu küçük alanda kanepede kaydığını fark . Onu neredeyse gözümün önünde canlandırabiliyorum, sıırım gibi gövdesi bir o yana bir bu yana savruluyor. Nadiren hareketsiz oturur, sürekli hareket halindedir. Endişeli, öfkeli bir enerji. Bunu üretken bir şeye kanalize etmesi gerekiyor.

Yarın buradan ayrılıp başka bir yere taşınacağız. Babası Elio meselesine bir çözüm getiremedi ve taşınmaya devam etmezsek bizi bulabileceklerinden endişeleniyor.

Şükürler olsun çünkü bu yatak berbat. Diablo'nun yarattığı uzun yırtık uyumayı zorlaştırıyor. Ne olursa olsun iyi uyuyacağımdan değil ama yine de. Küçük pislik. Dünün tamamını televizyon izleyerek ve aynı zamanda onu izleyerek geçirdim. Yanında getirdiği küçük oyuncaklara lazer gibi odaklanmıştı. O şeyleri neden bu kadar çok seviyor, asla bilemeyeceğim. Onun da katıldığı birkaç turnuvaya sürüklendim ve katılanlardan hiç etkilenmedim. O odadaki kokular etkileyiciydi. O kadar kötü kokmak için çalışman gerekirdi.

Aklım Warhammer'dan kız kardeşime ve anneme gidiyor. Kontrol etmek için onları aramam gerekiyor. Diablo ile o kadar meşguldüm ki önceliklerim biraz saptı. Eminim endişelenmişlerdir. Kontroller arasında çok fazla zaman geçtiğinde bunu yaparlar. Ama Diablo'nun benim hakkımda bir şey bilmesinden nefret ediyorum. Beni tanıması, zayıflıklarımı bir tepside sunmam anlamına gelir. Uzakta, çok uzakta kalmasını tercih ederim.

Yine de, eminim yaptığı o hackleme saçmalığıyla beni takip etmeye çalışmıştır. Eminim eli boş dönmüştür. Geçmişimin şu anda olduğum kişiyle bağlantılı olmayacağından emin oldum. Kötü adamların benim için en değerli olanları asla bulamayacaklarından emin olmak için çok iyi para ödedim.

"Acıktım," diyor Diablo, başımda dikilerek. Göz kapaklarımı aralıyorum ve vücuduna bakıyorum. Üzerinde sadece boxer var, teni duştan dolayı hâlâ hafif ıslak. Elinde marketten satın aldığım bir kutu granola var. Onunla birkaç hafta geçirdikten sonra, hemen her şeyi yiyebileceğini fark ettim. Çok zayıf olduğu için bu bir mucize. Hiç yemek yemiyor gibi görünüyor.

"Git bir şeyler hazırla o zaman," diye mırıldanıyorum, doğruluyorum, bunu yaparken yatağın dolgusu dışarı dökülüyor. Bir an ona bakıyorum, sonra da dudaklarının arasına daha fazla granola sıkıştırmış olan Diablo'ya dönüyorum. Kırıntılar ayaklarının yanından yere dökülüyor ve bazıları çenesine yapışıyor. durumda.

Lanet olası bir karmaşa.

"Eğer kırıntılara basarsam..." Elimi uzatıp çenesine vururken homurdanıyorum.

Karşı çıkıyor ve bir adım geri atıyor.

"Dokunmak yok. Yeni kurallar. Bana dokunmak yok."

Buna katılmıyorum. Onu hizaya getirmek için ona dokunmam gerekebilir.

"Hayır."

Ayağa kalkıyorum, ayaklarım granolanın üzerinde çıtırdıyor ve dudaklarının bir köşesi diğerinden daha fazla yukarı doğru eğilmiş halde sırttan Diablo'ya ters ters bakıyorum. Eğri büğrü, biraz da zihni gibi. Ona yakışıyor.

Mutfağa girmeden önce ayaklarımın altını silkeliyorum, bakışlarını sırtımda hissediyorum. Manzaraya hayran mı yoksa beni parçalara ayırmanın yollarını mı düşünüyor emin değilim.

Buzdolabına uzanıp biraz yumurta ve domuz pastırması aldım. Eğer bir şey varsa, bu adamın beslenmeye ihtiyacı var. Bunun onu daha iyi bir ruh haline soktuğunu fark ettim ve yerken öğürüyormuş gibi yapsa da sevdiğini biliyorum.

Bazen sikimi yedirsem aynı şeyi yapar mıydı diye merak ediyorum - nefret ediyormuş gibi yapsa da içten içe onun için inliyor.

Bu düşünceden kurtuluyorum. Ona sikimi yedirmemin imkanı yok. Hayatta olmaz.

Ara sıra bunu düşünebilirim, ama lanet olsun ki hayır. Hayatta olmayı tercih ederim.

Ölmemiş.

"Bana bu konuda yardım edebilirsin," diye öneriyorum ve Diablo önce alay ediyor, sonra da granola tozu soluduğu için boğuluyor. Bu onu haklı çıkarıyor. O küçük ağzına bu kadar çok şey tıktırmamalıydı.

Tabii oraya soktuğu şey penis değilse. O zaman çenesini zorla açar ve ağzına kadar doldururdum.

Bir yumurta daha kırarken sikim bacaklarımın arasında seğiriyor. Çoğu insandan daha iri yapılı olduğumu, hayatta kalmak için günde bir milyon kaloriye ihtiyacım olduğunu biliyorum. Ama cüssem sayesinde rakiplerimi alt edebilmeyi seviyorum. Bu bana biraz üstünlük kompleksi veriyor. Sanırım bu biraz süper güç gibi.

"Neden sorduğunu bile bilmiyorum. Yemek yaparken insanlar seni rahatsız ettiğinde hemen sinirleniyorsun."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve dudaklarımı büzüyorum. "Yumurta çırpmayı bile bilmiyorsun."

"Dışarıdan sipariş vermek varken neden bunu yapmayı öğreneyim ki?"

Kaşlarım kalkıyor ve başımı sallıyorum. "Adil."

Bakışlarım tekrar yumurta ve pastırmaya dönüyor, arkamda çtırtıdayan Diablo'ya değil yemeğe odaklandığımdan emin oluyorum. Saman çiğneyen bir atın sesine benziyor. Ya da daha çok minyatür bir midilliye benziyor sanırım.

Hm.

"Tost

yapabilirim."

"Yapabilir

misin?"

"Yapabilirim." Sesi çok emin geliyor. Bunu ekmeği yakmadan yaparsa şaşıracağım. Ya da kulübeyi yakmadan. Bu sadece benim şansım olurdu.

Granolayı üzerine koyuyor, kenara çok yakın olduğu için torba yere devriliyor. Yere saçılıyor, bazıları ayaklarımın yanına düşüyor. Tepkisini görmek için ona bakıyorum ama o

sert cisimlerin üzerinde yürümekten hiç rahatsız olmadan ekmeği aramaya devam eder.

"Lanet ekmek nerede?" diye soruyor.

Cevap vermeden önce bir dakika bekliyorum, yerdeki granola için bir çeşit . "Buzdolabı."

"Ekmek neden buzdolabında?"

"Senin gibi küflenmesi için bırakmamı mı tercih edersin?"

"Tek yapmanız gereken onu kazımak ve sonra tekrar mükemmel bir şekilde iyi durumda."

Ve hayatına girdiğimden beri neden yemek yapmakta ısrar ettiğimi merak ediyor. Onun ısrar ettiği gibi bunun gösterişle bir ilgisi yok. Sadece toksinlerden ölmemeye çalışıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, küflü ekmek yerine bir kurşunla ölmeyi tercih ederim. Ne kadar utanç verici.

"Sadece birkaç gün buradayız, değil mi? Neden buzdolabına koydun? Cidden, sen kimsin? Martha Steward mı?" Adını yanlış söylüyor ve farkına bile varmıyor, bu da dudaklarımın daha da seğirmesine neden oluyor. Aptal velet. "Sen de ona benzemiyorsun."

Cevap vermiyorum, sadece içimden sırıtiyorum ve sonra hiçbir şey kanıtlamadığımı fark ettiğimde kaşlarımı çatıyorum. Hem de hiç. Sadece onun seviyesine indim ve çocuklaştım. On altı yaşımdan beri bu şekilde davranmamıştım ama yine de bir şekilde bunu içimden çıkarmayı başardı.

Gözlerini kısmış, dudaklarını büzmüş bir halde tost makinesini incelemesini izliyorum. Yirmi yaşında bir adamın tost makinesini nasıl kullanacağını bilmemesi beni şaşırtmamalı çok boktan şeyler gördüm- ama şaşırtıyor.

Neredeyse her gün beni şaşırtmayı başarıyor.

Testerelere olan garip takıntısından bahsetmiyorum bile. Hiç ummadığım kadar çok pilli alet gördüm. Birini gerçekten ikiye böldüğünden emin değilim ama babasının böldüğünü biliyorum. Belki de Diablo'ya küçük yaşta nasıl yapılacağı öğretilmiştir.

Dürüst olmak gerekirse, testereler kemiği keserken bıçaklardan çok daha kolaydır. En azından bu konuda haklı. Onları neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyorum. Çok kullanışlıdır.

Diablo'ya bakıyorum, tost makinesinin düğmeleriyle oynamasını izlerken başının tepesi görünüyor. Bir kadrani bir o yana bir bu yana çeviriyor, sonra geri çekilip ellerini çırpıyor.

"Sana yapabileceğimi söylemiştim."

"Aslında ekmeği aşağı itmediniz."

Uzanıyorum, kolum onunkine sürtünüyor ve kolu aşağı itiyorum, çatalların içerde turuncuya dönüşmesini izliyorum. Kızdığında gözlerinde parlayan renk gibi.

"Bunu biliyordum."

"Hayır, bilmiyordun."

Bana ters ters bakıyor, tezgahtan biraz gevşek granola alıp ağzına atıyor. Daha fazlası yere düşüyor ve çıplak ayağımın üzerine iniyor. Geçen gece yaptığım gibi elimi ensesine koyup onu kaldırmasını sağlamak istiyorum.

"Bu pisliği ."

"Beni yapacak mısın?" Sözleri biraz soluk soluğa ve yutkunuyorum, hareketlerim duraksıyor. Büyük bir acıyla bakışlarımı ondan uzaklaştırıp tekrar pastırma ve yumurtaya odaklanıyorum. Bu noktada, biri ya da diğeri yanacak. Dürüst olmak gerekirse, en iyi aşçı ben değilim ama Diablo'nun yaptıklarını sevdiğini biliyorum. Bunu asla kabul etmez ama sever.

Dikkatle konsantre oluyorum ve bir dakika sonra tostun yanık kokusunu aldığımında dudaklarımı seğirmemesi için zorluyorum.

Diablo elini tost makinesinin üzerinde sallayarak, "Oh, lanet olsun," diye mırıldanıyor, içinden bir duman yükseliyor. "Yandı."

Benden kaçmakla tehdit eden kahkahamı tutuyorum. Gözümü kırpmayacağım. Reddediyorum.

Diablo siyah tostı çıkarmak için tost makinesine bir çatal sokmaya çalışırken, "Sakin yapma," diye homurdanıyor. Bileğinden tutup kolunu geri çekiyorum.

"Bunu yaparsan öleceksin." "Neden?"

"Elektrikli bir alete asla çatal sokulmaz."

Bana gözlerini deviriyor ve ben de bileğini daha sıkı çatalı elinden çekip alıyorum.

"Ben ciddiylim. Yapma bunu."

İçimden bir ses Diablo'nun sırf ona yapma dediğim için bunu yapmak istediğini söylüyor.

gecenin bir yarısı gizlice tost makinesine gidip denerken görebiliyorum. Haklı olup olmadığımı görmek için. Onun ciyaklamasını duymak için sabırsızlanıyorum.

geriye doğru patladı.

"Eğer bunu denediğini görürsem, kışına kırmızı bir şaplak atarım."

Yanakları kızarıyor ve bu rengin belinden aşağıya doğru aktığını hayal edebiliyorum. Bir yanımlı bunu görmek istiyor, onu kucağımda domalmış, poposu açıkta, elimi üzerine indirirken görmek istiyor.

Onu ağlatırdım. Yalvar.

Duruşumu ayarlıyorum, sikim pantolonumun içinde sertleşiyor. Kendimi kontrol altına almalıyım. Eğer ona bir şaplak atarsam, bu cinsel olmayacak. Profesyonel bir şaplak olacak. Tamamen yüzde yüz profesyonel. Bunu yaparken sikim seğirmeyecek bile.

"Yeni kuralları unuttun. Bana bir daha dokunmayacaksın," diyor bana bir adım daha yaklaşırken, vücutlarımız neredeyse sürtünüyor. Parmaklarım bileğini sıkıyor ve başparmağımı nabzına sürtüyorum. Nabzı sanki bir mil koşmuş gibi dengesiz ve hızlı atıyor.

Yemin ederim Diablo'yu bir kadar bile koşarken görmedim. Genelde ağır ağır ilerler, fırsat buldukça yemek yer. Çöp kutusundaki kurnaz bir rakun gibi. Küçük bir çöp panda.

Sanırım bir keresinde arkadaşı ondan bu şekilde bahsetmişti. Beni güldürmüştü.

Kolum onu biraz daha yaklaştırıyor, ta ki vücudu benimkine dayan kadar. Ayağım gevreğin üzerinde çıtırdıyor ve çenem bu his karşısında titriyor. Ama sonra başka bir his yükseliyor ve beni eziyor. Vücudunun benimkine bastırılmış hissi, bana hafifçe sürtünme şekli. Bunu yaptığının farkında olup olmadığını bile bilmiyorum ama farkında. Kızıışmış bir kedi gibi.

Bir an için aklım hiç sikilip sikilmediğini merak ediyor. O

küçük delik iyice açıldı mı?

Şişlendi mi, hareket edemiyor, nefes alamıyor mu?

Hayal edebiliyorum, büyük aletim içeri kayıyor, ben bunu yaparken o inliyor ve nefes nefese kalıyor.

Gözlerimi birkaç kez kırıştırıyorum ve şimdiki zamana, Diablo'nun üzerimde tepinmesine, bileğinin hâlâ elimde olmasına, ağzını hafifçe aralamış olmasına geri dönüyorum. Bir yanımlı, azgın yanımlı, parmaklarımı dudaklarının arasından geçirip ağzını tıkayana kadar sikmek istiyor. Ona lanet olası ağzını kapatmayı öğretmek... itaat etmeyi. Ama mantıklı yanımlı onu ve bir adım geri çekiliyor, ben bunu yaparken vücudu da benimkini takip ediyor.

Sanki benden ayrılmak istemiyor, sanki bedenlerimiz bir mıknatısın zıt tarafları gibi, birbirlerine çekilmekten kendilerini alamıyorlar.

Ama ben kiralık profesyonelim. Sakin olması gereken kişi benim. Diablo'nun buradan canlı çıkmasını sağlamak için buradayım. Elio tarafından vurulmadan ya da işkence görmeden. Eğer bu olursa, ben başım dik çıkamayacağımdan eminim. Eminim babasının cesetten kurtulmak için çok yaratıcı yöntemleri vardır. Muhtemelen emrinde bir hurdalık vardır.

O noktada gübreden başka bir şey olmazdım.

Eminim güzel bir bahçe . Belki de güzel bir sebze tarlası. Ellerim belini kavıyor ve titrek bir nefes veriyor.

"Seni bıçaklayacağım," diye nefes alıyor ve ben onun dudaklarına bakıp parmaklarımı beline doluyorum. "Sana girdiğinde bıçağı çevireceğim. Ya da belki seni ikiye domuzlara yem ederim...."

"Madem sana dokunmama bu kadar karşısın, neden bana doğru çekilip duruyorsun? Ben güneş olsaydım, sen de dünya olurdun."

"Ben lanet olası Ay'ım."

Homurdanıyorum ve Diablo dudaklarını ıslatıyor, bakışları yüzümden ağızma doğru iniyor. Ağızımın kuruduğunu hissediyorum ve ona biraz daha sıkı tutunuyorum, neredeyse morartıcı bir baskı uyguluyorum.

"En savunmasız olduğun yeri bulmaya çalışıyorum. Böylece bıçağı güzelce ve derine saplayabileceğim."

Elim kendi kendine hareket . Onu durduramıyorum. Savruluyor ve onursuz bir çatırtıyla kışına çarpıyor, öne doğru sıçramasına neden oluyor, kasıkları benimkilere çarpıyor.

"Sen sadece..." diye başlıyor ama ikinci şaplakla nefesi kesiliyor, dudaklarından kısık bir inilti dökülüyor.

Bunun ona ne yaptığını biliyorum. Bana da yapıyor. Sikim kalkıp onu selamlamayı çok istiyor. O küçük asi bok.

"Tekrar yapacağım," diye tıslıyorum ve sonra beni yapması için ona meydan okuyorum.

Çünkü bu böyle bir şey. Zorlama. Bunu asla kendi başıma yapmazdım. Beni buna o zorluyor.

Omzumu ısıtıyor ve bu sefer kışına daha sert bir tokat atıyorum. O boxer'ı aşağı çekip gerçekten acıtmalıyım.

"Seni dizime yatırmak zorunda bırakma beni." "Asla izin vermem."

"Bana izin vermezsin. Ben seni zorlardım."

Şimdi daha ağır nefes alıyor, vücudu bana , yanakları hâlâ kırmızıya boyalı. Onu işaretlemek, aynaya bakmasını ve onu ne hale getirdiğimi görmesini sağlamak için yoğun bir arzu duyuyorum. Bu fikir delice. Aklımı tamamen kaybettim. Ben bir hayvan değilim.

Yoksa öyle ?

"Yapmak istemediğim bir şeyi bana asla yaptıramazsın." Kelimeleri neredeyse bulanık, çaresiz.

"Bir ipim var. Sana ne istersem yapabilirim."

Bana doğru yığılıyor, elleri boynuma dolanıyor. Ellerim kışına doğru inip masaj yaparken, onu hissederken sıkıyorlar, sadece orada dinleniyorlar. Küçük, yuvarlak ve diri. Onu kolayca kollarıma alıp yatağa yatırabilirdim. Onu yayabilir, bağlayabilir ve becerebilirdim.

Sanırım bana izin verirdi.

Yanan yumurta ve pastırma kokusu beni hayallerimden uzaklaştırıyor ve geri çekiliyorum. Ocağı hızlıca kapatıp, az önce yaptığım pisliğe üzüntüyle bakıyorum. Ne büyük bir israf.

Yoksa miydi?

Diablo tezgâha yaslanmış, göğsü kabarmış, siki bana doğru uzanıyor. Bilinmeyen bir nedenden dolayı çok baştan çıkarıcı. Bir müşteriye hiç bakmamıştım. Her zaman çok profesyonelimdir. Ama nedense beynimi karıştırıyor. Az önce yakıp mahvettiğim yumurtalar gibi.

Bana yaptığı şey bu. Beni mantıksızlaştırıyor ve delirtiyor.

Mantığa geri dönmeliyim. Lanet olası beynimi kullanmalıyım. Onu bağlayıp sikmeyeceğim.

Ona şaplak atabilirim ama bu cinsel bir şey olmayacak. Hem de hiç. Sadece bakım olacak.

"Pisliğini temizle," diyorum ve Diablo gözlerini devirip banyoya doğru yürüyor, yürüyüşü biraz , bacakları sallanıyor

onun altında. Banyo kapısı çarparak kapandı ve ben sadece ona baktım.

Odaklanmam gerek. Dikkatim dağılmamalı. Onun ve benim hayatımız buna bağlı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DIABLO

Bir sorunum var ve adı Skylar. Beni bir yapışkan su birikintisine indirgemesi rahatsız edici. Hayatım boyunca hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim. Gücümü geri almalıyım, kuvvetle geri almalıyım.

Sonra da böyle kötü bir çocuk olduğun için cezalandırılabilirsin.

Bu düşünceyi tokatla uzaklaştırıyorum. Kimse beni cezalandıramaz. Hayatımda bir gün bile bunu istemedim. Yine de, mutfaktaki o küçük hesaplaşmadan sonra banyoda öfkeyle kendimi tatmin ederken düşündüğüm şey bu. On saniye içinde geliyorum, dolaplara ve elime patlıyorum. Büyük bir karmaşa yarattım ve reddettim.

Bir açıklama yapıyorum. Eğer kızarsa, heyecandan titrerim.

-O zaman olsun. Bir şekilde .

Yeniden uyandığımda Skylar'ı mutfakta yine kahvaltı hazırlarken görüyorum. Granola toplanmıştı ve masaya yerleşirken bir an için kendimi beğenmiş hissediyorum.

"et. Acıktım."

Beni görmezden geliyor, duymamış gibi davranıyor. Ama omuzlarının gerginliği bana duyduğunu söylüyor. Güzel. Kendimi yeniden sağlam bir zeminde hissedene kadar onu ölesiye kızdırmaya devam edeceğim. Bana dokunması, haddimi bildirmesi için yalvarmayacağım. Bu benim yapacağım bir şey değil. Asla yapmam.

"İşte," dedi Skylar bir an sonra, düşüncelerimi pis dinlenme yerlerinden çekip Sadece onun üzerimde belirmediği, bedenimin yatağa yayıldığı ve hareket edemediğim görüntüleri gözümde canlandırmıyordum.

Yaptığım şey bu *değildi*.

"Korkunç görünüyor," diyorum, mükemmel kabarık yumurtalara ve mükemmel çıtır pastırmaya bakarak. Midem yanıt olarak gurulduyor ve Skylar hafifçe sırtıyor. Benim bir yalancı olduğumu biliyor. Korkunç bir yalancı.

Dikkatimi dağıtmak için yemeği elimden geldiğince hızlı bir şekilde ağzıma ve Skylar bana katılana kadar masadan uzaklaşıyorum.

"Yerinizi temizleyin."

Onu görmezden gelip kanepeye uzanıyorum ve televizyonu açıyorum. Skylar beni itaat etmeye zorlamıyor, bu beni dehşete düşürüyor ve ben de kanepenin üstünden ona bakma dürtüsüne direniyorum. Bunun yerine, önümdeki ekrana bakarken gözümü bile kırpmıyorum, keşke evde olsaydım da kendimi daha iyi hissetseydim diyorum. Tüm bu olanlar beni , kendimi dengesiz hissetmeme neden oluyor.

Nefret ediyorum.

Kapının kapanma sesi beni doğrulmaya zorluyor ve Skylar'ın dışarı çıktığını görerek küçük alana göz gezdiriyorum. Çabucak ayağa kalkıp parmak uçlarımda pencereye doğru ilerliyorum ve gözlerim masaya takılıyor. Yerim temizlenmemiştii ve nedense istediğini yapmadığım için kendimi kötü hissediyorum. Bu çok mu mantıksız?

Paspas olmadığımı hatırlamadan önce bir an için bunu tartıştım. Kimse bana ne yapacağımı söyleyemez.

Yerimi silmek yerine parmak uçlarımda pencereye doğru ilerliyor, perdeyi çekip dışarı bakıyorum. Skylar cılız sundurma direğine yaslanmış, telefonunu kulağına dayamış. Ne söylediğini parça parça anlayabiliyorum.

Abigail.

Abigail nasıl? Kız arkadaşı olabilir mi? Karısı mı? Evde onu bekleyen biri var mı? Bu düşünce beni mantıksız yapıyor... İçimde çirkin bir şey kabarıyor. Patlamaya hazır bir volkan gibi hissediyorum. Lanet olası dünyayı yakıp kül edeceğim.

Bu Abigail burada benimle olduğunu, bana dokunduğunu, şaplak attığını biliyor mu?

Elim perdeyi sıkıca kavriyor ve dikiş yerlerinden sökülmeğe başladığını hissediyorum. Çabucak bırakıyorum ve bir adım geri çekiliyorum. Bunun için duygusallaşmamın imkanı yok. Evde onu bekleyen biri olması önemli değil. Tüm bu fiyasko biter bitmez yollarımızı ayıracağız. Skylar'ı bir daha asla görmeyeceğim ve o da Abigail'ine geri dönebilir.

Ne kadar çirkin bir isim. Nefret ediyorum. Gerçekten iğrenç.

"Ne yapıyorsun?" Skylar, birkaç dakika sonra tekrar ortaya çıktığında soruyor. Pencereden uzaklaşmalıydım.

Ama bunun yerine, o telefonla konuşurken hançer gibi ona ve iri, kaslı sırtına baktım. Ne vücudunun hareketlerini arzuladım ne de düzgün kalçalarına baktım. Hayır, kulaklarım başka bir şey, daha fazla bir şey duymak için zorlanıyordu. Ama duyamadım. Lanet olsun.

"Kardeşimle konuşmak istiyorum. Telefonda çok uzun konuştun."

Bana bakıyor ve sonra elini cebine atıp küçük kapaklı telefonu bana uzatıyor.

"Çabuk olun."

Avucundan çekip alırken ona ters ters bakıyorum, tenlerimiz bir saniyeliğine birleşiyor ve tüm bedenim tepki olarak alevleniyor. Beni bu hale getirmesinden nefret ediyorum. Hiç bu kadar muhtaç olmamıştım. Bu kontrol dışı. İğrenç bir şey.

"Ne kadar istersem o kadar sürer," diyorum, biraz yalnız kalmak için kapıya doğru ilerlemeye çalışıyorum ama Skylar iri vücuduyla beni engelliyor. Ona bakıyorum, kaslı göğsüne, kalın kalçalarına. Zihnimde o kasların beni sikerken nasıl esneyeceği canlanıyor. Bundan nefret ediyorum. Kesinlikle iğrenç. Bunu bir an daha düşünmeyeceğim.

Uzanıp meme ucunu saat yönünde çeviriyorum. Çok daha küçük olduğum ve testerelerim olmadığı için tek yapabildiğim bu. Skylar irkilmiyor bile, sadece bileğimi kavlıyor ve elimi çekiyor. Bunu yapmasından nefret ediyorum. nefret ediyorum.

Ama sikim bundan hoşlanıyor. Gerçekten hoşuma gidiyor. Tekrar canlanıyor. Bu gidip gelmelerden dolayı istekli ve bir o kadar da yorgun. Akıl sağlığı için biraz istikrara ihtiyacı var.

Bana biraz istikrar ver Skylar.

Ama bu küçük meydan okumamdan dolayı beni cezalandırmak için bir şey yapmak yerine, bileğimi bırakıp omzumdan tuttu ve beni kanepeye doğru götürüp itti. Öfke içinde kanepenin minderine çöktüm.

"Beni kontrol edemezsin," diye mırıldanıyorum. "Ama yine de ,"
diye cevap veriyor.

Bıçak gibi parmaklarımla kardeşimin numarasını tuşluyorum, sakinleşmek için konuşmasını duymak ama cevap vermiyor. Kayıтта onun tatlı sesini duymak bile beni sakinleştirmiyor. Kahretsin, öfkeliyim. İçimden geçenleri hissedebiliyorum.

Vücudum yavaş hareket eden lav gibi. Yıkım modundayım. Yoluma çıkan herkesi ve her şeyi yok edeceğim.

Hiç düşünmeden telefonu odanın diğer ucuna fırlatıyorum ve duvara çarpıp yere düşmesini izliyorum. Skylar tüm olanları izliyor, çenesi ileri geri hareket ediyor.

"Onu kıracak kadar sert fırlattığını bile sanmıyorum," dedi sonunda ve beni kıpkırmızı yaptı. Elimi incitmekten başka bir şey yapmadığımı bile bile ayağa fırlayıp göğsüne bir yumruk indiriyorum. Ama yine de yapıyorum. Ve o uzanıp beni yakalayamadan ben . Kaçmaya çalıştım.

Skylar yavaş. Bu kadar büyük olmanın sorunu bu. Bacaklarını yeterince hızlı hareket ettiremiyor. *Yüzüklerin Efendis*'ndeki Entler gibi hantal ama çok daha seksi.

O daha kanepeyi dönmeden elim kapıya uzanıyor ve kapıyı kırbaçlayarak açıyorum, bacaklarım beni dışarı taşıyor. Günlerdir ilk kez temiz hava alıyorum ve bacaklarım pompalanırken açgözlülükle nefes alıyorum.

Pervasız ve aptalca davranıyorum ama umurumda değil. Kızgınım, çok kızgınım. İçimdeki kaosun kabardığını hissediyorum ve patlayacak gibi oluyorum. Son birkaç gün cehennem gibiydi, çok zordu. Aklımı kaybediyorum, çok kaşınıyorum. Dallar ve taşlar ayaklarıma batıyor, kendimi ileriye doğru iterken nefesim kesiliyor. Eninde sonunda geri dönmek zorunda kalacağımı biliyorum ama şu anda sadece . Skylar' bana yetiştiğini duyabiliyorum, homurdanarak ettiği küfürler bana doğru geliyor.

Oh, o kızgın. Çok kızacak. Onu sınırlarının ötesine ittim.

Ama umurumda değil.

Başım omuzlarımda üzerinde dönüyor ve arkama baktığımda Skylar'ın yaklaştığını görüyorum, kaşları çatık, saçları dağınık. Çok ciddi görünüyor.

İşte o anda ayağım takılıyor, ayağım yerdeki bir köke takılıyor ve aşağı yuvarlanıyorum, bu sırada dizlerim ve avuç içlerim sıyrılıyor. Tekrar ayağa kalkmaya çalışırken acı kol ve bacaklarıma yayılıyor ama daha birkaç adım bile atmadan Skylar'ın kollarındayım.

Küçük kaçış girişimim hakkında tek kelime bile etmiyor, beni bir patates gibi omzuna atıyor. ,

Ormandaki küçük kulübeye doğru yürürken karnımı omzuna bastırdım, kığım tam yüzündeydi.

"Beni yere bırak!" Bağırıyorum, ama beni görmezden geliyor, neşeli yoluna devam ediyor. İçeri girdiğimizde bizi buzdolabına götürüyor, ipi alıyor ve beni yatağa atıyor. Bunu kibarca bile yapmıyor, beni öylece bırakıyor.

Geri çekilmeye çalışıyorum ama kalın bacakları benimkilerin üzerine binerek beni yerimde sabitliyor. Çabalarım nafile. Birkaç dakika içinde ellerim karyolanın direğine sıkıca bağlanıyor, ip derimi ısıyor. Sonunda üzerimden kalktığında ve karnına tekme atmayı başardığımda, ayaklarımı da bağlıyor. Yere serilmiştim ve hareket edemiyordum. Aletim sertleşti ve ağrıyor ve bundan nefret ediyorum. Bundan hoşlandığım için nefret ediyorum.

"Seni temizleyeceğim," diye mırıldandı. "Bunu hak ettiğinden değil. Bakterilerin yerleşmesine ve kangrenin uzuvlarınızı almasına izin vermelisiniz." "Siktir git. Çöz beni."

"Hayır."

Banyoya giriyor ve elinde bir bez ve bandajlarla geri dönüyor. Nazikçe kesiklerimi temizliyor, dizlerimdeki ve avuç içlerimdeki kanı siliyor ve bandaj yerleştiriyor. Bu lanet şeyleri daha az umursayamazdım, zaten zar zor hissediyordum. Daha önce de acıya maruz kalmıştım. Bu çok zor kaydedildi.

"Bırakın beni." Kendimi kurtarmaya çalışıyorum ama bu sadece bileklerimin ve ayak bileklerimin etrafındaki ipin daha da sıkılaşmasına neden oluyor.

"Sonunda sakinleştiğinde, gitmene izin vereceğim. Ama tekrar kaçmaya çalışmayacağına güvenmiyorum. Pervasız küçük pislik."

Ona ters ters bakıyorum ama o beni görmezden geliyor, bu da beni daha da sinirlendiriyor. Ona bağırıyorum, küfrediyorum, korkunç, çoğunlukla doğru olmayan şeyleri ona fırlatıyorum. Ama hepsi kontrolsüz ve sansürsüz bir şekilde ortaya dökülüyor. Hiç susmuyorum, ağzıma bir bez tıkayana kadar tekrar tekrar dudaklarımdan dökülmesine izin veriyorum.

Nefes almakta zorlanarak ağzımı tıkıyorum, ama o umursamıyor görünüyor. Umarım bu şekilde ölürüm, babam beni bağlı ve ağzı tıkanmış halde bulur. Umarım hayaletim, babam beynine bir kurşun sıktığında Skylar'ın son anlarını izleyebilir. Skylar'ın güzel etini derisinden sıyırdığında.

"Görünüşe göre ilgi istiyorsun," diyor Skylar dakikalar sonra, nefesim kontrol altına alındığında. Tepemde dikiliyor, beliriyor. Gözleri kıvrılmış halimin üzerinde gezinirken eliyle çenesini ovuşturuyor.

"Görünüşe göre senin aletin de ilgi istiyor ama bunu hak etmiyorsun. Hayır, bu kötü davranışların için bir ödül olurdu."

Aşağı uzanıp bir parmağını sert uzunluğumda gezdirirken inliyorum, kalçalarımı yukarı kaldırıyor, daha fazlasını arıyor. Daha fazlasına ihtiyacım var. Siktir, boşalmak istiyorum. Çaresizim.

"Hayatını tehlikeye attığın için başka bir şeyi hak ediyorsun gibi görünüyor. Bu kadar pervasız olduğun için. Hiç öğrenmeyecek misin?"

Benden uzaklaşmasını, küçük mutfığa girmesini ve tahta bir kaşık almasını izliyorum. Aletim sallanıyor ve olacaklar karşısında sıçırıyor.

Kahretsin evet, diye düşünüyorum, başım ileri geri sallanırken bile. Hayır! Sikerim böyle işi.

"Buna ihtiyacın var," diyor usulca ve sonra ayak bileklerimi çözüp başka bir şey söylemeden beni ters çeviriyor, böylece kığım ortaya çıkıyor. Neden bu kadar kolay oldu? Daha çok mücadele etmeliydim, direnmeliydim. Çünkü saniyeler içinde boxer'ım dizlerime kadar çekildi ve çırılçıplaktım, sertleşmiş sikim yatağa bastırılmıştı, savaşmayı hatırladığımda bileklerim bana bağıırıyordu.

"Mücadele etmek nafi."

Siktir git, zihnim çılgık atıyor, sızlanmalarım odayı dolduruyor. Bunu çok istiyorum. İhtiyacım var.

"Dersini alana kadar sana şaplak atacağım, anladın mı?"

Ağızımdaki bezi çıkarıp havayı yutmama izin verirken zihnim *asla öğrenemeyeceğimi* haykırıyor.

"Anladın mı?"

Ona tıslayarak daha kötü isimler takıyorum -kaka külçesi ve çöp popo gibi anında uydurduğum yaratıcı isimler- ve ilk vuruş kadar bağlarıma karşı kıvranıyorum. Tahta kaşığın havada ıslık çalarak kışıma çarparken çıkardığı ses tüm vücudumu kamburlaştırıyor ve ağızımdan bir uluma çıkıyor. Hay sikeyim,

Bana kolay davranmıyor. Bu mastürbasyon yaptığım porno filmlere benzemiyor. Bu çok ciddi.

Nefes almama bile fırsat vermiyor, diğer yanağıma tekrar vuruyor. Acıdan gözlerim sulanıyor, ağrı doğrudan taşaklarıma ve belime vuruyor. Sikim altımda *ağrıyor*.

Bu kadar kolay pes etmeyin. Savaşın. Onun için zorlaştırın. Bunun için çalışmasını sağlayın!

Kendimi kurtarmak için bacaklarımı tekmeliyorum, ama o sadece ayak bileklerimi tekrar bağlıyor, böylece hareket edemiyorum. Çaresiz bir şekilde yere yığılmış, bunun bitmesini bekliyorum.

Her saniyenin tadını çıkarıyorum.

Kimi kandırıyorum ben? Buna bayıldım.

Kaşık bir tüy gibi nazikçe kığımın üzerinde geziniyor ve sonra bir başkası ve bir başkası inerken kayboluyor. Ben çığlık atana kadar bırakmıyor, acı neredeyse dayanılmaz, erotizm neredeyse kadar fazla. O kadar tahrik oldum ki nefes alamıyorum. Sadece isteksiz gözyaşları ve ağrıyan bir ten karmaşasıyım. Boşalmak istiyorum.

Yapmam gerek.

Birdenbire duruyor, Skylar'ın göğsü kabarıyor ve aşağı uzanıp bir parmağını tartışmasız kırmızı ve yaralı tenimde gezdiriyor.

"Daha sonra oturmak acıtacak," diye mırıldanıyor, herkesten çok kendi kendine. "Tabii seni bağlı tutmazsam..."

Hassas derimi sıkıp kığım hafifçe sallarken inliyorum. Islak kirpiklerimin arasından, sanki derin düşüncelere dalmış gibi alt dudağını sıkıttığını görebiliyorum. Bu felsefe değil Skylar. Sadece aletimin özgür olmasını istiyorum.

"beni," diyorum, sesim bağırıp çağırmaktan çatallaşmış ve cılızlaşmış.

"Yapacağım, ama dersini aldın mı?" diye soruyor bir süre sonra, elinin yerini bir kez daha kaşık alıyor. Sapı çatlağımdan geçip deliğime doğru bastırıyor ve ben de bir sürtük gibi inliyorum.

"İyi bir çocuk olacak mısın?"

Hüzünlü, acınası, çaresiz bir sesle inliyorum. "Asla."

Küçük bir of çekti ve sonra kaşıkla kıcıma hafifçe vurdu. Bir kere. İki kere. Siktir. Sikeyim böyle işi. Bundan nefret ediyorum. Bu kadar çok sevdiğim için nefret ediyorum.

"O kadar da iyi bir yalancı değilsin." Beni ters çevirmeden önce uzanıp bacaklarımı çözdü. Aletim akıyor, taşaklarım sıkıca gerilmiş. Gözyaşlarım haince boynuma doğru süzülüyor. Enkaz gibi görüldüğümü biliyorum. Tamamen mahvolmuşum.

Her şeyi görüyor, bana ne yaptığını görüyor ve bunca yıldır kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim.

Kaşık sikimi yukarı çekiyor ve başına bastırarak karnıma doğru itiyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor, olayların bu şekilde gelişmesine neredeyse şaşırmış bir halde. "Belki de bu bir ceza değildi."

"Yok ," diye mırıldanıyorum ve sonra pürüzsüz ahşabı kabaca sikime bastırıldığında iniliyorum.

"Neye ihtiyacın olduğunu bulacağım. *Seni* ."

"Bunu yapamayacak kadar aptalsın," diye mırıldanmayı başarıyorum. Elini sikimin etrafına sarıp hafifçe okşadığında bu iniltiye dönüşüyor. Çok hafif. Beni boşaltacak kadar değil ama çıldırtacak kadar. Sırf yapabildiği için. Çünkü bunu ne kadar çok istediğimi biliyor.

"Düşündüğün kadar aptal değilim."

Ve böylece beni bağlı, kıcımlı ve sikimi acıyan ve zonklayan bir halde bırakıp gitti.

Evet, tamam. Belki de görüldüğü kadar aptal değildir. Görünüşe göre, beni anlamaya başlıyor.

Sonunda kollarım uykuya daldıktan ve sikim nihayet yumuşadıktan saatler sonra beni çözdü. Sonra beni yemek yemek için masaya oturmaya zorluyor. Sert tahta sandalyeye oturduğumda kığım ağrıyor ama ne kadar rahatsız olduğumu kabul etmeyi reddediyorum. Sanki bütün o

Büyürken babam bana ağlamamamı söylerdi. İçimde tutmamı. Erkek olmamı.

Sadece boyumla bile çok iyi biri sayılmam ama ağlamam.

Azgın olmadığım ve kıcıma kırmızı şaplak atılmadığı sürece. O zaman bebek gibi ağlarım. O zaman içimde bir şey kırıldı. Tanımlayamadığım bir şey, ama neredeyse... özgürleştiriciydi.

Bunu açıklayamam, açıklamak da istemiyorum. Tek bildiğim hoşuma gittiği.

Sikim de öyle. Bütün gün bana bakıp durdu, neden hala boşalmadığını merak ediyordu.

Bilmiyorum, seni küçük iğrenç pislik. Bilmiyorum amına koyayım.

Şu anda içinde bulunduğum durum için Skylar'ı suçluyorum. O her zaman suçludur.

"Ye," diye emrediyor ve ben de yaptığı makarna iğrençmiş gibi davranarak gözlerimi deviriyorum. Maskaralıklarımın eskidiğini biliyorum ama kendime engel olamıyorum.

"Böyle öğürdüğünde bana sadece fikir veriyorsun."

Çatalım ağızımın yarısına kadar dondu.

"mi? Asla alamayacaksın. Senin sikini asla yalamayacağım."

Cevap vermiyor, sadece yemeye devam ediyor, gözleri arada bir benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor. Ne düşündüğünü bilmiyorum ama beni tekrar bağlar ve ağızma zorla girerse, ısıracağım. Bir havuç gibi ısırp koparacağım.

Yine de, siki havuç gibi değil, bunu garanti ederim. Muhtemelen daha çok bir mısır başağı gibi.

Kesilip merak ediyorum.

Hmm, yemeğimi yerken düşünmem gereken şeyler var.

"Yarın erken ayrılıyoruz. Baban başka bir güvenli eve taşınmamızı istiyor."

"İyi. Umurumda değil."

"Yapmalısın. Bu senin hayatın."

Yine omuz silktim, önemli şey değilmiş gibi . Önemli. Gerçekten ölmek istemiyorum. Yaşamak ve insanların sıradan varoluşlarına zarar vermek ve Warhammer turnuvalarıma gitmeye devam etmek istiyorum. İsterdim.

Ayrıca Skylar'ı biraz daha rahatsız etmek ve o kaşık ve biraz kayganlaştırıcı ile neler yapabileceğini görmek istiyorum.

Koltuğumda kayıyorum ve kığım bana bağıyor, etmiyorum. Metanetliyim. Çoğunlukla. Belki arada bir irkilme olmuştur. Emin değilim.

"Biraz erzak ve telefon almak için bir mağazaya uğramamız gerekiyor. Onu kıracak kadar sert fırlatmayı başardığın için. Bunun mümkün olduğunu kim bilebilirdi?"

"Her neyse. Düşündüğünden daha güçlüyüm."

Bana bakıyor ve sonra gözlerini kaçırıp yemek yığının odaklanıyor. Çok yiyor. Benden daha fazla. Bir dev gibi. Fee-fi-fo-fum... Muhtemelen dev bir top çuvalı da vardır. Sadece sallanan bir çuval.

Gözümün önüne bir yıkım topu geliyor ve birisi bu görüntüyü tokatlayıp götürmeden önce onun üzerine oturuyor. Çok saçma. Onun vücut parçalarını düşünmeyeceğim. Bir saniye bile.

Onu düşünmeden durmak zaten çok zor. Özellikle de kığım yanarken ve her acı sarsıntısı bana nasıl ve tamamen onun merhametine kaldığımı hatırlatırken.

Aletimin bana dakika dakika hatırlatması yeterince kötü.

"Umarım giyecek kıyafetiniz vardır."

Bir an için çıplak görünmeyi düşündüm. Ben de yapardım, sırf onu kızdırmak için.

"Kirliler. Ve burada çamaşır makinesi yok...." "Hm."

Yemeye devam ediyor, o güçlü çenesi bir ileri bir geri çalışıyor. Ona tokat atmak istiyorum, elimle derisinin kızarmasını izlemek istiyorum.

Ama uzanamıyorum. Kollarım çok kısa. Ve bu masa çok uzun ve oval. Bana mücadele şansı vermesi için yuvarlak olmalı.

"Peki. Hazırlıklı olmadığın için ne varsa giy." "Ya hiçbir şey giymeysen? Ya etrafta çıplak dolaşırsam?"

Bir elini alt çenesinde gezdiriyor ve gözleri parlıyor. "Bana uyar. Herkese daha önce ne kadar kötü olduğunu göster, onlara o kırmızı kığını göster."

Gözlerimi devirirken yanaklarım kızarıyor, bir lokma daha yiyemeyecek hale gelene kadar yemeye devam ediyorum. Sonra gidip kanepeye uzanıyorum.

İçime tıktırdığım yiyeceklerden dolayı midem hafifçe çıkıntı yapıyordu. Ben bir avım, size söylüyorum. Bir av.

Skylar, "Bulaşıkları yıkaman gerek," diyor ve ben kanepeye daha da gömülüyorum. Beni yalnız bırakamaz mı? Şu anda bulaşıklarla uğraşmak istemiyorum. "Hayatın boyunca hiç bulaşık yıkadın mı?"

"Ne düşünüyorsun?" Televizyonu açarken mırıldanıyorum. Bodrum katındaki dairemde bile ara sıra biri gelip temizlik yapıyor. Lavaboda yığılı bıraktığım bulaşıkları bile yıkıyorlar ve çamaşırlarımı katlıyorlar. Babamı suçluyorum. Angel ve beni çok fazla şımarttı. Bize hiç ev işi yaptırmadı. Bir süngerin nasıl çalıştığını bile bilmiyorum. Yani, teoride nasıl çalıştığını biliyorum, ama aslında hiç tutmadım.

"Buraya gel, Diablo. Sana göstereyim."

İnat edersem ne olacağını bildiğim için hareket etmiyorum. Ve gerçekten, vücut parçalarım şikayet etmiyor.

Etrafta dolaştığını duyuyorum ve sonra o ayak sesleri bana doğru geliyor, aldatıcı bir şekilde yumuşak. Vücudu önümde beliriyor ve ona bakıyorum.

"Git . Hareket edemeyecek kadar tokum."

Beni görmezden geliyor, uzanıp beni dik tutuyor. "Buraya gel."

Beni kendine doğru çekiyor, kalın parmakları boynumun arkasına doğru ilerliyor ve beni yerimde tutuyor. Başparmağı boynumdaki zonklayan damarı izlerken uzun bir nefes veriyorum.

Beni lavaboya doğru götürürken alçak sesle, "Şimdi kaldır kıcını," diyor. "Sana bunu nasıl yapacağını göstereceğim, böylece *öğrenebilirsin*."

Bu kelimenin içimde bir tepki yaratmasından nefret ediyorum, sanki vücudum o kaşığın kıcıma inmesinin nasıl bir his olduğunu hatırlıyormuş gibi. Bunun öğrenmeme yardımcı olacak bir ders olduğunu.

Öğrenmeyi seviyorum. Aletim de öyle. Ben hayat boyu öğrenciyim.

Skylar bana ne yapacağımı gösterirken lavabonun kenarında duruyoruz ve ben gözlerimi devirmek, tüm bunlarla ilgili bir şaka yapmak için can atıyorum. Ama bunun yerine her kelimesini dinliyor ve söylediklerini uyguluyorum. Ona birkaç kez su sıçratıyorum ve bilerek çenesinde kabarcıklar kaydırıyorum ama bana izin veriyor. Hiç tereddüt bile etmiyor.

Beni mantıksız bir şekilde mutlu ediyor.

Soğuk, ölü kalbimde bir şeylerin çırpınmasına neden oluyor.

"İşte," diyor, dudaklarını ıslatarak, çenesinde kalıcı bir sabun köpüğü oturuyor. "Artık bir bulaşık nasıl temizlenir biliyorsun."

"Ve tost yap."

"Buna verilecek."

Birbirimize bakıyoruz, boğazıma bir şey takılıyor. Toz ya da belki sadece yorgunluk. Yarınki uzun yolculuğumuzdan önce biraz uykuya ihtiyacım var, yoksa dayanılmaz olacağım.

Skylar, "Duş alıp yatmak için hazırlanmalısın," diyor.

"Bana ne yapacağımı söyleme," diye fısıldıyorum ve o da uzanıp alnımdaki bir tutam saçı fırçalıyor.

"Saçını kestirmen

lazım." "Biliyorum."

Sessizlik. Sadece delici, saçma bir sessizlik. Boğazım düğümleniyor ve buradaki rolümü hatırlayarak geri çekiliyorum. Bana bulaşık yıkamayı öğretti, bu roket bilimi değil. Bu bir tür aşk romantizmi değil. Bunun hiçbir anlamı yok. Yemeğimiz bittiğinde bulaşıkları temizlememi istiyor. Benimle evlenmek istemiyor.

Sanki biriyle evlenecekmişim gibi. Pfft. Hayır, teşekkürler. "Git uzan. Ben bitiririm."

"Yapabilirim," diye araya giriyorum ve onu iterek yolumdan çekiyorum. Daha çok itmek gibi ama neredeyse hiç hareket etmiyor. Sadece bir adım geri atıyor ve sonra kollarını büyük göğsünde kavuşturup beni izliyor.

de sırf eşeklik olsun diye, hiçbir şey öğrenmemiş gibi davranmak için bulaşıkları özensizce yıkadım. Aslında öğrendim. Çünkü gerçek ki, hiç kimse benimle oturup bunları bana gösterme zahmetine girmemişti. Bildiğim her şeyi gözlemleyerek ya da araştırarak öğrendim.

Birinin nasıl parçalanacağını saymazsanız tabii. Bunu ilk elden öğrendim. Babamdan adım adım ve pratik yaparak öğrendim.

Evet, tam orası. Şurayı dilimleyin.

"Benimle dalga geçtiğini biliyorum," diyor Skylar işim bittiğinde ve ben kendini beğenmiş bir gülümsemeyi ısırarak geri çekiyorum. Görünüşe göre beni çok iyi tanıyor.

Gerçekten rahatsız edici. Daha fazla duvar örmeliyim. Kendimi korumalıyım. Böyle birini tanımak tehlikelidir. Bu yol açar

İyi bir şey değil.

"Hayır. Sen sadece berbat bir öğretmensin. Peki şimdi ne olacak?" Ellerimi bir bulaşık bezine silerek ve deve bakarak soruyorum.

"Şimdi rahatlıyoruz, tabii tekrar kaçmayı planlamıyorsanız..." Sesi alçalıyor ve tenimin karıncalanmaya başladığını hissediyorum.

"Kaçmayacağım."

"Çok iyi yalan söylüyorsun."

Göğsünü dürtüyorum ve sonra uzaklaşmak için dönüyorum. Ama ben gidemeden omzumu tutup kulağıma fısıldıyor.

"Bir daha kaçarsan seni öyle bir sikerim ki, bırak koşmayı, yürüyemezsin bile."

Ben cevabımı söyleyene kadar kelimeler aramızda havada asılı kalıyor. "Beni iyi vakit geçirmekle kışkırtma."

BEŞİNCİ BÖLÜM

DIABLO

Yeni güvenli evimize giden yol sonsuz görünüyor. Kıçım ağrıyor ve gözbebeklerim yorgun düşmüş. Dün gece çok kötü uyudum, hem yorgunluktan yarı baygın hem de tamamen azgındım. Delirecekmişim gibi hissedene kadar ikisi arasında gidip geldim. Skylar'ın kıçıma şaplak atma şekli, yorganın altında kendimi okşayana kadar zihnimde tekrar tekrar oynadı.

Gece boyunca üç kez boşaldım ve işe yaramadı. çok azgınım.

"Daha ne kadar sürecek?" Bunu çünkü zaten yüzlerce kez sordum ve Skylar dişlerini gıcırdatmaya başladı. Gıcırdayan azı dişlerinin sesini seviyorum. İyi bir iş yaptığım anlamına geliyor.

"Sana söylemiştim. İki saat daha." "Acıktım."

Elleri sıkıyor.

Eğiliyorum ve son birkaç dakikadır içimde tuttuğum yüksek sesli, gıcırtilı bir osuruk çıkarıyorum. Ses Skylar'ın kaşlarının birleşmesine neden oldu. Tanrım, umarım kokuyordur. Umarım boğulur.

Onun öğürmesini izleyerek tatmin olduğumdan değil. Hemen camı indiriyor ve göt deliğimde kalan tüm kokular dışarıya yayılıyor. Bir kamyon geçiyor ve bize korna çalıyor, bu da Skylar'ın sadece başını sallamasına neden oluyor. Kıçımdan gelen kornadan çok kamyonlardan gelen kornaya üzülmüş görünüyor.

Acıyan, kırmızı kıçım.

Bu sabah banyo aynasında baktığımda hâlâ sızlıyordu. Zekice cildime dokundum ve bir tıslama sesi çıkardım. Bu uzun araba yolculuğu cehennemden bir parça. Hem en kötü hem de en iyi şekilde ağrıyorum. Sikim kalkmaktan ve sonra sürekli inmekten gülünç derecede yoruldu. Ayrıca dün gece kaç kez dokunduğum için hafifçe süttü.

En kısa zamanda daha fazla yağ almalıyım. Dün gece bitti. Bu noktada acil bir durum var. Biri FEMA'yı arasın.

Kurtar beni.

Skylar aniden, "Burada durup bir şeyler yiyeceğiz," diyor ve ben rahatlamaya çalışarak koltuğumda kayıyorum. Oturmak acı verirken bu hiç de kolay değil.

"*Artık* durmak istiyorum."

Beni boğmak istiyor, biliyorum. Ellerini direksiyonun etrafında sıkma şekli bana onu boynum olarak hayal ettiğini söylüyor. Güzel, bırak sinirlensin.

Bu benim hayattaki tek amacım. Uzun yıllar boyunca geliştirdiğim ve mükemmelleştirdiğim bir şey. Babamı isteklerime nasıl boyun eğdirdim sanıyorsun?

Tutarlılık. İşte .

"Ve durduktan sonra Angel'ı aramak istiyorum. Bunu *talep* ediyorum."

"Öfke nöbetin sırasında telefonu kırmasaydın onu istediğin zaman arayabilirdin."

Gözlerimi ona dikiyorum ama cevap vermiyorum. Haklı olduğunu biliyorum. Biliyorum. Ama bunu kabul etmek istemiyorum.

Reddediyorum.

Eğer onaylayan bir şey söylersem, yine öfke nöbeti geçirebilirim ve sonra kim bilir başka neleri kırarım. Belki bir pencere, belki kolum. Belki de kıcımlı onun sikinin üstünde kırarım.

Bu düşünceyi bir kenara itip çöle doğru ilerlerken kurak manzaraya bakıyorum. Sıkıcı, çirkin bir yer burası. Bundan nefret ediyorum. Dağlarda büyüdüm, yemyeşil ağaçlar ve çiçeklerle çevriliydim. Kabul ediyorum, bunların hepsi geniş bir peyzaj ekibi tarafından korunuyordu, ama yine de güzeldi. Bunun gibi değil.

Çöl çok sıcak. Ben sıcaktan hoşlanmam.

"Burada kıcımdan ter akacak. Bu güvenli evde klima olsa iyi olur."

"Göreceğiz."

"Öyle olsa iyi olur yoksa isyan ederim. Doğrudan babamı arayacağım ve daha iyi bir yer talep edeceğim."

"Baban zaten kendini bu konumda bulduğun için üzgün. Daha iyi bir yer talep etmenin sana faydası olmaz. Alacağını alırsın ve ortalığı ayağa kaldırmazsın."

Öfkelendim ve huysuz bir çocuk gibi kollarımı göğsümde kavuşturdum. Çok kızgıyım. Tüm bu duruma kızgıyım. Kardeşimin en başta Elio'ya güvenmesine kızgıyım. Asla güvenmemeliydi. O adam alabildiğine sümüklü biri ama yine de onun hassas ve saf kalbi bunu yaptı. Elio'ya o müstehcen resimlerini gönderdiğinde ona güvendi.

Ve sonra o pislik dönüp resimleri ona karşı kullandığında parçaları kim toplamak zorunda kaldı? Ben. Ben de çok iyi bir iş , ta ki her şey dağılana kadar.

Babamın neden kızgın olduğunu anlıyorum. Ben de anlıyorum. Sadece biraz daha anlayışlı olmasını isterdim. Angel'ı koruyordum. Bana ihtiyacı vardı ve yardımını hak ediyordu. Onun yumuşak, nazik kalbi dünyayı hak ediyor.

Ben değilim ama. Hayır, ben ne olduğumu biliyorum. Ve kendi başıma da gayet iyi idare edebilirim. Skylar'ın beni istenmeyen bir yük gibi taşımasına ihtiyacım yok. bu onun işi değildi. Başlangıçta aile biraz çalkalanırken bana göz kulak olması için işe alınmıştı ama şimdi Skylar'ın sözleşmesi, babam sümüklü Elio'dan nasıl kurtulacağını düşünürken beni hayatta tutması için uzatıldı. Eminim burası dünyada olmak isteyeceği son yerdir. Eminim daha iyi müşterileri vardır, daha çok sevdiği müşterileri.

de elimde olmadan onun başının yiyorum, sinsi yorumlar yapıyorum, kaba yorumlar yapıyorum. Patlamaya hazır olana kadar damarına basıyorum.

"Geldik," diyor Skylar, ne kadar yavaş araba kullandığına dair uzun soluklu yorumumu bölerek. Bu konuda epey ayrıntıya girdim ve kendimle gurur duyuyorum. Yine de daha erken başlamalı ve tüm konuşma noktalarıma değindiğimden emin olmalıydım. Bunun üzerine koca bir tez yazabilirdim. Her şeyi savunabilirdim.

" şükür."

Arabayı park eder ve etrafına bakar. "Benim yanımdan ayrılma. Sakın ."

Hiçbir şey için söz vermiyorum. Sağlık reyonundaki gezintimin bir noktasında ondan ciddi bir şekilde ayrılmam gerekebilir. Belki de kafası yemekle meşgulken. Etler üzerinde çok uzun süre düşünme eğilimindedir. Ne aradığını bilmiyorum ama et ettir.

Şey...çoğunlukla.

Küçük dükkânın içinde yan yana yürüyoruz ve eli benimkine kayıyor. Gözlerim aşağı doğru dönüyor, elim tamamen onun elinin içinde.

"Bu ne için?" Soruyorum, gözlerim bedenlerimizin birbirine bağlanmış halini görüyor.

"Kaçmayacağından emin olmak için."

Sadece birkaç dakikalığına izin veriyorum. Avucunun hafif nasırlı olması ve benimkine sürtünmesi hoşuma gitmiyor. Çok erkeksi... fazla erkeksi. Hiç çekici değil.

Bir sepet kapıyor ve koridorlarda ilerliyoruz, eli sadece bir şey alması gerektiğinde benimkini bırakıyor. Geri vermesi için kaşınmıyorum. Umarım düşer de bir daha elimi tutmaz.

Sonunda elini benimkine geri verdiğinde, yavaşça nefes veriyorum. Bir köpek gibi tasmalanmanın verdiği hayal kırıklığı. Kesinlikle . Beni zincirleme yoksa isyan ederim.

Ve yine de, bir sebepten dolayı, daha sıkı tutunuyorum.

Ürün reyonunda dolaşırken Skylar, "Şu marulları al," diyor. Tanrı aşkına burada neden bu kadar çok sebze var, asla bilemeyeceğim. Kimse bunları istemiyor. Hepsi çöpe gitmeli.

"Ha?"

"Marul. Bana da bir tane al."

Onun yerine uzanıp tek bir yeşil fasulye alıyorum. "Al bakalım."

Gözleri daralıyor ve çenesi çalışıyor ve ben onun ipinin ucuna yaklaşmasına bayılıyorum. Her koridorda gezindiğimiz süre boyunca sikim sertleşti. Onun hareketlerini izlemekten, bu kadar sinirlenmesini izlemekten zevk alıyorum. Onun düğmelerine basmaktan zevk alıyorum. Umarım biri radyoaktiftir ve ona bastığımda patlar.

Ancak kasaya ulaştığımızda ve tezgâhın arkasındaki yaşlı adam zorunlu olarak "Nasılsınız?" diye sorduğunda, "Kaçırıldım. Yardım edin. Yardım edin. 911'i arayın!"

Sesim tiz ve biraz abartılı ama tezgâhın arkasındaki adam hâlâ şaşkın görünüyor.

"Yardım edin. Yardım edin." Hatta bir damla gözyaşı döktüm.

Görünüşe göre harika bir oyuncuyum.

Skylar sözünü sakınmadan beni banyoya sürüklüyor ve banyo duvarına yaslıyor.

"Gitsek iyi olacak, polisler yakında burada olur," diye , sikim artık bolca sızıyor. Yemin ederim iç çamaşırlarımı değiştirmem gerekiyor. Fikrimi değiştirdim, bu gerçekten acil bir durum! Yeni külotlara ihtiyacım var!

Skylar gözlerini deviriyor, vücudu benimkini cüceleştiriyor ve ben titriyorum, kalçası kasıklarımın bastırıldığında tüm vücudumun ürpermesine izin veriyorum.

"Bütün gün tam bir baş belasıydın." "Pfft.

Şaşırmam hoşuma gidiyor."

Elini asi saçlarımın arasından geçirirken diğer eli sert ve istekli sikime doğru kayıyor. Kabaca okşuyor ve kalçalarım gönüllü olarak yukarı kayıyor.

"Seni evcilleştirmenin bir yolunu bulmalıyım."

"Öyle bir şey yok. Ben vahşiyim. Yabaniyim."

Parmakları bu sabah ondan çaldığım atletik şortun içine kolayca kayıyor ve çıplak sikime dokunuyor.

Başka bir şey söylemeden eli beni okşamaya başlıyor, gözlerimin dolmasına, dudaklarımın sessiz inilti çıkarmasına neden oluyor.

"Uslu durmalısın. Seni hayatta tutabilmem için itaat etmelisin."

Kolunu daha hızlı hareket ettirirken boğazım yutkunmaya çalışıyor.

"Seni hizada tutmak için yapmam gereken bu mu? Mantıklı düşünmeni sağlamak için seni becermem mi gerekiyor?"

Yukarı uzanarak ellerimle boynunu kavıyorum, taşaklarım kalkarken can havliyle tutunuyorum, aletim patlamaya yaklaşırken bir gayzer gibi sızıyor.

"Bunu yapabilirim. Bütün gün gelmeni sağlayabilirim."

Sadece bunu düşününce bile sikim sarsılıyor ve elinin üzerine boşalıyor. Sonsuz akıntılar. Gözlerim yuvalarından fırlıyor, vücudum bu hissin etkisiyle seğiriyor. Nihayet. *Sonunda.*

Ellerinde gevşeyene kadar beni tutuyor. Hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum.

"Bu daha iyi," diye mırıldanıyor ve sonra bir adım uzaklaşarak ağızımdan utanç verici bir inilti çıkmasına neden oluyor.

"Şimdi temizlen ve gidelim. Yeterince uzun sürdü."

Ve bununla birlikte, kabini terk eder. Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sanki bu sadece anlamsız bir işlemmiş gibi.

Kaşlarım çatıldı ve yanaklarımın ısındığını hissettim. Eminim şu an kığım kadar kızarmışlardır.

Şerefsiz.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir. Ben dirençliyim. Dokunulmazım. Bunun için bir daha yalvarmayacağım. Yalvarmayacağım.

ALTINCI BÖLÜM

SKYLAR

Yine çizgiyi geçtim. Sadece üzerine bastım. Hala ellerimde dölleri var. Elimden geldiğince yıkadım ama hala kokusunu alabiliyorum.

Büyük bir hata. Hem de çok büyük bir hata.

Diablo durmadan bunun ne kadar korkunç olduğunu, ne kadar sıkıldığını anlatıyordu. Ama o küçük banyoda vücudunun benimkine doğru kavis çizmesi aksini gösteriyordu. Bunu istiyordu. Hem de çok.

"...gerçekten iğrençti. Bu konuda çok kötüsün. Geldiğime bile inanamıyorum...."

Sesi kesiliyor ve koltuğunda kayıyor. Ona bir şaplak daha atmak istiyorum, o kıcı pamuk şeker pembesinden kiraz kırmızısına çevirmek istiyorum. Ama yapmayacağım. Bunu tekrar yapamam. Sağda solda aştığım profesyonel sınırlarım var. Heteroseksüelliğin ne olduğunu bile bilmiyorum artık.

Dürüst olmak gerekirse hiç olmadı.

Diablo'ya çakmayı biraz fazla sevdim.

Şu anda onu bağlamayı ve yolculuğun geri kalanında ağzını tıkamayı düşünüyorum ama bunun yerine mutlu yerime geçiyorum ve Zen'e ulaşmaya çalışıyorum. Bunu başarabilirim. Ulaşabileceğimi biliyorum. Haftalardır onunla çalışıyorum ve ana kadar gerçekten bir sorun olmamıştı.

"Merhaba! Beni duyabiliyor musun?" Diablo soruyor ve zihnimin içinde tanıdık bir mantra söylüyorum. *Bu an mükemmel, bütün ve eksiksiz. Bu an mükemmel, bütün ve eksiksiz.*

"Merhaba, beni görmezden geliyorsun. Skylar. Tyler. Bye-lar. Sana kim Skylar adını verdi ki? Sana hiç uymuyor. Belli ki annenin neye benzeyeceğin hakkında hiçbir fikri yokmuş."

Bu an mükemmel, bütün ve eksiksizdir.

"Onunla tanışmak isterim. Annen... Eminim büyüktür, öküz gibi. Adı bir şey mi? Helga gibi mi? Olga? Bu çok kaba, değil mi? Klişeleştiriyor ?"

"Annem 1.80 boyunda."

Bu Diablo'yu susturdu, çünkü bana bakakaldı. "Yok artık. Böyle bir şey olamaz. Bu kadar küçük birinden nasıl çıktın?"

"Bilmiyorum, ama doğru."

"Sana yalan söylüyor. Seni o doğurmadı. İkiye bölünmüş olurdu. Belli ki seni kaçırmış ve kendi çocuğu gibi büyötmüş! Eminim bir yerlerde bir süt kutusunun üzerinde resmin vardır... Çocukken izlediğim o film gibisin. Adı neydi?"

"Ah, şu."

Yüzünü bana çeviriyor. "Yani neden bahsettiğimi biliyorsun?"

"Hayır."

Oflayıp pufluyor ve koltuğuna geri oturup camdan dışarı bakıyor. "Her neyse. Annen ve ben bir gün karşılaşacağız ve ben onun gözlerinin içine bakabileceğim."

Bana sırtıyor ve ben de ona gülümsemeyi reddediyorum. Küçük pislik. "Hiç kardeşin var mı? Erkek kardeşin? Senin kadar büyük bir tane?"

Dudaklarını yalayış şekli içimde gülünç bir şeylerin kabarmasına neden oluyor.

"Bir kız kardeş," geveliyorum daha iyi düşünemedim. "Oh, ve o da kocaman mı? gibi bir şey mi?" "Dört-on bir yaşında."

Diablo o kadar yüksek sesle homurdanıyor ki boğuluyor, dizini tokatlıyor ve morarıyor. Heimlich yapmak için arabayı kenara çekmeyi düşünüyorum ama sonra bırakmaya karar veriyorum. Boğulmayı hak ediyor. Küçük pislik.

"Benim de onunla tanışmam gerek."

"Ailemle asla tanışmayacaksın."

Diablo bundan sonra ve yüzünü pencereye doğru çeviriyor. Bir parçam kötü hissediyor çünkü bunun onunla bir ilgisi yok, gerçekten yok. Ama her şey babasıyla ilgili. Dünyalarımın iç içe geçmesini istemiyorum. Karşılaşmaları riskini göze alamam. Ben de öyle yapıyorum. Her şeyi ayrı tutuyorum, küçük kutularda. Bu yüzden profesyonel sınırlarımı aşmam çok zararlı.

Boku yedim.

"Zaten onlarla tanışmak istemiyorum. Eminim onlar da en az senin kadar sinir bozucudur," diye mırıldanıyor.

Ben bir şey demiyorum. Eminim ikisi de Diablo'yu sevecektir. Nazik ve aşırı arkadaş canlısıdırlar ve insanların içindeki iyiliği daha çok görürler.

olması gerekenden daha sık. Diablo'nun sergilediği göze batan tuhafıkları görmezden gelir ve onu benzersiz kılan şeyleri bulurlar.

Bu güzel bir kelime.

Eşsiz.

Kesinlikle .

"Neredeyse ," diyorum uzun çakıllı bir yoldan aşağı dönerken. Yüksek çölde bir yerdeyiz, alışılmışın dışında güvenli bir eve doğru ilerliyoruz. Burada en azından bir çamaşır odası var, böylece Diablo sonunda kendi kıyafetlerini giymeye başlayabilir. Belki kışının gözlerden uzak olması onu biraz daha az cazip hale getirir.

Gerçekten cezbedildiğimden değil. Ama kışına tekrar şaplak atmaya birazcık meyilli olabilirim.

Onun kıvranmasını izlemek hoşuma gitti.

"Sonunda," diye mırıldanıyor Diablo, koltuğunda tekrar kayarak. Tekrar konuşmaya başlamasına sevindim. ne kadar susmasını istesem de, sessiz kalmasından da hoşlanmıyorum.

Köhne ev görüldüğünde Diablo usulca homurdanıyor. "Unabomber'ın kulübesinden iyidir."

"Esrarengiz bir benzerliği vardı, değil mi?"

Diablo bakışlarını karşılıyor ve ezmeden önce bana gülümsüyor.

"Bu babamın zevklerine göre fazla modern görünüyor. Havası var koşullandırma, değil mi?"

Eğimli tavana ve park edilmiş köhne karavana bakıyorum. "Muhtemelen değil."

Diablo inliyor ve başını sallıyor. "Bundan sağ çıkamayacağım. Çok ateşli olacağım."

"Hayatında bir kez olsun rahatsız olman Tanrı korusun."

Buna gözlerini deviriyor ve ben garaja park eder etmez arabadan atlıyor.

"Evi kontrol etmem için beni beklemelisin," diyorum ama Diablo beni görmezden geliyor ve sabırsızca ayağını vurarak garaj kapısına doğru ilerliyor. İçeri girmek için neden bu kadar hevesli olduğunu anlayamıyorum.

"Neden bu kadar yavaş hareket ediyorsun? Bunu beni kızdırmak için mi yapıyorsun?"

Onu kızdırmak için daha yavaş hareket ediyorum. İçeri girdiğimizde ve ben küflü odalarda yürürken, o oflayıp pufluyor.

"Burada kimse yok. Dürüst olmak gerekirse, Dünya'da kimse burada yaşamıyor.

Ay gibi."

"Burada bir sürü insan yaşıyor."

"Nerede?" Elini uzattı ve duvara çarptı. "Buraya gelirken kimseyi görmedim."

"Geldiler," diyorum ve eşyalarımızı yatak odalarından birine taşıyorum.

Diablo odanın içinde dolaşıp bulabildiği her şeye dokunarak, "Neyse ki bu sefer bir yatağım var," diyor. Boş bir resim çerçevesini deviriyor ve çömelip yatağın altına bakmadan önce onu geri almıyor.

Hain gözlerim tekrar kışına döndü. Lanet gözbebekleri. Bir hobiye ihtiyaçları var.

"Bunu göreceğiz," diye mırıldandım.

Tekrar ayağa kalkarken kaşları çatılır. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani kendi yatağına sahip olmanı sağlayacağız. Şimdi giysilerini al, çamaşır yıkayacağız. Ve sana nasıl yapıldığını göstereceğim, böylece evi su basmayacak."

"Kendi çamaşırlarımı kendim yıkayabilirim."

"Hayır. Yapamazsın. Çamaşır sabunuyla ne yaptığını gördüm. Giysilerinizin parçalanmaması bir mucize."

"İyi, ama sadece senin koca kışkı şortunu giymekten sıkıldığım için."

Kıyafetlerimin içinde ona bakıyorum ve aletimin bacaklarımın arasında seğirdiğini hissediyorum. Evet, bugün onları giydiğini gördüğümde nefret etmemiştim. Onun için çok büyük olabilirler, dizlerinden aşağı sarkıyor olabilirler, ama onu böyle görmek içime bir şeyler yapıyor.

Onu benim gibi hissettiriyor.

Çabucak bertaraf edilmesi gereken bir düşünce. Böyle şeyler düşünemem. Asla.

Eski bir çamaşır makinesi ve kurutucunun çamaşır odasına gidiyoruz. Diablo deterjanı aramak için dolaba uzanıyor ama ulaşamıyor. Ben de mantıklı olan tek şeyi yaptım. Onu kucağıma aldım ve çamaşır makinesinin üzerine koydum.

"Bunu neden yaptın?" diye soruyor nefes nefese ve ben omuz silkiyorum, kendimi açıklamak istemiyorum. Bunu gerçekten yapamam. Bunu neden yaptığıma dair hiçbir fikrim yok.

Sabunu kendim kolayca arayabilecekken ellerim onu o şekilde kaldırdı.

Diablo boğazını temizleyip arkasını dönmeden önce uzun bir süre bana bakıyor. Dolabı açtı ve eski bir Tide kabı çıkardı.

"Jackpot!"

Gülümsememi bastırıyorum ve onu tekrar sağlam bir zemine oturtmak için kollarımı uzatıyorum ama o başını sallıyor.

"Aşağı inmek için yardımınıza ihtiyacım yok."

Öyle olduğunu düşünüyorum ve bir saniye sonra bana doğru yuvarlandığında haklı çıkıyorum, toz deterjan her yere, gömleğime ve ayakkabılarıma dökülüyor.

"Kahretsin," diye ofluyor, yanakları kıpkırmızı. "Hiç kaldı mı?"

Yarısı boş konteynere bakıyorum. "Evet, yeterince var."

"Çok şükür," diyor ve benden uzaklaşıyor, ayakları sanki önemli bir şey değilmiş gibi yere çarpıyor. Tıpkı granolanın üzerinde yürüdüğü gibi. Eğer çocuğu olursa, legoların üzerinde yürümek onu rahatsız bile etmeyecek.

Hmph. Çocuklu Diablo. Bunu hayal edemiyorum.

"Çocuk istiyor musun?" Aniden sordum çünkü şimdi delicesine merak ediyorum.

"Sikeyim hayır."

Bunu bu kadar hızlı ve kendinden emin bir şekilde söylemesi beni yüksek sesle güldürüyor.

"mi?" diye soruyor, gözleri kocaman. "Sikeyim hayır."

Her birimiz arkamızı dönmeden önce birbirimize aptalca gülümsüyoruz. Birbirimize bağlanmıyoruz. Buna da hayır.

Yavaş yavaş ona giysileri nasıl ayıracağını ve ne kadar deterjan koyacağını gösteriyorum. Aşırı uçların adamıdır, her zaman çok fazla ya da az koyar, giysilerini korkunç derecede sabunlu ya da kirli bırakır.

"Beyazlarımı siyahlarımdan asla ayırmayacağım. Bu tam bir zaman kaybıydı."

Yalan söylüyor. En kötü yalancı. Ben her şeyi açıklarken kaşlarının konsantrasyon içinde nasıl birleştiğini gördüm. Hiç kimse onu oturtup

ona bir bok öğretmek. Babasının kesinlikle zamanı yoktu ve annesi de çoktan öldü. Birinin bunu yapması gerek. Ben de olabilirim.

"Yapacaksın."

"Beyaz bir şeyim bile yok."

"Alacaksın."

"Yok artık. Eskiden yapardım ve sürekli . Ağabeyimi ve babamı utandırırdım. Benimle insan içine çıkmazlardı. Görünüşe göre, büyük ketçap ve hardal lekeleri saygın görünmüyor."

"Yok. Ama artık nasıl yıkayacağını biliyorsun, fikrini değiştirirsen diye. Ve eğer gömleğinde böyle bir leke olursa, bana haber ver. Çıkarmana yardım ederim. Bunun da püf noktaları var."

Diablo bana bakıyor. "Bu iş bittiğinde buralarda olmayacaksın." Haklı. Ya ölmüş olacağım ya da bir sonraki işime gideceğim.

"Göreceğiz."

Koridora ve oradan da mutfağa doğru ilerlerken makine arkamızdan gürültüyle çalışıyor. Diablo'nun aç olduğunu biliyorum, yola çıktığımızdan beri yemek diye inliyor. Midesinin ne kadar çok yemeğe ihtiyacı olduğuna dair bitmek bilmeyen bir bilinç akışı.

"Sana atıştırmalık bir şeyler hazırlayayım."

"Kendim yapabilirim."

poşetleri karıştırırken gözlerim onu takip ediyor, ta ki bir kalıp peynir çıkarana kadar. Onlardan birine neler yapabildiğini gördüm. Hiç etkilenmedim.

"Eğer ondan bir ısırık alırsan... bana yardım et..."

O orantısız gülümsemesiyle bana sırtıyor ve kaşlarını sallıyor. "Ne için yardım edeyim? Bana daha önce yapmadığın ne yapacaksın?"

Elim çeneme gidiyor ve onu okşuyorum. "Aklıma birkaç şey geliyor."

Yutkunuyor ve peynir parçasını yere bırakıyor. "Peki. Her neyse. Sen kazandın."

"Bunu yazılı olarak alabilir miyim?"

"Kesinlikle hayır. Sözlü, başka bir şey değil. Bu olabildiğince iyi."

"Hadi el sıkışalım."

O isteksizce elini uzatıyor ve ben de kendi elimle onu yutuyorum. Onu her yönden cüceleştiriyorum ve bunun için yaşıyorum. Yavaşça sıkıp bırakıyorum ve o da titrek bir nefes veriyor. nefes taşaklarıma kadar ulaşıyor.

Kabul edilemez. Tamamen akılsızca.

"Peki o zaman. , çabuk. Bana bir atıştırılmalık hazırla, koruma adam. Bunun için buradasınız, değil mi?"

Ona sırtıyorum ve kıcığını tokatlıyorum, bunu yaparken bir inilti kaçıyor.

Artık kendime çeki düzen vermeliyim. her onun yuvarlak, şımarık kıcığını tokatlayamam.

O da aynı şeyi düşünüyor gibi görünüyor çünkü bana ters ters bakıyor ve bunu yaparken de sertçe yutkunuyor.

"Artık dokunmak yok, Skylar."

"Biliyorum," diye hayıflanıyorum, omuzlarım hafifçe düşüyor. Lanet olsun, ama bana söyleneni yapmak çok zor.

"Eğer biraz daha az şımarık olabilersen..."

"Sikeyim hayır," diye kıkırdıyor ve sonra bana sırtıyor ve sikeyim, ona bir şeyler yapmak istiyorum. Şu anda, tezgâha karşı.

Ama istemiyorum. Tabii ki yapmam. Bir azizin iradesine sahibim. Bu noktada İsa gibiyim. Küçük şeytanım beni baştan çıkarıyor, ama hayır diyeceğim.

Yükseleceğim

.

Ben Skylar.

Bu an mükemmel, bütün ve eksiksizdir.

. Yapabileceğimi biliyorum.

O gecenin ilerleyen saatlerinde cehennemin derinliklerine daldım, beynim uykudan hafif bulanıktı, uzuvlarım tam olarak çalışmıyordu. Diğer odadan gelen tıkırtıları duyduğumda saate baktım ve sabahın üçü olduğunu gördüm. *Diablo ne halt ?* Yatak odamdan dışarı çıkarken düşündüm.

Yüzümü ovuşturarak önümdeki manzaraya bakıyorum. Diablo tezgahın üzerindeydi, kıcığında sadece küçücük bir mavi boxer külot vardı.

Vücudu yukarı doğru uzanıyor, elleri dolapların üzerine güvenli bir şekilde istiflediğim ipe uzanıyordu.

Azimli bir pislik, vermeliyim.

"Ne yapıyorsun?" Sesim kısık ama yine de mutfakta yankılanıyor.

Diablo tökezliyor, ben ona doğru yaklaşırken dolaba tutunuyor, ellerimi onu sabitlemek için kalçalarının arkasına koyuyorum. Parmaklarım oradaki yağsız kaslara giriyor ve sıkıyorum.

"Gecenin bir yarısı neden etrafta sinsice dolaşıyorsun? Yatakta gerekmiyor mu, ihtiyar?" diye homurdanıyor ve yüzümü sırtının küçük bastırıp kokusunu içime çekiyorum. Sabun gibi kokuyor, taze ve keskin. Onunla ilk tanıştığımda kokusunun hiç de düşündüğüm gibi olmadığını fark ettim. Kokusunun Cheetos ve günlük kahveden ibaret olacağını .

Ama çok .

Yoldan çıkmış düşüncelerim ve burnumun onun derisinde kayıyor olması... suçu sayıklamaya atıyorum. Çok yorgunum.

"Bir ses duydum. Meğer ipi almaya çalışırken senmişsin."

Homurdanıyor. "İpler için inlemem."

Ellerim kalçalarından yukarı kayıyor ve poposunun yanaklarını kavırıyor. Güzel avuçlar. Çok küçük ve esnek. Tokatladığımda da güzelce zıplıyorlar.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor nefes nefese, burnumu omurgasının tümseklerinde gezdirirken.

"Yok bir şey," diye mırıldanıyorum ve ellerimi göğsünde gezdirerek ona doğru uzanıyorum. "İpi senin için indirmemi ister misin? Ona ulaşmak için hâlâ çok kısasın. Onu ne için kullanacaktın?"

"Önemli bir şey değil."

"Söyle bana," diyorum usulca, uykulu bir şekilde çakıllı meme uçlarını okşayarak.

Alnı dolaba çarpıyor, elleri yüzünün yanında yayılıyor. Ayrılmış dudaklarından çıkan yumuşak pantolon sesini duyabiliyorum. Hoşuna gitmek istemiyor ama gidiyor.

"Zorlanmayacağım..."

Elim sikini kavırıyor ve iç çamaşırının üzerinden okşuyor. olduğumdan daha küçük, daha ince ama elime tam oturmuyor gibi görünüyor. İçine girdiğimde karnına doğru sallanışını, tenine çarparken çıkardığı sesleri hayal edebiliyorum.

Bunlar gece saçmalıkları olmalı. Bunları düşünürken aklımı kaybettim. Ama yine de durmuyorum. Devam ediyorum, ellerim sıkıyor ve okşuyor, vücudunun bana karşı titremeye başladığını hissediyorum.

"Şu ipi alsam ve onunla ne yapacağını bana göstersen nasıl olur?"

"Halat için gitmiyordum," diye inliyor. "Ben sadece... göz atıyordum."

Ona işkence etmeye devam ederken içimden küçük bir kahkaha yükseliyor, bir elim sikinde, diğer elim boxer'ını aşağı çekip kıcını ortaya çıkarıyor. O kumaşın kıcının üzerinde sıkıca gerildiği hissiyle sızlanıyor.

"Öyle mi?"

"Çok...çok. Uyumakta zorlanıyordum, o yüzden etrafa bir göz atayım . Bakalım babam buralarda ne saklamış."

"Hmm, belki de seni bağlamalıyım, böylece gezinmeyi bırakıp gerçekten biraz uyuyabilirsin. Belki bu seni daha az şımarık yapar."

Bu sözler onu etkiliyor ve yüksek sesle inliyor, kıcı bana doğru eğiliyor, yalvarıyor. Geri çekilip onu içime alıyorum, elim sikinden açıkta kalan diğer yanağına gidiyor. Parmaklarım oradaki ete giriyor ve sıkıp bırakmasını izliyorum. Parmağım girip çıkarken deliğinin nasıl görüneceğini merak ediyorum.

Birdenbire, onu görmek, deneyimlemek için bir dürtü duyuyorum. Aletim boxerımın içinde sertleşiyor, istekli ve muhtaç.

Görünüşe göre ona ihtiyacı var.

"Aslında bunu deneyelim," diye mırıldanıyorum onu tezgahıtan çekerken. Sersemlemiş görünüyor, ben onu ayağa kaldırırken gözlerindeki turuncu hafifçe titriyor.

Gözlerimi ondan ayırmadan tezgâhın üzerine diz çöküyorum, uzanıp ipi yakalıyorum ve yere atlarken yumruğuma doluyorum. Gözleri onu takip ediyor ve elimde olmadan kendimi şımartıyorum.

Sadece birkaç santim kalana kadar yaklaşıyorum. Elimi uzatıyorum ve ipin ucunu omzuna değdiriyorum.

"Bunu bir deneyip nasıl uyuduğuna bakmaya ne dersin? Belki de sadece zorlanmaya ihtiyacın vardır."

Göz kapakları titriyor ve elimi göğsünden sikine doğru kaydırıp uzunlamasına okşuyorum.

"Gel ."

Diablo nefes verir ve sonra başını sallar. "Asla."

Sözsüzce, ipi boynuna bir tasma gibi , pantolonunu indirecek kadar sıkıyorum ve ondan alçak bir inilti .

"Bu kadar uslu bir çocuk olacağını kim bilebilirdi ki?" diyorum, dili dışarı çıkıp dudaklarını ıslatırken izliyorum. "Gel," diye emrediyorum ve hafifçe çekiştirerek onu yatak odama doğru , çıplak ayakları yere vurarak arkamda ilerliyor.

"Bu..." dedi, "Bu yasadışı."

"Senin gibi bir baban varsa, neyin yasadışı olduğunu biliyor olmalısın. Eminim ki sahip olmamanız gereken her türlü şeye maruz kalarak büyüdünüz."

"Onun hakkında konuşma... Beni tanıımıyorsun."

Kapımın önünde durup neredeyse bana çarpmasına neden oluyorum ve dönüp ona bakıyorum.

"Seni tanıımıyorum. Gerçekten tanıımıyorum. Kim tanıyor, Diablo?"

Gözleri benimkilerden uzaklaşıyor ve duvara bakıyor. "Siktir git."

"Hm, cazip."

İpi çekiyorum ve onu yatağa götürürken tökezleyerek odaya giriyor. Onu yatağa itiyorum ve sonra bacaklarımla yerine sabitliyorum.

"Nasıl uyuyorsun? Arkada mı, önde mi, yanda mı?" İpi cılız yatak başlığına geçirirken soruyorum. Bu, kulübedeki kadar eski ve sağlam değil ama idare eder.

"Nasıl istersem öyle uyurum. Kontrol edilemem. Bunu biliyor olmalısınız. Beni sayısız kez uyurken izledin."

Benim var. Ve uyku düzenini anlayamıyorum. Gerçekten her yöne hareket ediyor, genellikle baş aşağı duruyor.

yatağında, ayakları yastığının üzerinde.

Gözlerimiz buluşuyor ve bir yanım neden benimle daha fazla mücadele etmediğini merak ediyor. Bunu sevdiğini fark ediyorum. Onu yere sermemi, zapt etmemi, bağlamamı seviyor. O da bundan nefret ediyor, benimle daha çok mücadele etmek istiyor. Ama vücudu ve aleti buna izin vermiyor.

Bunun için zayıf düşüyor.

Bileklerinden tutup kollarını başının üzerine uzatıyorum ve onu tüketmek için uzatıyorum.

Sadece uyumasına izin vermelisin.

Bileklerini ipin ucuyla sabitlerken bu düşüncüyü bir kenara itiyorum ve geriye istediğim gibi kullanabileceğim metreler bırakıyorum. Ben bakıyorum, o da bakıyor. Boğazı çalışıyor, adem elması sallanıyor.

Onu boxerından soyamak istiyorum. Dayanıksız görünüyorlar, muhtemelen onları yırtıp çıkarabilirim. Sonra ipin geri kalanını kullanabilirim, tam aletin etrafına sarabilir ve onunla mastürbasyon yapabilirim.

Eminim hoşuna
giderdi. Çılgına
dönerdi.

"Bacaklarını da bağlayayım mı? Yoksa uslu bir çocuk olup uyumaya mı çalışacaksın?"

O lanet gözlerini deviriyor. "Ben her zaman iyi bir çocuğum."

Bir kahkaha atıyorum ve yanından uzaklaşıyorum, ipi başının üzerine koyuyorum ki isterse bakabilsin, onunla ne yapacağımı hayal edebilsin

-tüm o pis, iğrenç şeyler- sonra yanına uzandım. "Biraz uyu."

"Ciddi misin?" diye soruyor, başı bana dönük, vücudu nefis bir şekilde uzanmış.

"Çok ciddiğim. Şimdi gözlerini kapa ve uyu Diablo."

Bana hançer gibi bakıyor ve her nefes alışında kaburgaları görünecek şekilde ofluyor.

"En azından sikime iyi bak, seni bok çuvalı. Acıyor ve sen beni buraya bir sözle çektin."

"Hiçbir şey için söz vermedim. Ve sakinle bir şey yapmam profesyonel sınırlarımı ihlal etmek olur."

"Zaten kırmıştın. Yine kır. Kimin umurunda?" "Kendi şeridimde kalmalıyım."

"Şerit yok, seni aptal. Sadece lanet olası büyük bir yol var. Şimdi isyan etmeden önce beni çıkar."

"Peki böyle bağılyken ne yapacaksın, küçük karides?" "Ben karides değilim. Ben bir köpekbaliğyım!"

Dişlerini gıcırdatması beni daha da gülümsetiyor.

"Sen büyük bir göldeki küçük bir balıksın. Şu bak, kendini bana bağlatıyorsun."

"Beni kandırdın!"

"Aletinle düşünüyordun."

"Beni tekrar boşaltacağını düşünüyordum."

Vücudum ısınıyor, tenim . Oh, lanet olsun. Bu hoşuma gidiyor. *Neredeyse* yalvarması hoşuma gidiyor.

"Bana kibarca soracak mısın?"

"Lanet olsun, hayır. Artık istemiyorum bile. Bundan sıkıldım."

Gözlerini kapatıp horluyormuş gibi yapıyor, ben de dikkatle onu izliyorum, başımı elime dayamışım, alt dişlerimin arasına çekmişim. Neden onun itici olduğunu düşündüğümü bilmiyorum. Belki de o noktaya gelmeme hiç izin vermedim. Ama burada bu şekilde uzanmış, sansasyonel görünüyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan parmağım göğsünde geziniyor, çıkık kaburgalarının üzerinden geçip boxer'ının kemerine kadar iniyor. Horlamaları kesiliyor ve dudaklarım daha da seğiriyor.

Beni bu hale getiren uykusuzluk. Bu olmalı. davranmam için başka bir sebep yok. "Sen tam bir sahtekarsın."

"Ben geldikleri kadar gerçeğim. Ne görüyorsan onu alırsın. Senin aksine." Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bana baktı. "Çok ciddisin, çok soğukkanlısın ama gerçekte nesen sen? Kimsin lan sen? Ve Abigail de kim?"

"Abigail?" Dudaklarında kız kardeşimin adı beni duraksatıyor.

"O da kim? Senin karın mı? Bu yüzden mi kendi şeridinde kalman gerekiyor?" Şimdi ateş püskürüyor, çok kızgın. Böyle bağılyken bile vahşi görünüyor. Şimdi nasıl Anthony'nin oğlu olduğunu anlayabiliyorum. Bana bakışı, çenesinin öfkeli duruşu. Bu bakışı Angelo'da hiç görmemiştim ama Diablo'da birkaç kez görmüştüm.

Eğer daha büyük olsaydı, korkutucu olurdu.

Ama o çok küçük. Onu ezebilirim.

Aletini elime alıp yok olmasını sağlayabilirdim. Sihir gibi.

"Abigail'in kim olduğunu söylememi ister misin?" "Hayır. Umurumda değil."

"Ama az önce bana sordun."

"Fikrimi değiştirdim. Çok sıkıcısın. Karın olması ve sikime dokunmuş olman umurumda değil. Bu seni sadece iğrenç, çirkin bir adam yapar. Sen bir rezilsin..."

"O benim kız kardeşim," diye araya giriyorum ve onun yuvarlanan sözleri aniden duruveriyor.

"Abigail senin kardeşin mi?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Küçük, minik, kısa olan mı?"

"Bir ve aynı."

Gözlerini bana dikti. "Neden öyle demedin?"

"Neden ki? Bu tür şeyleri seninle paylaşmıyorum."

Yanakları hayal kırıklığıyla şişti. "Evet, belki de bir bir şeyler paylaşmalısın. Sen benim hakkımda her şeyi biliyorsun ama ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ben sadece senin korumanım. Benim hakkımda bir şey bilmene gerek yok."

"Biliyorum. Ama istiyorum."

"Beni tanımak istemiyorsun. Sana verdiğim her türlü bilgiyi bana karşı kullanmak istiyorsun."

Gözlerindeki turuncu titriyor.

"Beni tanımıyorsun ya da öğrendiğim şeylerle ne yaptığımı bilmiyorsun."

"Seni yeterince iyi tanıyorum. Benim hakkımda bilgi bulmaya çalışmadığını söyleme bana."

Cevap vermiyor, sadece başka tarafa bakıyor. "Tabii ki yaptım. Bunu yapmamak aptallık olurdu. Ve dışarıda hiçbir şeyin olmaması beni senin hakkında çok şüpheli yapıyor."

Durmasını, sessiz olmasını istiyorum. Çalıştığım birine hayatımı anlatmadığım için kendimi kötü hissettirmeyi bırakmasını. Müşterilerimle kişisel şeylerimi paylaşmam. Onları bağlayıp tokatlamam. Ve kesinlikle onlarla aynı yatakta uyumam.

Ben de onu tek şeyi yapıyorum.

Boxerını çekiştirerek indirdim ve sızıntı yapan şaftını bana gösterdim. Sert ve koyu mor renkte, bana doğru uzanıyor. Daha önce zgnmş gibi davranmasına rağmen tüm bunlardan hoşlandığını söylüyor bana. Benimle sözlü olarak tartışmayı seviyor. hoşuna gidiyor. Ama belki de hoşlandığı şey benim.

Ve bu gerçekten hoşuma gidiyor. Göğsümü on beden . Tavus kuşu gibi kabarmamı sağlıyor. ıkmaya başlarsa şaşırmam.

"Konuşmayı kesmeye ne dersin?"

"Bana bunu yaptıramazsın. Günlerce konuşabilirim. Bu yıllardır geliştirdiğim bir beceri. Beni zorlayamazsın Skylar."

bacaklarımı onunkilerin üzerine koyuyorum ve onun üzerinde bir hakimiyet pozisyonu alıyorum. Bu benim hoşuma giden bir durum.

Nefesi kesiliyor ve göğsünün hızla inip kalktığını görüyorum. Kahretsin, ama şu anda çok yenilebilir görünüyor. Onu yiyebilirim. Denizden boynuna kadar yalayabilirim.

"Ne yapacaksın?" diye ısıırıyor, sesi titriyor, adem elması sallanıyor. Çok savunmasız görünüyor. Sevsem mi nefret mi etsem emin değilim.

"eneni kapatıp ne dersin?"

Parmağım köprücük kemiğinden mutlu izine doğru yılan gibi iniyor, parmaklarım oradaki açık kahverengi saçların arasında kayıyor. Bunu çok sık görmüştüm, zihnim neye yol merak ediyordu. Ve şimdi biliyorum.

Altında ne yattığını biliyorum.

"Ah, siktir et," diye iniliyor, ben bacaklarından aşağı kayarken, burnumu göbeğinin etrafından dolaştırıp doğrudan sikine götürüyorum.

"Benimle dalga gemesen iyi edersin, yoksa aletini keserim. Testerelerimden biriyle keserim..."

Ağzım sikini içine alıyor, tereddüt etmeden boğazımın arkasına götürüyor. şaftının etrafında yutkunurken sözleri inlemelere dönüşüyor. Mükemmel bir uyum.

Kısıtlamalarını çekiştirirken yatak başlığı gıcırđıyor, kalçaları yukarı kayıyor, kendini boğazıma daha da sokmaya alışıyor.

Ellerim kalçalarına yayılmış, onu sıkıca tutuyor, avuçlarımın altında teninin sıcak kızarıklığını hissediyorum. Bunu bir süre yapmak istiyorum. Onu tekrar tekrar uçurumun kenarına getirmek istiyorum.

Ceza. Tek sebebi bu. Çıkardığı o küçük seslere ya da altımda kıvranışına bağımlı olduğum için değil. Bu bir ceza, saf ve basit.

Ve çenem bunu kaldırabilir.

Ama yapabileceğinden emin değilim. Altımda inlerken olmaz.

"Siktir git, bu işte berbatsın. Sen en kötüsüsün," diye mırıldanmayı başarıyor, ben dilimi şaftının üzerinde sızıntı yapan başının etrafında döndürürken.

Gözlerim yukarı kayıyor ve onunkilerle çarpışıyor. Ve işte orada. İhtiyaç, çaresizlik. Boşalmayı o kadar çok istiyor ki.

"Yalvar bana, gelmene izin vereyim."

Başını sallıyor ve bileklerindeki ipleri çekiyor. Böyle devam ederse morluklar oluşacak. Bu fikir hoşuma gidiyor, siyah ve mavi teninin benden olduğunu bilmek. Daha önce hiç hissetmediğim tuhaf bir sahiplenme duygusu.

Aklımı tamamen yitirdiğimden ya da bana bir tür şeytani büyü yaptığından emin değilim.

"Yalvar bana, Diablo."

"Bu gerçekleşmeden önce cehennemde soğuk bir gün olacak."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama onu emiyorum, altımda kıvrana kadar durmadan onunla alay ediyorum. Bu çok eğlenceli. Bundan çok fazla zevk alıyorum.

"Benimle oynamayı bırak!" diye haykırıyor, onu kenara getirdiğimde ağzımı ondan uzaklaştırmak yerine taşaklarına yapışıp ağzımda yuvarlıyorum.

"Yalvar."

"Siktir ."

Ateşini, benimle savaşma şeklini seviyorum. Hiç bu kadar kararlı ve nefret eden biriyle birlikte olmamıştım. Bu farklı, eşsiz. İçimde öyle bir şey yanıyor ki, aletim hiç olmadığı kadar sertleşiyor.

Kırılmasını izlemek istiyorum.

Çuvalı ağzımdan çıkıyor ve Diablo'ya bakıyorum. Yanakları kırmızıya boyanmış, dudakları büzülmüş. Ve tam , siki zonkluyor

Öfkeyle. Tıpkı onun gibi. Eğer ateş edebilseydi, ederdi. Beni yakardı.

"Senden nefret ediyorum. Bence işe yaramazsın, bunu bile doğru düzgün yapamıyorsun. Sen sadece büyük bir et parçasısın. Bu yüzden mi ailen yerine burada bana göz kulak oluyorsun? edemiyor musun?"

Bu kelimeler beni kesiyor. Göğsümün içinde bir şeylerin sıkışmasına neden oluyorlar. Bu gerçek bir şey, gurur duymadığım bir şey.

Ondan ayrılıp doğruluyorum ve yan tarafından ona bakıyorum. Nasıl göründüğümü biliyorum, şişmiş dudaklar, tükürüğe bulanmış yanaklar. Ama umurumda değil.

"Seni , değil mi? İçinde gerçek vardı"

Elim hafifçe boynuna dolanıyor ve usulca sıkıyor. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Peki bu kimin hatası?"

Elim ondan ayrılıyor ve bir daha ona uzanmamak için kalçamın üzerine .

"Belki de durmalıyız. Eğer benim bir et parçasından daha iyi bir şey olmadığımı düşünüyorsan, belki onun yerine güzel, sulu bir hamburgerin içine girip mastürbasyon yapabilirsin."

"Dene bakalım, göt herif. Beni yüzüstü bırakırsan pişman olursun. Bunu yaparsan seni mangalda kızartırım. Şimdi hamburgerleri nasıl buldun, sık suratlı?"

"Gerçekten ne yapacaksınız? Testerelerinizle poz veriyorsunuz ve boş tehditler savuruyorsunuz, ancak hiçbir zaman gerçekleri uygulamıyorsunuz."

Yanakları kararıyor ve gözlerindeki turuncunun canlandığını görebiliyorum. Bir sinire vurdum. Büyük bir sinire.

"Ben takip ederim."

"Öyle mi?"

"Elio ile yaptım. Takip ettim."

"Yaptınız ve şimdi başınıza bir darbe aldınız."

, yanaklarını şişirmeden önce sertçe yutkunuyor. "En azından doğru olanı yaptım."

" miydi?"

". Angel'ı incitti," diyor neredeyse üzgün bir şekilde.

Boxerını yukarı çekip onu örtüyorum ve sonra onu çözmek için hareket ediyorum. Hay . Yine çizgiyi aştım ve şimdi geri adım atmam gerekiyor.

benim yolum. Onun yüzünden sarhoştum ve bitkin düşmüştüm ama tekrar aklım başıma geldi. Gerçekten kendimi kontrol etmeliyim. Bunu tekrar yapamam.

"Lanet olsun, Skylar. Benimle dalga geçiyor olmalısın." "İşimiz bitti," diye mırıldandım.

Bileklerini ovuştururken gözlerini deviriyor. "İyi. Her neyse. Zaten berbattı."

Yatağa uzanıyorum ve kolumu gözlerimin üzerine koyup derin nefes alıyorum. Aletim şu anda yarı direkte ama yeniden heyecanlanacak bir şey bulmaya hazır. Bir şey derken Diablo'nun bana doğru nefes alıp vermesini kastediyorum.

Dikkatle dinliyorum, Diablo'nun ayak tabanlarının yere vurup odasına girmesini bekliyorum ama onun yerine yatağın tekrar tekrar kaydığını hissediyorum. Göz ucuyla baktığımda Diablo'nun öfkeyle yastığını kabarttığını görüyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Rahatlıyorsun. Benden bu kadar kolay kurtulabileceğini mi sanıyorsun?"

Ama bana patronluk taslanmayacak. Kendi kararlarımı kendim veririm." "Yani bu gece burada mı uyuyacaksın?"

Cevap vermiyor, sadece gözlerini kapatıyor ve battaniyeyi omuzlarına çekiyor.

Cehennem.

Ciddi mi bu?

"Benimle taşak geçiyorsun."

"Hayır," diyor ve sonra bana sırtını dönüp yastığı tekrar kabartıyor. Omuzlarına, boynundaki nabız atışlarına bakıyorum. Kolum uzanıp bedenini kendime çekmek için kaşınıyor ama yapmıyorum. Yapamıyorum.

Bunun yerine, onları göğsümün üzerinde katlayıp tavana bakıyorum.

Diablo'nun kolu göğsüme, bacağı da bacağıma dolandığında, yakın zamanda gitmeyeceğini anlıyorum. Ve belki de en iyisinin bu olduğunu fark ediyorum. Ben onun korumasıyım. Benimle yatarsa, onu güvende tutabilirim.

Komodinin üzerinde duran silaha bakıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Evet, en iyisi bu. Bu kadar yakinken onu güvende tutabilirim. Sikim bundan biraz fazla hoşlanıyor olabilir ama bu sadece şehvet.

Daha fazlası değil.

O hala bir müşteri.

Ateşli bir müşteri ama yine de bir müşteri.

YEDİNCİ BÖLÜM

SKYLAR

Gözlerim telefonumun çalma sesiyle açılıyor, her seferinde beni uyandırmayı garantileyen çirkin ve iğrenç bir ses. Oda netleşirken nerede olduğumu fark etmem bir anımı alıyor.

Yatağın başucundaki telefona uzanırken "Siktir," diye inliyorum. Diablo'yu bana karşı hissediyorum, bacağım onu yatağa bastırıyor. Gecenin bir yarısı benden uzaklaştı ve ben de onu takip ettim, bir mıknatıs gibi o küçük pislige doğru çekildim. Bu küçük çekimi durdurmanın bir yolunu bulmalıyım. Diablo'yla sonsuza kadar kalmayacağım. Bu kalıcı bir iş değil. Bundan sonra çok çok bir yerde olma ihtimalim var.

Diablo için üzölmeye ve endişelenmeye vaktim yok.

Bunu biliyorum ama yine de bacağım olduğı yerde kalıyor, gözlerim yine de onun uyanık halinin üzerinde geziniyor.

Telefon tekrar çalıyor ve açıp kulağıma götürüyorum. "Evet?"

"O güvende mi?" Anthony sorar, sesi derin ve hırıltılıdır. Pek çok insanın başaramayacağı türden bir varlığa hükmediyor. Beni korkuttuğunu söylersem yalan söylememiş olurum.

"Evet."

"Güzel. Bu çok iyi." Çabucak söndürmesine rağmen sesindeki rahatlamayı duyabiliyorum. Şu anda bana Diablo'yu hatırlatıyor. Umursamıyormuş gibi davranırken, aslında çok fazla umursuyor olabilirler. Keşke herkes, bir başkasının kendisi için kelimenin tam anlamıyla öldürebileceğı kadar çok sevilme ayrıcalığına sahip olabilse.

"Benim endişem adamlarımın Elio'nun izini kaybetmiş olması. Bizden kaçmayı başardı. Ona göz kulak olmaları için daha fazla muhafız göndereyim mi yoksa sen idare edebilir misin?"

Bir an için bunu tartıştım. Daha fazla muhafızın tercih edileceğinden emin değilim. Çölün ortasındaki bu küçük eve dikkat çekebilirler.

"Bu güvenli evi sadece siz , doğru mu?"

"Doğru."

Paranoyak olduğunu biliyorum, emrindeki adamlara bile sağduyu konusunda güvenmiyor. Bilgi için para ödemek kolaydır. En sadık olanlar bile kandırılabilir.

Diablo konusunda bana güvenmesinin tek sebebi babamı tanıyor olması. Babam yıllarca onun için çalıştı ve sadık biriydi. Bunun onunla bir ilgisi olmalı, eminim.

"O zaman bunu aramızda tutarsak daha iyi olur. Dışarı çıkması gereken biri olursa Casey'yi gönderebilirsiniz."

Anthony bir an düşünür. "İrtibatta kalacağım. Telefonunuzu yanınızdan ayırmayın ve onu gözünüzün önünden ayırmayın."

"Onunla konuşmak ister misin?"

Boğazını temizliyor, sonra duraklıyor, sessizlik neredeyse sağır edici. Altımdaki Diablo'nun nefesini tuttuğunu görüyorum.

"Hayır."

Telefonu kapatıyor, bip sesi kulağımda çınlıyor.

Gözlerim bana göz kırpan Diablo'ya odaklanmış durumda. Uykulu ve buruşuk görünüyor. Bedenim hafifçe ona doğru kayıyor.

"Benimle konuşmak istemedi, değil mi?" diye soruyor, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor. Belki de sabahın bu erken saatinde kalkanları her zamanki gibi açık değildir. Belki de şu anda gardını indirdi ve bir kez olsun bana gerçekten nasıl hissettiğini gösteriyor.

Cevap vermedim, ne diyeceğimi bilemedim.

"Fark etmez. Umurumda değil," diyor, benden uzaklaşmaya çalışıyor ama bacağım onu daha sert bastırıyor.

Neden bilmiyorum ama onu daha iyi hissettirmek istiyorum ve kendimi durduramadan kelimeler ağızımdan dökülüyor. "Neden böyle davrandığını bilmiyorum ama seni seviyor."

Diablo gözlerini deviriyor ve kalçama vuruyor.

"Bana güvence vermene gerek yok. Beni sevdiğini biliyorum. Yani... elinden geldiğince, her neyse."

"Tamam, ama sana hiç gösteriyor mu?"

Yine gözlerini deviriyor ama kirpiklerindeki , gözbebeklerindeki kaymayı görüyorum.

"Bana gösterilmesine gerek yok. Ben bunu *biliyorum*. Önemli olan tek şey bu ve bunu seninle tartışmayacağım."

Onu birkaç saniye daha tutuyorum ve sonra . Yataktan yuvarlanarak çıktı ve diğer odaya doğru yürüdü. Gidişini izliyorum, o küçük kıcı köşede kayboluyor.

Sırt üstü uzanarak soyulmuş tavana bakıyorum. Buraya nasıl geldim ben? Ve neden hissediyorum? Bu biraz delilik olmalı, bir çeşit hezeyan. Belki de Diablo yemeğimi zehirliyordur. Belki de Matrix'teyim. Inception? Kim bilir, ama orada ve .

Ancak diğer odada dolapların çarpma sesini duyduğumda kendimi yataktan dışarı atıyor, ayaklarımı ayakkabılarımın içine sokuyor ve gürültüye doğru yürüyorum. Mutfığa girdiğimde Diablo'nun yarattığı dağınıklığı görüyorum. Mısır gevreği tezgâhı ve yeri kaplamış, eli kutunun içinde, kırıntılar ağızını kaplamış.

"Ne halt sen?" Homurdanıyorum.

Beni görmezden geliyor, bir kâse indirirken ağızına daha fazla mısır gevreği tıkıştırıyor. Kaseyi tezgâhın üzerine koyarken ıskalıyor ve büyük bir gürültüyle yere devriliyor. Seramik bir o yana bir bu yana savruluyor ve neredeyse anında bir tehlike yaratıyor.

Gözlerim ona bakıyor ve sonra yavaşça yukarı çıkıp onun kendini beğenmiş bakışlarıyla buluşuyor. Bunu bilerek mi yaptı, yoksa o da berbat biri mi bilmiyorum. Ben ikisini de düşünüyorum.

"Süpürgeyi getir ve ayağını kesmeden önce burayı süpür."

Dediğimi yapmak için kıpırdamayınca süpürgeyi bulduğu buzdolabının yanına doğru yürüyorum. Dağınıklık altımda çıtırdıyor, kırıntılar ve camlar ayakkabılarımın altına yapışıyor - Diablo'dan dersimi aldıktan sonra akıllıca giydiğim ayakkabılar.

Eski püskü süpürgeyi ona uzattığımda aldı. Çok kolay itaat ettiğini anlamalıydım çünkü arkamı döner dönmez koşarak arka kapıya gidiyor, kapıyı açıyor ve süpürgeyi dışarı fırlatıyor. Takırtılarını duyuyorum ve verandada duruyorum, ikimiz sadece nefes alırken tüm oda sessiz görünüyor.

Dudaklarım kısılıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Yemin ederim ki bu adam tansiyonumu yükseltiyor. Ama bunun beni heyecanlandırmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

"Temiz olmasını istiyorsan, sen " diyor sonunda.

Dudakları seğiriyor, elleri iki yanında kenetleniyor. Küçük velet. Bunu seviyor. Baş belası olmayı seviyor.

İnatçı bir velet olarak babasının ilgisini bu şekilde mi çekti? Böyle davrandığında görmezden gelmek zor, hakkını vermeliyim.

Sözsüzce ona doğru ilerliyorum... *çıtırdıyor, çıtırdıyor, çıtırdıyor.* Ben yaklaşırken kutu elinden düşüyor ve tozlu zemine daha da fazla yapışkan mısır gevreği dökülüyor. Elim uzanıp boynunun arkasına dolanarak hafifçe sıktığında bir saniyeliğine kutuya bakıyor. Onun sıcaklığını, nabzının gürültüsünü hissedebiliyorum. O bir süpernova, bir kara delik gibi beni içine çekiyor, ondan kaçmamı imkânsız kılıyor.

Onu arka kapıya doğru çekiyorum ama buna izin vermek yerine benden uzaklaşıp kaçıyor. Bu sefer tereddüt bile etmedim. Biraz hazırlıksız yakalandım ama çok fazla öne geçmesine izin vermeyeceğim.

Yiyeceklerin durduğu masanın etrafında koşuşturuyor ve bir kova muzunu bana fırlatıyor. Kafamın yanından geçip yere düşüyor ve kanım daha hızlı pompalanıyor. Bunlar çürümese iyi olur... Oh, ona bir şeyler yapacağım. Onu dizimin üstüne getireceğim....

Kolum dışarı çıkıp beline dolanıyor ve onu sertçe kendime çekiyorum. Bir sandalye çekip nefesi bir anda kesiliyor. Kollarım onu itip kakıyor, yüzü yere, kızı yukarı gelecek şekilde ters çeviriyor.

O çırpınırken, kaçmaya çalışırken ona bakıyorum, ama hayır... buna ihtiyacı var. Elim yanaklarından birini kavırıyor, iç çamaşırının üzerinden kabaca masaj yaparak ağzından bir inilti çıkarıyor. Daha önceki şaplaktan dolayı hâlâ acıyor olmalı.

Daha sert sıkıyorum.

"Sikerim böyle işi!" Ben bunu tekrar tekrar yaparken Diablo sızlanıyor, bazı hareketlerim bacaklarının tekmelemesi ve tırnaklarının derime batmasıyla engelleniyor.

"Seviyorsun," diyorum. " yapma."

"Nefret ediyorum," diye inliyor, iç çamaşırını yukarı ve çatlağına doğru çekerken, teninin üzerinde uzanışını seviyorum, yuvarlak küçük kürelerinin pembesini bana gösteriyor. Onları daha da kızartmak, bunu ona günlerce hissettirmek istiyorum.

"Bana durmamı söyle o zaman."

Diablo'nun sessizliği bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Kumaşı daha sert çekiyorum ve Diablo inliyor, sırtı yukarı kalkıyor.

"Çok acıyor!"

"Güzel."

Sonra başka bir şey söylemeden parmaklarım boxer'ının bel bandına dolanıyor ve ikiye ayırıyorum, kumaşın yırtılma sesi sikimi sızlatıyor. Düşündüğüm kadar dayanıksızlardı. Kıvrınarak kurtulmaya çalışan sahibinin aksine mücadele bile etmiyorlar.

Ama buna izin vermeyeceğim.

Dinlemesi gerekiyor. Bu ölüm kalım meselesi olabilir. Bu yüzden bunu yapıyorum. Hayatını kurtarmak için.

Elim duyulabilir bir tokatla çıplak kıkına iniyor ve Diablo öne doğru sığıyor, sert boyu kalçama saplanıyor.

"Siktir git!" diye bağıyor ben ona tekrar şaplak atarken.

Hm, bundan gerçekten zevk almaya başlıyorum, bana karşı kıpırdanması, her bağlantıda elimin acıması. Pembe, sallanan kıkına tokat üstüne tokat indirirken çıkardığı çığlık ve inleme sesleri.

Artık o kadar pembe değil. Şimdi kırmızıya dönmeye başladı. Güzel bir ton. Kiraz gibi.

"Bunu yapamazsın," diye inliyor kırmızı tenini sıkarken ve sonra parmağımı çatlağında gezdirirken.

Nefret ediyormuş gibi yapıyor ama can .

Ona gösterdiğim ilgiyi arzuluyor. İhtiyacı olan şey bu, birinin ona değer verdiğini ve güvende olduğundan emin olmak için her şeyi yapacağını göstermesi.

"Sana istediğim her şeyi yapabilirim. Ben daha büyüğüm."

"Seni öldüreceğim," diye inliyor ve tehdidi gülünç. Bacağıma sürtünme şekli ve çıkardığı inilti, ona yaptığım şey karşısında çaresiz görünmesine neden oluyor.

Parmağım deliğinin üzerinde ve deliğe bastırdığımda nefes alışını hissediyorum. ondan ayıramıyorum, büyük aletimin onu yavaşça yararak açtığını hayal ediyorum. Nasıl çığlık atacağını.

"Şimdi uslu duracak mısın?" Nefes nefese kalana kadar deliğine tekrar tekrar bastırarak soruyorum.

"Asla," demeyi başarıyor ve ben bir kahkaha atıyorum, gözlerim onun kışından bir şişe zeytinyağının durduğu masaya dönüyor.

Hm. Eğer fırsat çıkarsa. Eğer bu bir işaret değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

Elimi uzatıp kapağını açıyorum, çatlağından aşağı biraz damlatıyorum, ne yaptığımı görmek için boynunu bükmesini izliyorum.

Şişmiş göz bebeklerini, yanaklarının pembeye boyanışını, dilinin hevesle dışarı çıkıp dudaklarını ıslatışını görebiliyorum.

Parmak ucumu yarattığım karmaşanın içinde döndürerek yavaşça içine bastırıyorum ve Diablo'nun iyi bir çocuk gibi bunu kabul ederek bana doğru gevşekçe düşmesine neden oluyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor ilk kas halkasını geçerken, o kadar sıkı, o kadar inatçı ki, tıpkı onun gibi. Ama içeri girer girmez, yolun geri kalanını onun sıcak kanalına doğru kayarak ilerliyorum.

"Fuuuuck," diye inliyor, parmağımı prostatının üzerine hafifçe çekmeden önce etrafında döndürüp onu kaplarken.

Ağızından insanlık dışı bir ses çıkıyor ve ben bunu tekrar duymak için alt dudağımı ısııyorum. Küçük çıkıntıyı bulup, Diablo nefes nefese kalana kadar tekrar tekrar masaj yapıyorum. Eli bacağımı sıkıyor, parmağımı içine sokup çıkarırken kıcı yukarı kalkıyor, onu geriyor, iki numaralı parmak için onu daha geniş açıyor.

Çok istekli, çok hevesli, çok sıkı.

"Sence daha fazlasına ihtiyacın var mı? Yoksa bu yeterli mi?" Onu sikmeye devam ederken soruyorum, parmağımı her seferinde prostatının üzerinde gezdiriyorum.

Diablo başını sallar ve sonra tekrar sallamadan önce başını sallar. Sadece kafası karışmış bir sinir yığını.

"Bence daha fazlasına ihtiyacın var. Ve eğer bunu iyi bir çocuk gibi kabul , gelmene izin vereceğim."

Parmağımı çekiyorum ve kaybettiği için inliyor.

"On tane daha," diyorum üzerine döküğüm yağdan kayganlaşmış kık yanaklarına masaj yaparken. İnliyor ve sonra avuç içim sert ve inatçı bir şekilde tenine indiğinde haykırıyor. Ama hıçkırığa ağlayana kadar her tokadı yiyor. Sözcükleri öfkeli, çaresiz ve muhtaç bir şekilde ağzından dökölüyor.

İki parmağım deliğine girdiğinde iç çekiyor ve kalçalarını ileri geri oynatarak kendini bana siktiriyor.

"İhtiyacın olan bu mu? Birinin sana ilgi göstermesi mi?"

Parmaklarımı tekrar sikerken fısıldıyor, "Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Yalanlardan hoşlanmıyorum," diyorum ve o haykırana kadar prostatına defalarca bastırıyorum.

"Evet, ihtiyacım olan şey bu!"

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevap veriyorum ve sonra doğru ilerlemeye devam ediyorum, onu sert aletimle doldurmak istiyorum, ıslak deliğinde ilerlerken çıkardığım sesi duymak istiyorum, ama şimdi zamanı değil. Şimdi onunla ilgili, ihtiyacı olan ilgiyi görmesiyle ilgili... arzuladığı ilgiyi.

Tekrar yağa uzanıyorum, çatlağına biraz daha sürüyorum ve yavaşça üçüncü bir parmağımı daha içine sokuyorum, ta ki bana karşı kıvrınana, vücudu yukarı kalkana, teni kıpkırmızı olana kadar.

Prostatına bastırıp onu titretirken ve inletirken, "Boşalmam gerek," diye pantolonunu indiriyor.

"Sen istiyor
musun?"

"İhtiyacım
var"

"Eğer yaparsan iyi bir çocuk olur musun?"

Başını sallıyor ve sonra "Evet! Lütfen!" diye bağıyor.

Ağzından çıkan o kelime. Bayıldım buna.

Parmaklarımı kıkından çekip onu , masanın dik bir şekilde koyuyorum, topuklarını masanın kenarına dayıyorum ve onu benim için . Şu anda çok savunmasız görünüyor. Önümde yayılmış bayılıyor.

Ellerimin bir hareketiyle bacaklarını birbirinden ayırdım, aynı anda iki parmağımla ona sokuldum ve sikini boşazıma kadar emdim.

Ağzımı sikerken parmakları saçlarımin arasından kayıyor, parmaklarım onun ıslak bedenine girip çıkıyor.

Kanal. Ondan gelen sesler tüm bedenimi titretiyor. Sırf bu yüzden bile boşalabilirim.

Ama benim yok. Kontrol bende.

Aletimi kolayca içine sokabilirim ama yapmayacağım. Yapamam.

"Skylar," diye soluk soluğa bağılıyor Diablo ve sonra hiçbir uyarıda bulunmadan ağzıma patlıyor, alçak, vahşi bir inilti çıkıp içime doğru ilerliyor, döllerini kuruyana kadar emerken boğazım çalışıyor.

"Aman ," diye mırıldanıyor ben onu dilimle temizlerken, parmaklarım hâlâ içinde. Gözlerim vücudunda geziniyor, titreyen kaslarını ve teninin güzel pembe kızarıklığını alıyor.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun? Yaptığın pisliği artık temizleyebileceğini düşünüyor musun?"

Bir kolunu gözlerinin üzerine atıyor ve başını sallıyor.

"Hayır, çünkü hareket edemiyorum."

Prostatına bir kez daha bastırıyorum ve zıplamasını izliyorum, siki cesurca bir kez daha . Ama yapamıyor. Yapabileceği şeyi yaptı ve artık bitti. En azından bir süreliğine.

"Tamam o zaman. Şuna ne dersin... duş al ve sonra buraya gelip temizle."

Aynı fikirde değil ama bana da kızmıyor, bu yüzden bunun en iyi çözüm olduğunu biliyorum.

Onu kucağıma alıyorum, banyoya götürürken vücudu benimkine karşı kayganlaşıyor. Onunla birlikte girmeyi planlamıyordum ama bana doğru sarktığında - yüzü göğsüme yaslanmış, elleri bana yapışmış halde - soyunuyorum ve başka bir şey söylemeden onu küçük kabine çekiyorum.

Ne zararı var ki? Yani, gerçekten.

Gözlerimi ondan ayırmayacağım. Bu ölüm kalım meselesi. En iyi koruma oluyorum.

Zam almalıyım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DIABLO

Bacaklarım jöle gibi, kollarım da zar zor çalışıyor. Savaşma motivasyonumu sikimden çekip aldı.

"Gözlerini kapat," diyor Skylar usulca, parmaklarıyla kafa derime şampuan masajı yapıyor. Küçük bir parçam reddetmek istiyor ama şu anda bunu başaramıyorum. Hayatımın orgazmını yaşadım ve beynim ve bedenim o ne derse onu yapacak.

Göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor ve Skylar başımı arkaya yatırıp suyun üzerimden akıp köpükleri yıkamasına izin verirken homurdanıyor.

"Bu konuda benimle kavga etmek , değil mi?"

Bir gözümü açıp yuvarlamaya çalışıyorum ama başaramıyorum, çok fazla koordinasyon gerektiriyor. Ve elleri üzerimde çok iyi hissettiriyor, beni yavaşça ve dikkatlice okşuyor, karnımı ve sonra sırtımı yıkarken elinde bir kalıp sabun var, kıcıma biraz fazla odaklanıyor.

Ama yine de, orada bir sürü yağ var. Belki de sadece çıkarmaya çalışıyordur. Belki de gördüğü şeyden hoşlanmasıyla bir ilgisi yoktur.

Bu düşünce midemde dayanılmaz bir şeylerin çırpınmasına neden oluyor. "Tüm müşterileriniz için bunu mu yapıyorsunuz?" Elimi tutarak soruyorum.

Nefes al.

Skylar huffs. "Sikeyim hayır."

Güzel.

Beni çeviriyor ve elleri bitmiş aletimin etrafını sarıyor, çömelip bacaklarımı yıkamadan önce iyice temizliyor. Bu küçük duşta bunu nasıl başarıyor bilmiyorum ama başarıyor. O beni yıkarken alnım duvara yaslanıyor, ellerim iki yanıma . Çok iyi hissettiriyor, her dokunuş irademe karşı yavaş bir cinayet.

Hayatımda hiç dokunulmamıştım. Şefkatle, neredeyse saygıyla.

Ondan nefret ediyorum. Bunu istediğim için nefret ediyorum. Her şey bittiğinde geriye dönüp bakacağım ve özlem bir şey olmasından nefret ediyorum.

"Kıçın ağrıyor mu?" Skylar bakmak için yanaklarımı ayırırken soruyor.

Oradaki deri zonkluyor, deliğim yeterince ağrıyor, ama şikayet etmiyorum. Ve ona daha fazla bir şey göstermemin imkanı yok. Ona zaten çok fazla şey gösterdim.

Küçük bir omuz silkme omuzlarımı kaldırıyor. "Zar zor hissettim."

Ayağa kalkarken bir kahkaha atıyor, giderken siki çatlağında geziniyor.

Oh cehennem. *Lanet olsun.*

O ereksiyon canavarını daha önce görmüştüm, ellerini üzerime koyarak tahrik olduğu için biraz kendini beğenmiş hissediyordum. Ve şimdi bile o koca alet hala sert. Bu, kim , neye benzediğime rağmen benden küçük bir şekilde etkilendiği anlamına geliyor... gördüğü şeyden hoşlanıyor.

"Baştan çıktın, değil mi?" Fısıldıyorum ve Skylar'ın elleri belimde sıkılaşıyor, aleti hala yanaklarımın arasında sıkışmış durumda. Hafifçe geriye doğru kıpırdanıyorum, bunu yaparken onun tısladığını duyuyorum.

"Kes ."

"Zaten beni becermene izin vermezdim," demeyi başarıyorum, ona doğru eğilerek, kıcımla yavaşça aletini kaldırıyorum. Uzaklaşmıyor, sadece yapmama izin veriyor. Kalçalarımın her hareketinde içimde bir güç dalgası oluşuyor, sinapslar ateşleniyor ve ben onu gittikçe daha da yaklaşıtıyorum.

"Seni becermek istemiyorum," diye mırıldanıyor. "bile değil."

"Evet, öyle," diyorum parmak uçlarımda dururken, o sıcak uzunluğu yukarı ve aşağı sürüklerken, ucunun deliğimin üzerinde kaydığını hissederken.

"Seni becermeyeceğim," diyor, kendi kalçaları ileri geri sallanmaya başlarken bile, kendini boşaltmak için bana katılıyor.

"*Yapmayacağını* biliyorum. Şu anda yaptığın gibi öyleymiş gibi *davranacaksın.*"

Skylar'ın parmakları o kadar sert batıyor ki yarın orada morluklar olacağını biliyorum. Onlara bakıp bunun nasıl bir his olduğunu hatırlamaktan nefret ediyorum. Onlar kaybolur kaybolmaz, o ve bunun anısı da kaybolacak.

İkimizi de yıkayan suyun spreyinin üzerinde, nefes alışının daha da zorlaştığını duyabiliyorum, vücudunun gittikçe kenara yaklaştığını hissedebiliyorum. Ve hepsi benim yüzümden.

Hiçbir zaman sadece ben olmadım.

"Boşalırken adımlı söyle," diye , kendini becerdiği kişinin ben olduğumu kabul etmesini istiyorum. Başka kimseyle değil.

Tereddüt bile etmiyor, sadece eğiliyor, vücudu eğilmiş, dudakları kulağımın hemen yanında, siki şimdi ıslak arasında kayıyor.

"Dudaklarımda senin isminle gelmemi mi istiyorsun? Burada seninle birlikteyken başka birini düşündüğümü mü sanıyorsun?"

Eli etrafıma uzanıyor ve sert aletimi kavırıyor, ileri doğru her itişinde onu çekiyor.

"Kimi umurumda değil."

"Umursuyorsun, sadece itiraf edemiyorsun," diye mırıldanıyor ve sonra sert şaftı taşaklarıma sürünürken nefesi kesiliyor.

"Kiminle birlikte olduğumu biliyorum... Diablo," diyor, kulak mememi ısıyor ve beni inletiyor, midemdeki jilet gibi keskin kelekler kanatlarını açıp uçuşuyor ve adımlı her söylediğinde beni kesip biçiyor. "Diablo. Diablo."

Bu çok fazla, çok çığ hissediyorum. Hiç kimse bana bunu yapmadı, beni hissettirmede.

"Dur," diye bağıyorum. "Dur."

Ama yapmıyor, sadece bana doğru daha sert itiyor, her ileri hareketinde adımlı dudaklarından çıkıyor ve tıpkı ellerimin önümde bastırıldığı gibi, geniş bir şekilde açılıyor. Açık ve *görüldüyorum*.

Birden sarsıldığını hissediyorum, gözlerim duş duvarına fıskıran döllerini izliyor. Çok fazla var ve sonsuza kadar devam ediyor. Eğer beni sikerse, tıka basa dolu olacağım ve saatlerce sızıntı yapacağım. Bunu düşünmek bile sikimin heyecanla seğirmesine neden oluyor.

Bunu istiyoruz. İstemeyeceğim -asla istemem- ama o alırsa, ona izin veririm. Almak zorunda kalacak çünkü vazgeçmeyeceğim.

Bundan sonra olmaz.

"Lanet olsun sana, seni küçük pislik," diye tıslıyor Skylar bana doğru eğilip beni göğsüne bastırırken. Ben de kendimi onun kollarına bırakıyorum. Bu hadım edici ve korkutucu ama nedense hareket edemiyorum. Hareket etmek istemiyorum.

Geldiğinde adımlı söyledi.

"Beni boğuyorsun," diyorum, beynim böyle bir saçmalık söylediğim için ağzıma tokat atsa da. Gerçekten de boğulduğumu hissediyorum ama en iyi şekilde. Uzun ve yorucu bir günün sonunda ağır bir battaniyenin altına girmek gibi.

Kolları seğiriyor ve boğazını temizleyerek benden bir adım geri çekiliyor.

"Tamam," diyor ve neyi kastettiğinden emin değilim ama uzaklaşmasına izin veriyorum ve duştan tek başıma çıkıyorum. Spreyin altında kalıyorum, duvarlarımın bazılarını geri inşa etmeye çalışıyorum, o tuğlaları tek tek yığmaya çalışıyorum, ama zor değilse lanet olsun.

Birini içeri almak çok mu kötü olur?

Babamın sesi zihnimde yankılanıyor. *"Kimsenin senin gerçek yüzünü bilmesine izin verme Diablo. Bu senin en büyük zayıflığın."*

Eğer az önce olanlar bir gösterge ise, o haklı. Hay aksi.

Yemin ederim, burası biraz daha sıkıcı hale gelirse, kuduracağım. Hiçliğin ortasındaki bu küçük ev beni çıldırtıyor. Pencerelerden dışarı bakıyorum ve hiçbir şey yok, sadece uzakta bana el sallayan yalnız bir kaktüs var. Onun da bir arkadaşına ihtiyacı var.

Elimi koltuk altıma sokup Skylar'ın az önce yaptığım şeyi görmediğinden emin olmak için etrafıma bakmadan önce el sallamamın bir faydası olmadı. Muhtemelen bunu aşırı analiz edecek ve umurumda olmayan anlamlı bir şey söyleyecekti.

Ya da bu rahatsız edici hissin geri gelmesine neden olur.

Bu düşünceyi silkeleyip atıyorum, buruşturuyorum ve zihnimin en derin köşelerine fırlatıyorum. işe yaramıyor çünkü Skylar'la her ne yaptıysam tekrar yapmak istiyorum. *Ve tekrar.*

Duştan çıktıktan sonra elinde süpürgeyle beni bekliyor olması da yardımcı olmadı. Uzandı ve parmaklarını benimkilere doladı, beni mutfaktaki dağınıklığa doğru çekti ve

sabırla bana pisliğimi nasıl temizleyeceğimi gösterdi. İri bedeni arkamdaydı, dudakları kulağıma fısıldıyordu.

Hepsini korkunç bir şekilde süpürdüm, kollarım o kadar kötü titriyordu ki onları istedim. Testerelerim olsaydı, keserdim. Hain piçler, Skylar'a tam olarak nasıl hissettiğimi gösteriyorlar. Belki de sırlarımın açığa çıkmasının nedeni ağızım değil, bedenim olacak. Üzerinde neon ışıklar olan bir tuval parçası.

Bana bak. Bak! Bak!

Sonra bitti ve Skylar uzaklaştı. Sanki o anda bir şey kırılmış gibiydi çünkü beni görmezden gelmeye geri döndü, tamamen profesyonel kaldı, sanki duştaki o küçük kalça sikişı seansı hiç olmamış gibi. Sanki boşalırken adımı hiç fısıldamamış, sanki elleri bana hiç sahiplenici bir şekilde dokunmamış gibi.

Ama yaptılar. Kığım hala ağrıyor. Bacaklarımı her hareket ettirdiğimde hissedebiliyorum.

Bu kadar yeter.

Düşüncelerimi başka bir yere yönlendiriyorum, bunun üzerinde durmanın bana hiçbir faydası olmayacak. Olan . O hayatına devam ettiyse, ben de edeceğim. Olanların hiçbir anlamı yoktu.

Düşüncelerime yeniden odaklanmak için gözlerimi kapatıyorum ve tekrar açtıklarında, koridorda tavana doğru dönüyorlar, orada küçük beyaz bir ip sallanıyor.

Hmm, bir tavan arası. Yapacak başka heyecan verici bir şey olmadığına göre gidip keşfedebilirim. Kaos Uzay Denizcilerimi boyamayı denedim ama oturmak canımı acıttı ve dürüst olmak gerekirse bu berbatım. Bu yüzden Lex var. Benden çok daha sabırlı ve detaylara çok iyi bakıyor. Benimkiler ikinci sınıf öğrencisi boyamış gibi görünüyor. Gülünçler, gerçekten. Bir çakmağa erişimim olduğuunda hepsini yakıp kül edeceğim.

Kolumu yukarı uzatıyorum ve parmaklarım sallanan ipe değiyor ama iyi kavrayamıyorum. "Bu kadar küçük olduğum için bana lanet olsun," diye küfrediyorum ve sonra zıplayarak onu tutmaya çalışıyorum ama parmaklarımın arasından su gibi kayıp gidiyor.

Ondan yardım istemek istemiyorum ama uzanıp şu lanet şeyi aşağı çekmesine ihtiyacım var. Onun iri bedeni ve fısıltıyla söylediği sözlerden başka bir şeyle dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım var.

"Skylar!" Bağırdığımda sesim biraz çatlıyor ve sese iç geçiriyorum. Sesimin neden böyle olduğunu bilmiyorum ama bu beni gülünç duruma düşürüyor. Ergenlik çağındaki bir çocuk gibi. Tehditkâr bir ses çıkarmak istediğimde bu çok rahatsız edici oluyor.

Bir an sonra Skylar koridorun sonunda beliriyor, gözleri üzerimde geziniyor, açıkta kalan tenimi yalıyor ve bir kez daha tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

Dediğim gibi, çok saçma. Belki de başlamışken derimi yüzmeliyim. Vücudumu bir kas ve kemik yığını olarak bırakmalıyım. Böylece görülecek bir şey olmaz, duygularımı ele verecek bir şey olmaz.

"Aç şunu," diye emrediyorum, elimle yukarı doğru işaret edip çaresizlik içinde elimi sallıyorum. Ondan uzaklaşmam gerekiyor. Çok, çok uzağa.

Lanet olsun, umarım babam Elio'yu bir an önce yakalar da hayatıma devam edebilirim, normale dönebilirim. Böylece derim yüzülmüş gibi hissetmeyi bırakabilirim.

Skylar'ın gözleri benden sıyrılıp sallanan ipe kayıyor.

"Hayır."

Bakışlarım daralıyor ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Merhaba, pislik. Benim için çalışıyorsun, hatırladın mı? Yoksa unuttun mu? Oraya istiyorum. Şimdi."

Otoriter ses tonum onun üzerinde işe yaramıyor, ördeğin sırtındaki su gibi akıp gidiyor. Bu sadece beni daha da sinirlendiriyor.

Ve daha azgın.

"Peki, madem hatırlattın... cevap ver bana. Neden oraya gitmek istiyorsun?"

"Sebebi yok. Sadece yukarıda ne olduğunu görmek istiyorum. Daha önce hiç tavan arasına çıkmamıştım."

Skylar'ın kaşları kalkıyor, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor.

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. bodrumumuz yok. Bodrumumuz da yok. Gerçekten yazık. Babamın işi için bir bodruma sahip olmasının iyi olacağını düşünüyorum. Arka bahçedeki tertemiz barakalar o kadar da göz korkutucu değil."

"Ah evet, barakaları görmüştüm. Oldukça güzeller."

"Evet. Korkunç şeyler. Onları görmemeyi tercih ederim, biliyor musun?" "Onların içinde bulundun mu Diablo?" diye soruyor ve bunu söyleme şekli

ismim küçük bir inilti çıkarıyor - bunu hemen bir iniltiyle kapatıyorum

Öksürdüm ama o kadar sinsi olduğumu sanmıyorum. Sanırım tamamen belli ettim çünkü Skylar'ın başı eğik ve dudağının köşesi yukarı doğru sallanıyor.

"Onların içindeydin. Yani, merhaba, ben onun oğluyum." "Angel'ın mı?"

"Evet. Bir kez, ama bir daha asla. Bunu kaldıracak midesi yoktu."

Skylar bir an beni izliyor ve sonra bana bir adım daha yaklaşıyor.

"Sana ne yaptırdı?"

Yutkunuyorum ve çok yaklaşmak istemediğim için hafifçe geri çekiliyorum. "Bana hiçbir şey yaptırmadı. Hepsini yapmaktan mutluydum."

"Öyle ?"

Tekrar yutkunuyorum ve başımı sallayarak titrek bir elimle tavanı işaret ediyorum. "Aç şu lanet tavan arasını. Hemen oraya çıkmak istiyorum."

Skylar'ın gözleri delici ama başını sallayıp bana doğru yaklaşıyor, kalın bir kolu yukarı uzanıp ipe tutunuyor. Gözlerim pantolonu arasındaki küçük deri parçasına takılıyor ve içimde öyle güçlü bir arzu kabarıyor ki sızlanmamak için alt dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Skylar katlanmış merdivenleri aşağı indirirken gıcırdayan menteşeler bakışlarımı yukarı çekiyor.

"Çekil," diyor ve ben de çekiliyorum çünkü ezilmek istemiyorum ve ondan uzak durmaya ihtiyacım var... başka bir kata. Belki bu beni tekrar aklıma getirir.

Bir saniye sonra merdiven yere yerleşiyor ve Skylar basamakları tırmanmaya başlıyor.

"Önce etrafa bir bakayım."

"Bu kadar titiz olman sinir bozucu. Tavan arasında kötü adamlar yok. Şimdiye kadar öğrenmiş olurduk."

"Hayır. İşte burada yanılıyorsun Diablo. Asla bilemezsin."

Cevap veremiyorum. Poposuna bakmakla ve dilimi poposunun içinde hayal etmekle meşgulüm.

Tepeye ulaştığında, bir ışık yakar ve açıklıkta görünmeden önce bir dakika boyunca etrafta dolanır.

"Güvendesiniz. Burada görülecek pek bir şey yok. Sadece dikkatli olun."

Merdiveni hızla tırmanıyorum ve krep gibi kokan Skylar'ın yanından geçiyorum. İğrenç. Krepten nefret ederim.

Ona "buradan" diyorum çünkü şurup gibi kokmaya başlarsa onu tereyağına bulayıp yalayacağım.

Yanımdan geçip giderken nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyor ve bir an sonra merdivenden inerek gözden kayboluyor. Ve ben burada yapayalnız kalıyorum, uçsuz bucaksız boşluğa bakıyorum ve saatlerdir ilk kez nefes alabildiğimi hissediyorum. Belki yatağımı buraya taşıyabilir ve ondan uzakta uyuyabilirim. Belki onu görmek zorunda kalmazsam merkezimi yeniden bulabilir ve bir kez daha kendim olabilirim.

Kendi etrafımda dönerek etrafımdaki alanı inceliyorum. Çok büyük değil ama etrafta karıştırdığım birkaç kutu var. İlgi çekici bir şey bulamadım. Sadece önceki sahiplerinden kalan ve babamın atmaya üşendiği bazı şeyler.

"Lanet olsun bana. Sonsuza kadar burada kalamam," diye düşünüyorum etrafta dolaşırken. Bu şey neden bu kadar yumuşak ve neden pembe...?

Aniden yere çakılıyorum, ayaklarım tavana doğru düşüyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum, sallanan bacaklarımı tekmeleyip kollarımın yanındaki ahşap kirişlere tutunuyorum. Kendimi düzeltmeye çalışırken daha da düşüyorum. Sıska üst bedenime lanet olsun. En azından kendimi yukarı çekebilirdim.

Ama ne yazık ki yapamıyorum. Sadece sallanıyorum. Daldaki bir üzüm gibi. "Diablo!" Skylar bağılıyor, gürleyen ayak sesleri Merdiven. Şimdi tavanın yarısındayım, zavallı bir şekilde asılı duruyorum, vücudum etrafımdaki kabarık, pembe şeyle kaplanmış. "Bu ne lan! Tavandan düşerek ne yapıyorsun!"

"yürünemeyeceğini bilmiyordum! Pamuk şekere benziyor!"

Skylar yüksek sesle kahkaha atıyor, kahkahası boşlukta dolaşıyor ve kaburgalarımın arasında bir yere çarpıyor. Kahretsin, bu güzel bir ses. Daha önce hiç duymamıştım ama hoşuma gitti.

"Gülmeyi kes, seni pislik!" diye haykırıyorum ve sonra içinde bulunduğum çıkmazdan dolayı küçük bir kıkırdamayı bastırıyorum. "Gel bana yardım et! Düşüp ölebilirim. O zaman babam ne yapar?"

Bana doğru ilerlerken başını sallıyor, tahta çıtaların üzerinde dikkatlice yürüyor. "Kahretsin, tavanın içinden geçmeyi başardın.

Odamda. Seni pislik. Daha iyisini bilmediğini fark etmeseydim, bunu bilerek yaptığını düşünecektim."

"Şey," diye oflayıp bacaklarımı tekmeliyorum, tavanın daha fazla kısmını yere başka bir işe yaramıyor. "Bunu bilseydim, daha önce yapardım."

Bana o beyaz, düz gülümsemesini göstererek genişçe . Ondan nefret ediyorum, mükemmel ve parlak. Bu kadar yakışıklı olması için hiçbir mazereti yok.

"Buraya gel," diyor beni yukarı çekmek için uzanırken. Dengesi bozulup düşmeden önce birkaç saniye başarılı oluyor ve dirseği altındaki sıvayı delip geçiyor.

"Tanrı aşkına!" diye kükrüyor ve ben gülmekten neredeyse osuruyordum.

"Tanrım, berbatsın. Beni bile kaldıramayacaksan o koca kaslar ne işe yarıyor?" Sözlerim dudaklarını büküyor ve gözleri bana hançer gibi saplanıyor. Şu anda beni öldürebilseydi, öldürürdü. Ama onun kolu da tavanın yarısında, ikimizi de dezavantajlı bir durumda bırakıyor.

"Şimdi bana şaplak atamazsın, değil mi?" Alay ediyorum.

"Kapa çeneni, yoksa seni bütün gece orada bırakırım."

"Buna cesaret edemezsin. Babamdan çok korkuyorsun." "Bu beni henüz durdurmadı. Bir dene bakalım."

İstiyorum, gerçekten istiyorum, ama kaçınıyorum. Bana bir ders vermek için beni burada bırakacağına dair bir his var içimde ve şimdiden kaşınmaya başladım.

Gözlerim homurdanarak kendini bir kez daha tahta çıtaların üzerine çeken Skylar'a dönüyor. Sonra benim için öne doğru eğiliyor, beni yukarı ve kucağına çekiyor ve beni kesin ölümden kurtarıyor.

"Bu sefer başardın," diyorum kollarımı kaşıyarak. "Ama her yerim kaşınıyor."

"Yalıtım yüzünden. Bir duşa daha ihtiyacın var."

"Ah, ne çok duş var."

"Tanrı korusun," diye homurdanıyor Skylar, beni bırakıp geriye, sağlam zemine doğru ilerlerken. Ben de aynısını yapıyorum, ta ki ikimiz de merdivenin yanında durana kadar.

Bir iç çekiyorum ve açıkta kalan kollarımı ve ayaklarımı fırçaladıktan sonra, evet, bir duşa daha ihtiyacım olduğu gerçeğini kabulleniyorum.

". Daha da kötüleşmeden."

Sessizce merdivenden inip banyoya giriyoruz ve orada soyunup sırayla duşa giriyoruz. Bu sefer benimle gelmediğine sevindim. Gerçekten sevindim. O koca bedeni, o koca elleri ve o koca kafasıyla çok küçük.

Tek başıma çok daha verimliyim.

Biraz daha yalnız ve azgın ama yine de *etkili*.

Sıra Skylar'a geldiğinde yanımdan geçip gidiyor ve aletim onun seksi vücudunu selamlıyor, Skylar ilgilenmiyor gibi görünse de bir kez daha denemek istiyor. Ve kendime yapmamam gerektiğini söylememe rağmen, gözbebeklerim onu çok uzun süre izliyor. O kaslar bükülüyor ve esniyor, o doğal olmayan karın kasları sergileniyor. O saçlar. Çok fazla saç. Parmaklarımı gezdirebilir, .

O duştan çıktığında nefes nefese kalıyorum, arkasından buharlar . Bir pornodan fırlamış gibiydi. O da bunun farkında, kollarını esnetip kalçalarını dışarı çıkarıyor. Gözlerim aşağı kayıyor ve onun uzun, kalın aletine bakıyorum. Vücutuyla orantılı... çok *büyük*. Muhtemelen beni parçalara ayırırdı. Sertleştiğinde Sekoya ağacına benziyor. Her yeri milli park yapabilirdi.

Sikeyim. Benim. Şunun sarkma şekline bak.

Uzanıp ağzımı kapattı.

"Fotoğraf çekirmek ister misin?" diye soruyor usulca, ben de ona dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Yüzünü ısırp koparmayı tercih ederim."

Havluyu beline sararken bana sırtıyor, kendi iyiliği için fazla seksi görünüyor. Yasadışı olmalı. Babama seksi korumalar tutmamasını söylemeliyim. Onlar topluma ve benim akıl sağlığıma zarar veriyorlar.

Birkaç kademe aşağı çekilmesi gerekiyor.

Muhtemelen bin.

"Hayatında ilk kez bir şey istiyorsun ve ona sahip olamıyorsun diye bana kızma."

Ağzım yine açık kaldı. "Pfft. Seni istemiyorum."

"Biliyorsun."

Ağzımı zorla kapatıyorum ve dudaklarımı büzüyorum. "Seni öldüreceğim ve çöle gömeceğim. Çakallar seni yiyecek. Senden geriye hiçbir şey kalmayacak."

Uzanıyor ve parmakları yanağımı sıyrıyor. Kalbim göğsümde çırpınıyor, midemdeki o jilet gibi keskin kanatlar beni bir kez daha kesip açıyor.

" iyi şanslar, velet," diyor beni iterek geçerken.

Gözlerim kapanıyor ve derin nefes alıyorum. Beni ele geçirmesine izin veremem. Birkaç kucaklaşma, birkaç yumuşak dokunuş ve ben mahvoldum mu?

Kesinlikle Değil. Benim Zihin girdaplar ile
planlar-bratty, Can sıkıcı planlar.

Gerçekten düşününce aklıma neler geliyor neler. Çölde her türlü ürkütücü, sinsi şey var.

Eminim o bakmıyorken bir şeyler ayarlayabilirim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

DIABLO

"Diablo!" Skylar o günün ilerleyen saatlerinde bağıyor ve kalbim sevinçle doluyor. Kumlu çoraplarını bu kadar çabuk giyeceğini kim bilebilirdi? Düşünceler ve dualar, Skylar. Düşünceler ve dualar. Akrep olmayabilirdi ama bu işimizi görür.

Onu duymamış gibi yapıyorum, lekeli Warhammer Rubric Marine'ime odaklanırken gözlerim daralıyor. Lex'e ve onun görkemli becerilerine gerçekten geri dönmem gerekiyor çünkü yaptığım şey iğrenç bir şey. İnsanlar bunu görse bana gülerdi.

"Beni duyabildiğini biliyorum, seni küçük pislik," diye bağıyor ve ben bir gülümsemeyi ısıyorum. Suçlu görünmemeliyim. Bir melek kadar masumum.

Üzerime bir gölge düşüyor ve bana kaşlarını çatarak bakan Skylar'a bakıyorum.

"Kum. Çoraplarımın içinde mi? Nesin sen... 13 yaşında mı?"

Dudağım titriyor ve gülmemek için kendimi zor tutmaktan karnıma ağrılar giriyor.

"Ne demek istiyorsun? Sesin delice geliyor."

"Çoraplarıma kum koydun."

"Ben yapmadım. Gekolar yapmış olmalı."

"Burada kertenkele yok. Sadece kertenkele var."

"Kertenkeleler o zaman," diyorum ve bakışlarımı tekrar ilk doğan Uzak Denizcisine odaklıyorum. "Suçlu o."

"Kumun kıyafetlerden çıkarılmasının ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Ve onu almak için dışarı çıktığın gerçeğini. Hayatınızı tehlikeye attınız... Görülebilirdiniz!"

"Bu da senin ne kadar boktan bir koruma olduğunu gösteriyor. Beni bile takip edemiyorsun."

Skylar ofluyor, burnundan ve kulaklarından meşhur buhar çıkıyor. "Dışarı çıkmayacaksın. Kurallar böyle."

"Etrafta hiçbir şey yok. Bir White Walker bile yok." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Burada kumdan başka bir şey yok! Bir toz fırtınasında savrulmadığım sürece, tamamen güvendedeyim!"

Dudaklarım kıpırdıyor ve kaşlarını çatmadan önce onunkiler de kıpırdıyor. "Sen itaatsiz bir veletsin. Sana nasıl saygılı olunacağını tekrar göstermem mi gerekiyor? Gittikçe yaşılanıyorsun Diablo. Gerçekten."

Koltuğumda kayıyorum, kığım hala daha öncekinden ağrıyor. Dürüst olmak gerekirse, bir şaplak daha kaldırabilir mi bilmiyorum. Belki *kaldırabilir*. Belki benim için yeni bir seviyeye yükselirdi. Belki de aşabilirdim. Nirvana'yı bulurum.

Hmm, bana kötü bir fikir gibi gelmedi. Belki de denemeliyiz o.

"Ben tamamen saygıdeğer biriyim. Sadece çok yüksek standartlarınız var. Hayır. kimse onlara uygun yaşayamaz."

Çoraplarını havaya kaldırıp sallıyor. "Hayır. Kimse sana ayak uyduramaz! Senin aklın karışmış."

"Gerçekler. Beni bunlarla sıkma."

Skylar gülerek başını sallıyor ve uzaklaşmadan önce çoraplarını yanına bırakıyor, bana da hareket ettikçe kığın ve kalçalarının esnemesini izlemek kalıyor. Bu çok dikkat dağıtıcı. Ne zaman ortaya çıksalar gözlerimin kalçalarına yapışmasından nefret ediyorum. Bu bir tür akıl hastalığı olmalı, bir saplantı.

Eminim bana reçete yazacak bir psikiyatrist bulabilirim. Koca koca et yığınlarının gözlerini oymayı durduran ilaçlar olmalı. Bunlar var olmalı. Eğer yoksa, o kötü ilaç şirketleri buna yatırım yapmalı. Ve bunu icat ettiklerinde, eminim babam onlara bir için para ödeyebilir. Paran varken kimin gerçek bir doktora ihtiyacı var ki?

Bakışlarım tekrar elimdeki Warhammer heykelciğine ama kalbim bu işte değil. Skylar'la biraz daha uğraşmak istiyorum. Bana biraz daha uzun süre bakmasını, bana bakmasını, benimle tartışmasını ve sadece bana dikkat etmesini istiyorum. Az önce bana bunların hiçbirini vermemesinden nefret ediyorum, bütün öğleden sonra da vermedi. Odasına geri dönmüş olmasından, etrafta dolanmasından ve kığıma şaplak atmamasından nefret ediyorum. Ya da . Ya da sadece beni dikkatle izlemesinden.

Koridora bakıp fırçamı yere bırakıyorum. Bu düzeltilmesi gereken bir durum.

Ayağa yatak odasına doğru ilerliyorum, tam o sırada onun oflayıp pufladığını duyuyorum. "Diablo! Tanrı aşkına!"

Çantasında kaktüsü bulduğunu fark ettiğimde dudaklarım yukarı kalkıyor. Elimi binlerce kez batırıp çıkardım ve hiçbir şeyden pişmanlık duymadım.

Kapının çerçevesinden bakınca Skylar'ı görüyorum, elleri kalçalarında, gözleri kısılmış, boxer'ının üzerinde zarifçe duran küçük kaktüse bakıyor. Bu şekilde düşmesini istememiştim bile, öylece düştü. Takdiri ilahi, eminim.

"Ne oldu?" Masum görünmeye çalışarak ama başaramayarak soruyorum. Doğam gereği sinsiyimdir. Ağzımı açtığım ve kelimeler ağızımdan döküldüğü anda suçlu gibi görünüyorum. Hayır, gerçekten, her zaman suçlu görünüyorum. Büyürken suçu asla Angel'a atamadım. Babam bunu yapanın hep ben olduğumu biliyordu.

"Bunu senin yaptığını biliyorum," diyor büyük elini spor çantasına doğru sallayarak.

"Hayır. Ben atlamadım. Buraya atlamış olmalı. Zıplayan kaktüsler diye bir şey vardır. Belki de bir pencereyi açık bıraktınız ve o da fırsatını buldu."

Tüm vücudu bana doğru dönüyor ve gözlerindeki çatırtıyı görüyorum. Oh evet. Oh evet, lütfen.

"mı devam edeceksin? Son cevabın bu mu?"

Omuz silkiyorum. "Evet. Çünkü olan buydu. Ben hiçbir şekilde bu işe karışmadım. Hayır. Hem de hiç."

Ağızımdan dökülen kelimeleri duymazdan gelerek ensemden beni kendine çekiyor, eğilip kulağıma fısıldarken yanaklarındaki kirli sakallar benimkilere değişiyor. "Ne yaptığını biliyorum...."

Nefesim kesiliyor, aniden gerildiğimi hissediyorum. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Bu kelimeleri fısıldama şeklim dilimi kesmek istememe neden oluyor. Ses tonumla resmen yalvarıyorum. Zavallı, sürtük Diablo. Kendine gel, ezik. Kimse için yalvarmıyorsun.

"Oh, ama ben biliyorum. Her gün yeni bir şey öğreniyorum."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sessiz kalıyorum.

"Pekala. Güzel. Buraya gel," diyor, sert sesi neredeyse yumuşuyor ve beni daha önce çırılçıplak soyduğumuz yatağa doğru çekiyor. Çarşaflar hâlâ yıkanıyor, daha önce üzerlerine düşen yalıtım ve alçıpan temizleniyor. Başımı kaldırıp baktığımda, tavanda bacaklarımın geçtiği deliği görebiliyorum ve hafif bir tatmin duygusu hissediyorum.

En azından uyurken beni unutmaz.

Skylar yatağa oturuyor ve bacaklarını açarak cılız yatak başlığına yaslanıyor. Gülünç derecede uygunsuz görünüyor ve ağzımın hemen sulanmaya başlamasından nefret ediyorum.

Parmağıyla açılmış bacaklarının arasını işaret ediyor ve benden yapmamı istediği şey karşısında irkiliyorum.

"Benden kucağına tırmanmamı ve sarılmamı mı istiyorsun? Ben sarılmam. Bu benim yaptığım bir şey değil."

"Şaplak atmadan önce küçük kıcını buraya getir. Ve dürüst olmak gerekirse, daha önce ne kadar kırmızı olduğunu gördüm. Bir tane daha kaldırabilir misin bilmiyorum." "Benim cildim Süpermen gibi. Ona attığın her şeyi kaldırabilir, avuçların da dahil."

Gülümsüyor ve sonra tekrar işaret ediyor. "Gel o zaman. Seni tutmama izin ver, Süpermen."

Bedenim ona doğru hareket etse de "Ben bunu yapmam," diye mırıldanıyorum. Berbat durumda olduğumu biliyorum ve bunun annesiz büyüdüğüm için olduğunu fark ediyorum. Babam sert bir adam, nadiren şefkat gösteriyor. Gösterdiğinde de bu genellikle birini öldürmek şeklinde olur.

Gel ve boğazını kes Diablo. Kimin oğlu olduğunu göster ona.

İşte benim oğlum.

"sadece başımın etini yediğin için yapıyorum," diye ekliyorum bacaklarının arasına geçerken, kalbimin göğsümde dengesiz bir şekilde çarptığını hissediyorum.

"Hayır. Buna ihtiyacın var. Bu yüzden bunu yapıyorsun."

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok," diye cevap veriyorum beni kucağına alıp kollarına sararken. Yüzüm boynuna yaslanmış, tüm bedenim onunkiyle birleşmiş. Onun kokusunu alabiliyorum, erkeksi, misk gibi kokusunu. İğrenç bir koku. Burnum nabzına sürtünüyor ve dilim dışarı çıkıyor, istemsizce bir şeridi yalıyor.

"Tadın... iğrenç."

Kıkırdıyor ve beni biraz daha yakından tutuyor, o büyük kolları beni selofan gibi sarıyor. Nefes alamıyorum, kalbim damarlarıma hızla kan pompalıyor. Muhtemelen kalp krizi ya da sinirsel bir reaksiyon geçiriyorum. Hayatımda hiç böyle sarılmamıştım... yani kardeşim hariç. Ama o da genelde bana zorla yaptırılır.

Bu, tam burada, *sürünerek* ulaştığım bir şey.

Ben ahlaksızım.

Kendimi bu kadar savunmasız bıraktığım için, bana bakabildiği ve neden böyle davrandığımı bildiği için nefret ediyorum.

Lanet olsun. Bu.

Ne yaptığımı bir an bile düşünmeden dişlerimi derisine ve Skylar'ın tısladığını duyduğumda sırtıyorum, parmakları uyarı için yanlarıma batıyor.

"Bunu tekrar yap ve ne olacağını öğren."

"Beni kışkırtma," diye cevap veriyorum, derisini yalıyorum ve sonra tekrar ısıyorum. Bu sefer daha sert, kesinlikle bir çürük bırakarak.

Skylar beni kucağında kaydırarak gözlerinin benimkilerle buluşmasına izin veriyor.

"Neye ihtiyacın var Diablo? Ne oldu?" diye soruyor, kelimeleri mide bulandırıcı derecede yumuşak ve rahatlatıcı. İçimde kusma isteği uyandırıyor. "Bilmiyorsun, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum ve beni tekrar kucağına oturtuyor. "Babanı o kadar iyi tanımıyorum-"

"Onun hakkında konuşma," geveliyorum, zaten kendimi rahatsız hissediyorum. Bu Freudyen saçmalığa ihtiyacım yok. Bu psikanalize ihtiyacım yok.

"Ama bence ilgiye ihtiyaç duyarak büyüdün ve hiç ilgi . Bu yüzden mi bu şekilde davranıyorsunuz?"

"Bu şekilde davranıyorum çünkü bu benim kişiliğim."

Skylar'ın eli saçlarımı yumrukluyor, başımı geriye çekiyor ve beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor. "Hayır. Öyle değil. Bana gerçeği söyle. Tek başına büyüdün. Tek başına. Birinin seni *görmesine* ihtiyacın olduğu için böyle davranıyorsun."

Başımı oynatamıyorum ama gözlerimi devirebiliyorum. Bunu üç kez yapıyorum çünkü ona cevap vermeyi reddediyorum. Şu anda kendimi o kadar savunmasız hissediyorum ki, sanki biri beni soyup açıyor.

Nefret ediyorum. Her zahmetli iğreniyorum.

Skylar bana bakmaya devam ediyor, beni dikkatle izlerken gözleri parlıyor.

"İstediğin kadar görmezden gelebilirsin ama haklı olduğumu biliyorum.

O zaman sana biraz ilgi gösterelim. Sana ihtiyacın olanı verelim."

Sikim anında sertleşiyor, bana yapacağı her şeye hazır. Haklı olduğunu kabul etmeyi reddediyorum. Tüm bunların gerçekliğini hiç düşünmemiştim, ama bir parçam bunun mantıklı olduğunu kabul ediyor.

Bunun için ağlayacağımdan değil. Çocukluğum nasılsa geçti. Hiçbir gözyaşı bunu değiştiremez. Annem öldüğünde elinden geleni yaptı. Onu hiçbir şey için suçlamıyorum.

"İlgiye ihtiyacım yok," demeyi başarıyorum, sesim pek inandırıcı gelmese de. Sesim çaresiz, kızışmış bir kedi gibi çıkıyor. Bacağına sürtünmek ve mırlamak istiyorum.

Acınası bir durum.

"Bunu göreceğiz. Şimdi uzan, kıcını kaldır," diyor ama ben karşı koyuyorum, bacaklarımı tekmeliyorum ve onu karnından yakalıyorum. İşe yaramayacağını biliyorum ama yine de yapıyorum. Skylar beni iterek pozisyona sokarken gülüyor, vücudu benimkinin üstünde, parmakları bileklerimi başımın üzerinde tutuyor. O kalın, güçlü kalçaları benimkileri yatağa yapııştırıyor. Onu göremiyorum ama her santimini hissedebiliyorum.

"Bırak beni," diye .

Ama beni dinlemek yerine daha da içime giriyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Ve evet, zavallı aletim bundan çok hoşlanıyor, ona yakın olmaktan hoşlanıyor. O şimdiye kadar sahip olduğum en iyi koruma. Onun için bir terfi hazırlanıyor. Bunu hissedebiliyorum.

"Sanırım yapmayacağım," diye cevap veriyor, dudakları enseme okşuyor. "Sanırım burada kalacağım ve sana istediğimi yapacağım. davrandıktan sonra bir cezayı hak ediyorsun."

Tanrım, evet.

"Büyürken yaptığın kötü davranışların hiç sonucu oldu mu? Bu yüzden mi bunu arzuluyorsun? Hayatında biraz düzene ihtiyacın var."

Cevap vermiyorum, kığım sadece dövülmek isterken bu psikolojik soruları istemiyorum. Bu terapi değil. Bu seks.

"Sanırım yüzden yapıyorsun. Baban sana bir kötülük yaptı ama ben bunu düzeltebilirim."

"Rektumumda olduğu sürece," diye tıslıyorum ve Skylar gülüyor. "Oh, istediğin bu mu? Seni becermemi mi istiyorsun?"

Kalçaları kıcımlı yumrukluyor ve ben uzun, çaresiz bir inilti çıkarıyorum.

"Hayır, *istemiyorum*. *Hiç* istemiyorum," diyorum ama yine aynı şeyi yapıyor, benden aynı yanıtı alıyor ve berbat bir yalancı olduğumu fark ediyorum. Genelde bundan çok daha iyiyimdir, en tehlikeli durumlardan bile sıyrılıyorum ama Skylar gerçeği içimden çekip çıkarmayı başarmış gibi görünüyor.

Bu yetenekleriyle hükümet için çalışmalı. Ya da sihirbaz olmalı.

"Seni becermemeliyim. Kesinlikle yapmamalıyım. Bu beni aşar ama *yapabilirim*," diyor tekrar içime girerken. "Kesinlikle *yapabilirim*."

"Oh, istemiyormuş gibi davranma. Sert aletini üzerimde hissediyorum."

Skylar küçük bir nefes çekti. "Küstahlığına karşı biyolojik bir tepki bu. Görünüşe göre bana bir şeyler yapıyor. Senin için çalışmaya başlayana kadar bundan hoşlandığımı hiç bilmiyordum."

Üzerimden çekiliyor ve parmaklarım yatağın kenarına tutunuyor. Onun kurtulmaya çalışmam, en azından mücadele ediyormuş gibi görünmem birkaç saniyemi alıyor.

"Ah, işte burada. Yani isteyerek gitmiyorsun? Hiç sanmıyorum," diyor, kalçaları kalçalarımı kavlıyor, parmakları boxer'ımın hemen üstündeki teni okşuyor. Dokunuşunu bir damga gibi hissedebiliyorum, tenimi dağlıyor, taşaklarıma doğru şok dalgaları gönderiyor.

Ne dedim ben... bir sihirbaz.

"Asla isteyerek gitmeyeceğim."

"Hm, öyle düşünmemiştim."

Vücudunun hızlı bir hareketiyle ip elinde cisimleşir. Şapkadan tavşan çıkarır gibi çıkardı.

"Ne sen? Penn ve Teller ile antrenman mı?"

"Kim olduğunu bilmiyorum," diyor bileklerimi çürük yatak başlığına sabitlerken. Paslı bir metal ve benim bile yapabileceğim bir şey gibi görünüyor.

ikiye bölebilirim. Ama direnmeye bile çalışmadım. Beni bir domuz gibi bağlamasına izin verdim.

Bunun için umutsuz bir fahişeyim. Oink, oink.

"Dövüşemeyesin diye bacaklarını da yapayım mı?"

Ben de karşılık olarak ona tekme atıyorum ve o da kıkırdıyor. Her zaman bana gülüyor. Birinin bunu bu kadar çok yaptığını hiç duymamıştım.

"çeneni," diye mırıldanıyorum ve o da kıcıma vuruyor.

Hala giyinik olan kıcım. Oyununun ne olduğundan emin değilim ama boxerımı yırtmaya devam ederse iç çamaşırlarım bitecek. O zaman etrafta çıplak dolaşmak zorunda kalacağım.

Yağlı kalırsam, istediği zaman içime girebilir... tabii beni becermesini istersem. Muhtemelen berbat olacak. Muhtemelen nefret edeceğim. Çok terleyecek ve homurdanacak gibi görünüyor.

Belki o daha domuzdur. Ya da belki beni ciyaklatır.

Boxerımı aşağı çekerken, "Sana küçük, dar kıcımda tünel açmanın nasıl bir his olduğunu çok pis detaylarıyla anlatmama ne dersin?" diye cevap veriyor. Bel bandı sikime takılıyor ve bu hisle inliyorum, ama ayak bileklerime dolanana kadar aşağıya doğru manevra yapmayı başarıyor. Ve sonra onları tamamen atıyor.

"Hm, şimdi de kaktüsün üzerindeler. İç çamaşırların tükeniyor."

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

"Bütün gün çıplak kıcını görmekten nefret ederim."

Ben karşılık olarak kıkırdanıyorum, o da kavrayıp hafifçe sallıyor. "Sadece çok... küçük."

"Büyük bir kişiliği var. Bir gün Emmy kazanacak." "Ya da daha önce sıkıştığın o osurukla Grammy."

İçimden bir homurtu kaçıyor ve biraz tükürükle boğuluyorum, nefes almaya çalışmaktan gözlerim sulanıyor.

"Çok iyiydi. et. Güzel bir fa diyezdi."

Skylar kıcımı bırakıyor ve boynumu sıkıyor. Eğiliyor, burnu yanağıma değiyor.

"Daha çok G gibi ama evet. Tüm süre boyunca perdesini oldukça iyi korudu."

Kahretsin, Şimdi k¼¼¼k bir ¼ocuk gibi kıkırdıyorum, ama Skylar'ın komik olabileceğini kim bilebilirdi ki? Kahretsin, bu onu biraz daha sevmeme neden oldu. ¼ok daha fazla.

Böyle bir Şey olamaz. Ben kimseden hoşlanmıyorum.

Hiç kimseden. Herkesten nefret ediyorum.

İnsanlar. Ew.

"Bakkaldan gizlice aldığın kayganlaştırmacı nerede?" diye soruyor ve nefesimin boğazımda düğümlendiğini hissediyorum.

"Ne ?"

Kıçıma vuruyor. " biliyorsun. Nerede o?" "İyi. Spor ¼antamda."

"Aferin oğlum," diyor ve bu övgü karşısında göğsüm biraz sıkışıyor. Hayatım boyunca bana hiç iyi denmemiştii. Ama yine de onunlayken öyleyim. Ya da ... bazen.

Üzerimden kalkıyor ve ayak seslerinin yatak odasından duyuyorum.

"Acele et!" Ona bağıriyorum ve bir dakika sonra döndüğünde Skylar' kıkırdadığını duyuyorum.

"Çok sabırsız."

"Sadece işi bitirmek istiyorum. Beklemekten sıkıldım."

Tekrar üstüme ¼ıkarken yatak alçalıyor, sert elleri kıçımda ve sırtımda geziniyor, oradaki kaslara masaj yapıyor. Hem sinirden hem de beklentiden her Şeyin gerildiğini ve gevşediğini hissediyorum. Kahretsin, bu iyi hissettiriyor. Neden bu kadar iyi hissettiriyor?

"Yüzüstü bağlandığında çok seksi görünüyorsun ama seni becereceksem, ilk kez içine girdiğimde gözlerinin içine bakmak istiyorum."

kesiliyor.

"Tabii ki hayır, sevişirken bana bakmayacaksın. Bunu hayvanlar gibi yapacağız ve bu son."

Parmağı ¼atlağımdan yukarı kayıyor ve tenime fıskırtilan kayganlaştırmacının serinliğini hissediyorum. "Bundan emin misin?" Soruyu parmak ucunu yavaşça içimde hareket ettirirken soruyor, sfinkterim gevşeyip onun için açılana kadar kanalıma tekrar tekrar bastırıyor.

"Çok eminim," diye inliyorum. "Beni bu Şekilde alabilirsin ya da hiç almayabilirsin."

"Bundan emin misin?" diye tekrarlar.

"Çok eminim."

Duraklıyor, nefesi düzensiz çıkıyor. İçimden tamamen çıkmadan önce parmağını tekrar içime bastırıyor. Bunun boşluğu, kayıp hissi inanılmaz. Tarif bile başlayamıyorum ama onun yokluğuyla bir parçamı kaybetmiş gibi hissediyorum.

"Ne halt ediyorsun sen?" Bileklerimin çözüldüğünü hissettiğimde bağıriyorum. İpin düğümlerin arasından kayarken çıkardığı ses tüm zihnimi açıyor. Kendimi kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Böyle bir şey olamaz.

"Seni bırakıyorum. Kışın benim tarafımdan yarılmayacak. Seni izleyemediğim sürece olmaz."

"Neden bu konuda bu kadar ısrarcısın? Bunun ne önemi var ki?"

Skylar başını eğiyor ve nazik bir eliyle saçlarımı okşuyor.

"Benim için önemli. Senden gerçek bir şeyler görmek istiyorum." "Oh, siktir . Ben çok gerçeğim!"

"Küstahlığının ve ukalalığının arkasına saklanıyorsun ve bana açılmıyorsun. İhtiyacın olan şeyleri bile benden isteyemiyorsun."

Benim göğüs daraltır, benim nefes alma büyüyor çalıştım. I rahatsız ve ateşli hissediyorum, sanki bir kez daha teşhir ediliyormuşum gibi ve bundan nefret ediyorum.

"Beni tanıdığını sanıyorsun ama !"

Skylar başını sallar. "Tabii ki tanımıyorum. Seni kimse tanımıyor."

"Peki sen beni neden tanıyasın ki? Sen sadece yardımcısın."

Skylar donup kalıyor ve kaşları çatılmış bir halde gözleri benimkilerle buluşuyor. "Evet. Haklısın. Haklısın. Ve bu tam da ihtiyacım olan hatırlatmaydı. Orada biraz aklımı kaçırmıştım ama sen beni bir kez daha yola getirdin. Şu andan itibaren ilişki profesyonel kalacak."

Kendimi yukarı iterken yanaklarım kızarıyor. Aletim bacaklarımın arasında gevşiyor, tüm göğsüm çılgınca çöküyor. "Her neyse. Benim için sorun değil. Zaten çok kötü yatıyorsun! Ben istemedim. Şu andan itibaren yolumdan çekil!"

Yataktan yuvarlanıyorum ve hâlâ Skylar'ın çantasında duran kaktüse doğru koşuyorum. Parmaklarım boxer'ın kumaşına tutunuyor, dikenli şeye dokunmamaya dikkat ederek ona doğru fırlatıyorum ve göğsüne düşmesini şok içinde izliyorum.

Skylar'ın dudakları şaşkınlıkla aralanır.

"Seni küçük pislik," diyor köpek bir gümbürtüyle yere düşerken.

"Sana zıpladığını söylemiştim."

"Onu bana sen attın."

Gözleri bana kaymadan önce derisine saplanmış dikenlere doğru dönüyor.

"Sinir krizi geçirmeyi gerçekten bırakmalısın. Lanet bir yetişkin gibi davran Diablo. Kararını verdin, bu konuda bana kızma."

Sonra dönüp uzaklaşıyor, banyoya girip kapıyı arkasından kapatıyor. Muhtemelen o dikenleri göğsünden çıkaracak. İyi o zaman.

Üzgün sikime bakıyorum ve onu azarlıyorum. "Bununla başa çık, seni sürtük."

Başını sallıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. Gözlerimin arkasında rahatsız edici bir sızı var ve onu kırıştırtarak uzaklaştırıyorum. Duyguların zamanı değil. Onlar seni zayıflatır. Skylar zaten tek kullanımlık. Ona karşı sadece bu kadar yakın olduğumuz için oldu. Sokakta karşılaştık bana iki kez bile bakmazdı, ben de ona doğru başımı bile çevirmezdim.

O benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

"Zaten berbat olurdu," diye mırıldanıyorum kendi kendime ve sonra gözlerimi ovuşturuyorum.

Hiçbir şekilde beni izleyip, yüzümdeki her hassas duyguyu görmesine izin veremezdim. Hayatta olmaz. Ne kadar azgın olursam olayım, bunu *asla* yapmayacağım.

"Eğer en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsan," diyor Skylar, mutfakta dolaşırken sesi kısık ve hırıltılı. Geç oldu ama ikimiz de uyumak için yatak odalarımıza çekilmedik. Ay bu akşam parlak, yarın gece karanlık bir gökyüzünün sinyalini veriyor. Ama şu anda onun ışığında her şeyi görebiliyorum.

Bütün akşam birbirimizin yörüngesinde döndük, gözlerim ona bakmayı bile reddediyor. Böylesi daha iyi, etkileşim eksikliği, sessizlik.

O da benimle tek kelime konuşmadı.

Ki değil. Ben tamamen iyiyim.

"Ne zaman burada olacak?" Skylar soruyor ve ben koltukta biraz daha uzun oturuyorum. "İyi. Tabii ki. Onunla konuşmak ister misin?"

Bir an sessizlik oluyor ve sonra telefonun kapandığını duyuyorum. Kalbimin sıkışmasına izin vermeyi reddediyorum. Her gibi. Tabii ki benimle konuşmak istemiyor. Hiç zaten.

"Neden ona benimle konuşmak isteyip istemediğini sorduğunu bile bilmiyorum," diyorum sesim etrafımızdaki sessizliği bozarak. "Hiç sormaz ki. Sormak aptalca."

"Öyle olmalı. Seninle konuşmak istemeli," diyor Skylar ve ben kanepeye geri gömölüp bakışlarımı izlemediğim televizyon programına çeviriyorum.

"Bil diye söylüyorum, yarın sabah buraya başka bir koruma gelecek. Babanın farkına vardığı bazı konuşmalar oluyor ve Elio'nun söylediğinden daha fazlasını bildiği anlaşıyor."

Hafifçe paniklemeye başlıyorum, kalbim göğsümde sıkışıyor. Bu gideceğı anlamına mı geliyor? Hay sikeyim. Ya gidiyorsa?

"İyi ki kurtulduk o zaman," diyorum, gözlerim yanmasına rağmen elimi sallayarak.

Skylar başını sallar ve sonra şöyle der: "Ben gitmiyorum. Hayır, ikimiz olacağız. Yani artık dalga geçmek yok."

"Her neyse," diyorum, içimde önce bir rahatlama, sonra da bir korku kıpırtısı belirliyor. Ama onu bir kenara itiyorum. Bu konuda endişelenecek zaman yok, gerek de yok. Elio'nun bizi bulmasına imkân yok. Hiçbir yolu yok. Filmlerdeki gibi değil. Beni bu şekilde takip edebilecek yeteneklere sahip değil.

O sadece aptal bir adam. En aptalı.

Ben iyi olacağım. bir şey yok.

Skylar bir an üzerimde duruyor, varlığı neredeyse boğucu, bakışları içime işliyor ve koltuğumda biraz kayıyorum. Kahretsin, ama bedenim ona gitmek, birazcık ona doğru eğilmek istiyor, ama koltuk minderlerini sıkıp reddediyorum. Olduğum yerde kalacağım ve saygınlığımı .

"Güzel."

Ayak seslerinin yatak odasına doğru ilerleyişini dinliyorum ve artık hışırtılarını duyamadığımda kanepeye uzanıp tavana bakıyorum.

Burada başka bir korumanın olması ikimiz için de iyi olacak. Ben dikkatimi başka birine odaklayabileceğim... Skylar da öyle.

Ama ertesi sabah Casey eve girer girmez ve ben onun zayıf kaslı formunu, dalgalı sarı saçlarını ve parlak mavi gözlerini görür görmez, birden Skylar ve benim onsuz daha iyi olacağımızı hissettim. Hatırladığımdan çok daha yakışıklı ve dürüst olmak gerekirse, dikkatimi dağıtıyor. Casey etraftayken Skylar bana zar zor bakıyor bile. Şu anda sıvışabilirim ve kimse fark etmez bile - çok aşıklar.

Yorgun gözlerimi ovuşturuyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Skylar ve Casey'nin kanepede hararetli bir şekilde sohbet ettiklerini duyabiliyorum. Arkadaş olduklarından haberim yoktu ama Skylar onu babama tavsiye etmişti. Ve belli ki babam Casey'ye de Skylar'a güvendiği kadar güveniyor çünkü ikisi de bana göz kulak olmak için buradalar. Sadece en iyilerin en iyilerinin bunu yapmasının isteneceğini biliyorum.

Boyamaya çalıştığım Noise Marine elimden yere düşüyor ve masanın altına yuvarlanıyor. Onu orada bırakmayı düşünüyorum ama bunun yerine çömelip onu arıyorum, Skylar'ın ağzından çıkan her kahkahada kulaklarım kanıyor.

Bu kadar komik olan ne? Ben mi? Bana mı gülüyorlar?

Bir şeyleri ateşe verme dürtüsü aklımı alıyor, yıllar önce perdeleri ateşe verip babamın evini neredeyse yaktığımda hissettiğim duygunun aynısı.

Masanın altından sürünerek çıkıyorum, heykelciği o kadar sıkı tutuyorum ki neredeyse kırılacak. Neye ihtiyacım var biliyor musun? Angel'a. Kardeşimin benimle konuşmasına ihtiyacım var. Onun yumuşak, nazik sesini duymaya ve birinin beni hâlâ önemseddiğini hatırlamaya.

Casey ve Skylar'ın sohbet ettiği yere doğru ilerleyerek elimi uzatıyor ve ayağımı yere vuruyorum. Korumadan bir şey talep eden, kendini beğenmiş bir velet gibi göründüğümü biliyorum ama kibarca istemeye dilim varmıyor. Ona bakmaya bile cesaret edemiyorum.

Bana iyi davranmıyorlar. Öyleyse ben neden onlara iyi davranayım? "Telefon," diyorum parmaklarımı oynatarak.

Skylar'ın parlak yeşil gözleri benimkilerle çarpışıyor ve bakışlarımı kaçırıyorum. Kahretsin, ama ona bakmak acı veriyor. "Lanet işini yap ve onu bana ver."

"Kimi arayacaksın?" diye yavaşça soruyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "kimi? Ağabeyimi. Benim için endişeleniyor."

"Ah evet," diye başlıyor Casey ve yemin ederim sesi bal gibi, alçak bir güneyli tonu ve hastalıklı bir tatlılıkta. Bundan nefret ediyorum. "Sürekli gelişmelerden haberdar olmak istiyordu. Muhtemelen onu rahatlatmak için aramalısn."

"Gördün mü?" diyorum elimi Skylar'a doğru sallayarak. "Casey beni anlıyor. Belki de sen gitmelisin Skylar ve bırak Casey benimle ilgilensin."

Casey'nin kaşları birleşiyor ve Skylar'a bakıyor, muhtemelen olayın ne olduğunu merak ediyor ama ikimiz de açıklamayacağız. Tabii ki hayır. Ne diyebilirim ki? Korumamın bana şaplak atmasına izin verdiğimi, bir noktada beni gözyaşlarına boğmasına izin verdiğimi, beni görmesine izin verdiğimi... saklamayı sevdiğim yönlerimi bilmesine izin verdiğimi mi?

Kahretsin, Elio'nun bana sahip olmasını tercih ederim.

Skylar omuz silkmekle yetinen Casey'ye bakar ve sonra Skylar yana doğru eğilip arka cebinden telefonunu çıkarır, bunu yaparken Casey'ye biraz çarpar. Muhtemelen kasıtlıydı, o hoş görünümlü kolları hissetmeye çalışıyordu. Düşüncelerimin doğru olup olmadığını görmek için ona bakmayı reddediyorum. Bir önemi yok. Bunların hiçbirinin önemi yok. Skylar benim için çalışıyor ve ben onun için sadece bir işim.

Telefon avucumun içine kayar kaymaz, parmaklarının tenime değen gıdıklaması kollarımda tüylerimi diken diken ediyor, yatak odama geçip kapıyı çarparak kapatıyorum.

"Diablo?" Numarasını çevirdikten sonra Angel'ın sesi geliyor. Onu duymanın verdiği rahatlatma tüm bedenimin sönmesine neden oluyor.

"Merhaba. Ben yaşıyorum."

"Oh lanet olsun. Çılgına döndüm. Beni daha sık aramalısn. Sorduğum sorularla babamı çıldırtıyorum."

"Eminim öyledir. Ben iyiyim... Sadece seninle konuşmaya ihtiyacım vardı. Dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım var. Bana yaptığını anlat."

"Sıkıcı hayatımı mı dinlemek istiyorsun?" diye soruyor çınlayan bir kahkahayla. "Bunu sen istedin." Sonra birkaç dakika boyunca internet üzerinden aldığı derslerden, gizliden gizliye aşık olduğu bir adamdan, geçen gün iki korumayla markete gittiğinden ve ne kadar utandığından bahsederken kendimi kaybediyorum.

"Babamın evden çıkmaya izin verdiğine inanamıyorum," diyorum, karnımın üzerine kayıyorum ve yastık kılıfını karıştırıyorum, birinden bir tüy çekip yere üflüyorum.

"Evet ben de, ama çıldırmak üzereydim. Sen de öyle olmalısın. Skylar sana nasıl davranıyor?"

"O en kötüsü. Ve şimdi Casey de var. İki büyük, hantal aptal."

Sanki onları çağırıyormuş gibi, ikisinin diğer odada yüksek sesle güldüklerini duyuyorum. Skylar benimle birlikte bir kez gülmüştü. Biliyorum çünkü çok hatırlıyorum. Ve işte komedyen Casey geliyor, Skylar'ı çok mutlu ediyor.

"Ah... sarışın olan mı? Rüya gibi biri," diyor Angel ve keyfim kaçıyor. "Genç Matthew McConaughey gibi."

"Evet öyle, ama onlar hakkında konuşmak istemiyorum. Çok sıkıcı."

Angel'ın sesi alçalır ve yumuşak bir sesle, "İyi olduğuna emin misin? Sesin iyi gelmiyor."

"İyiyim," diye yalan söylüyorum ve yastıktan birkaç tüy daha koparıp yere atıyorum. "Sadece sıkıldım ve eve gitmeye hazırım. Burada sıkışıp beklemekten hoşlanmıyorum."

"Hiçbir zaman çok sabırlı olmadın." "Hayır, değilim."

Kapıya vurulunca irkiliyorum ve bir saniye sonra kapı açılıyor ve Skylar diğer tarafta beliriyor. Arkasındaki ışık zar zor süzülüyor çünkü o kadar çok yer kaplıyor ki. Bu kadar büyük olması çok saçma.

"Ah, kimin telefonu kapattırmak için burada olduğunu biliyorsun." "Tamam, yarın tekrar ara. Seni seviyorum."

Kelimeleri geri dilim varmıyor ama sadece onu özlediğimi fısıldıyorum ve telefonu kapatıp işim bittiğinde Skylar'a fırlatıyorum.

Ustalıkla yakalıyor ve cebine sokuyor, kapı aralığında biraz fazla oyalanıyor.

"Ne istiyorsun?" Başımı çevirip ona ters ters bakarak soruyorum. "En iyi arkadaşın diğer odada seni bekliyor. Onu asılı bırakmasan iyi olur."

"O bir meslektaşım," diyor ve ben gözlerimi tavana doğru deviriyorum. " değil, başımdan. Sana ihtiyacım yok."

Skylar yavaşça geri çekilmeden önce bir an tereddüt ediyor ve bunu yaparken kapıyı usulca kapatıyor. Keşke kapıyı çarpsa, keşke bir tür yıkıma sebep olsa ama yapmıyor. Profesyonelliğe geri döndü. Aferin ona. Casey ve Skylar birlikte profesyonel olabilirler.

Belki de zaman zaman birlikte profesyonelce davranmamışlardır. Hay sikeyim.

Ayağa kalkıp odanın diğer tarafına geçiyorum, pencereyi hafifçe oynatıp açmaya çalışıyorum ama kırıdamıyorum, başka bir şey beklediğimden değil. Babam beni kalitesiz pencereleri ve kapıları olan bir yere koymazdı. Bunların kurşun geçirmez olduğuna eminim.

Başım serin pencere camına düşüyor ve veriyorum, nefesim camı buğulandırıyor. Üzülmeye devam edemem. Ben böyle yapmam. Ruhumun derinliklerine inmeli ve ona umurumda olmadığını, bunların hiçbirinin önemli olmadığını göstermenin bir yolunu bulmalıyım. O ve Casey tüm gece boyunca gülebilirler, umurumda değil. Sevişebilirler ve ben onlar adına mutlu olurum.

Bu düşünce midemi bulandırıyor ve bir elimi ağzıma götürüp öfkeyle siliyorum.

Tamam, belki sikişmek değil. Bunu gerçekten istemiyorum. Sadece duymak istemiyorum, hepsi bu.

Koridorda bir kahkaha daha yankılanıyor ve kaşlarımı çatıyorum. Elio burada olduğumuzu bilmiyorsa bile artık biliyor. İkisi de çok gürültülü.

Belli ki onları için aralarına girmem gerekiyor. Ben de aynen öyle yapacağım.

Omuzlarımı dikleştirerek odamdan çıktım ve ikisinin de uzandığı kanepeye doğru yürüdüm. Günün büyük bölümünde onları görmezden geldim.

Ama Őimdi ikisinin de sessizliĐe bűrűnmesine neden olacak Őekilde giriyorum.

"Bir Şeye ihtiyacın var mı?" Casey kolunu kanepede arkama atarak çekiŐtiriyor.

BaŐımı ona doĐru eĐiyorum, onu gerçekten içime çekiyorum. İĐrenç derecede yakıŐıklı. Bu bir suç. Ve bu aksan ona hiç iyilik yapmıyor. Hayır, ona her tűrlű iyiliĐi yapıyor.

"Sadece biraz televizyon izlemek istedim." Őne doğru eğilip kumandayı alıyorum, ekranı açıp sesi yűkseltiyorum. Skylar'ın gűzleri benimkilere kayıyor ama ben gűzlerimi kaçırıp Casey' bakıyorum. Tanıdık bir kokusu yok, Skylar' yanında taŐıdıĐı erkeksi misk kokusu gibi değil ama rahatsız edici de değil.

"Um," diye başlıyor Casey ama ben daha da yaklaşıyorum.

"Ben bir kucaklayıcıyım," diyorum ve Skylar'a sırtıtıyorum. "Bűyűk bir tane. Yardım edemem

o."

"Sen ne sikimsin," diye mırıldandı Skylar ve bir elini yűz.

Gűzel, Őimdi gűlműyorlar. Hayır, Őimdi rahatsız gűrűnűyorlar. En azından cinsel gerilimi bitirdim. Benim gűzetimimde olmaz, Őeytan.

"Acıktım Skylar. Git bana yemek hazırla," diyorum ve Skylar'ın ellerinin uyluklarının űzerinde esnemesini izliyorum. Dűn sarılıp yattıĐım o bűyűk kalçalar.

"Kendin yapabilirsin." "Um.

Hayır teŐekkűrler."

BaŐımı Casey'nin omzuna yaslayıp bacaklarımı altıma alıyor, kanallar arasında geziniyor, Skylar gűrűnmezmiŐ gibi davranıyorum ama aslında tek gűrebildiĐim ve hissedebildiĐim o. Ancak o mutfaĐa girdiĐinde Casey'den uzaklaŐıp gűzlerimi kapatıyorum.

Casey alçak sesle kıkırdar. "Ah, nasıl olduğunu anlıyorum."

"Gűrecek bir Őey yok," diye cevap veriyorum, baŐımı çevirip mavi gűzlerinin içine bakarak.

Cevap olarak hiçbir Őey sűylemiyor, sadece dudaklarını yukarı kaldırıyor ve saçımı biraz karıŐtırıyor. beni son derece rahatsız ediyor ama dudağımı ısırtıyorum ve hiçbir Őey sűylemiyor. Sadece Skylar'ın dűnmesini sabırla bekliyorum.

ONUNCU BÖLÜM

SKYLAR

Diablo gün içinde daha da şımarıklaştı, tabii bu mümkünse. Bu hafta yıktığım duvarları birkaç saat içinde yeniden inşa etti ve güçlendirdi. Casey'nin burada olması ve her şeyi on kat daha kötü hale getirmesi de yardımcı olmuyor. Adamı sevmediğimden değil, ama Diablo'yla çok iyi anlaşıyorlar. Bununla kastettiğim, Casey ona olanak sağlıyor.

"Casey dışarı çıkabileceğimi söylüyor," diyor Diablo ve ben de o anda biraz fazla masum görünen arkadaşşıma ters ters bakıyorum. Casey'nin kulağına ne fısıldadığını bilmiyorum ama dışarı çıkma konusunun gerçekten konuşulmamış olması daha iyi.

"Evet, ben Casey'nin patronuyum ve hayır diyorum."

Diablo gözlerini bana diyor ve dirseklerini masaya dayıyor. Biraz önce, Diablo yüzünü yemekle dolduruyordu ve dudağının kenarında hala biraz sos var, ama fark etmemiş gibi görünüyor ve kimse bu konuda bir şey söylemiyor.

Öne doğru eğilip başparmağımı dudağına sürüyorum ve Diablo'nun geriye doğru yalpalamasına neden oluyorum.

"Affedersiniz. Dokunmak yok. Kurallar böyle."

Başparmağımı ağzıma götürüp omuz silkiyorum. "Orada biraz sos vardı. Sadece çıkarmak istedim."

Diablo koltuğunda hafifçe kayarak bana bakıyor. Ne dediğini anlayamıyorum ama gözlerindeki turuncunun parlamasına bakılırsa, o duvarların ardında bir şey var. Bir şeyler yanıyor.

"Gece vakti ve zaten kimse beni burada göremez. Kendimi kaybetmeden önce bu evden çıkmam gerek Skylar. Casey beni anlıyor. O senin gibi değil."

Adımı söyleme şekli, bir tıslama, bir lanet gibi, çenemin gerilmesine, dişlerimin birbirine çarpmasına neden oluyor. Lanet olası Casey. Belki onu Anthony'ye tavsiye etmemeliydim.

"Ve biliyor musun, belki de seni kovarım, babamı arar ve gitmene izin vermesini söylerim. O bunu yapardı, biliyorsun."

"Hayır, ," diye karşılık veriyorum ve sandalyemde arkama yaslanıp bir çatal dolusu yemeği dudaklarımın arasından geçiriyorum.

Diablo'nun gözleri ağızma bakıyor ve yanaklarının kızardığını görüyorum.

Benden tamamen etkilenmemiş değil, o kadarını biliyorum ama gözleri Casey'ye döner dönmez ve bu bağ kopar kopmaz, içimde çirkin bir şeyin koptuğunu hissediyorum.

"İçeride kalacaksın. Bunu riske atmayacağım," diye bağıriyorum, biraz fazla yüksek sesle.

Ses tonum üzerine Diablo aniden ayağa kalkıyor, tabağını kaptığı gibi lavaboya doğru yürüyor ve büyük bir gürültüyle tabağını fırlatıyor. Tabağı fırlatış şekliyle kırılmamış olsa şaşıırırdım. Sonra koridordan odasına doğru yürüyor ve kapıyı çarparak kapatıyor.

"Kahretsin, o bir şey, değil mi?" Casey sonunda gözlerinin benimkilerle buluştuğunu söylüyor.

"Evet. Öyle."

"O tabağı kafanda kıracak sandım, dostum."

Elimi yüzümde gezdirerek küçük bir baş selamı veriyorum.

"Evet, açıkçası öyle bir şey yapsa şaşıırmazdım."

"Onunla çalışmaya başladığından beri böyle mi? Bok...." "Giderek kötüleşti ama evet. O küçük bir velet."

Çoğu zaman öyledir, ama yıpranmış ve esnek olduğunda büyük bir lokum gibidir. Yumuşak, yumuşacık ve çok tatlı.

Casey, "Boktan bir iş gibi görünüyor," diye ekliyor ve ben başımı sallıyorum.

"Evet, neyse o. Elio bulunana kadar onunla kalmak zorundayım. Kemerini bağla bebeğim. Uzun bir yolculuğumuz var."

Casey arkasına yaslanıp karnını sıvazlıyor. "Öyle görünüyor." Gözlerimiz çarpışıyor ve ikimiz de iç çekiyoruz.

Keşke içeri girip Diablo'yla konuşabilseydim, kafasının içine girmeye çalışsaydım ama beni öldürmeye çalışacağından eminim. Casey'nin şimdiden şüphelendiğini biliyorum, bir şeyler biliyor.

O gece, nihayet yatma vakti geldiğinde, ona ulaşmak için herhangi bir girişimde bulunmadım. Onu kontrol ettim.

Ama sonunda kapıyı usulca kapatıp kendi yatak girdim ve onu duyabilmek için kapımı açık bıraktım.

Gözlerim deliğın bulunduğu tavana kayıyor ve dudaklarımın köşelerinin kıvrıldığını hissediyorum.

O küçük bir pislik, bu konuda yanılmadım. Ama birçok yönden o benim.

Ve sadece benim.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

DIABLO

Çocukken içimde hep kaşıntı, kaos ve yıkım ihtiyacı vardı. İlk kez dört yaşındayken oldu. Babama ait bir kahve fincanı bulmuş ve onu pencereden aşağı fırlatmıştım. Kırılan camlar küçük bedenimde güçlü bir şeyin dalgalanmasına neden oldu. Bir şeyin kırılmasını izlemek heyecan vericiydi.

Babam hasarı gördüğünde bana ters ters baktı ama asla durmamı söylemedi ve ben de bu özel heyecanı yakalamak için başka yollar buldum. On yaşında kibriti keşfettiğimde, elime geçen her şeyi ateşe veriyordum. Ve babam eski masasının kömürleşmiş kalıntılarını bulduğunda hiçbir şey söylemedi, sadece başını bana doğru eğdi ve uzaklaştı.

Bu konuda tek kelime etmedi.

Hayatım boyunca aynı kaşıntıyı yaşadım. Bütün gün şiddetle artıyor, içimi tırmalıyor, kendimi normalden daha dengesiz hissetmeme neden oluyor. Casey ortaya çıktığından ve kendime çeki düzen vermek zorunda kaldığımdan beri bu kaşıntı yayıldıkça yayıldı, ta ki kendimi yatağıma yayılarak nefes nefese kalana kadar.

Bir şeyler *yapmam* lazım. Dürtülerimi doyumam gerek. Eğer kalırsam

Bir dakika daha içeride . .

"Baş edemiyorum," diye mırıldanıyorum kendi kendime, bir elimi yüzümde gezdirerek. "Baş edemiyorum."

Aniden doğrulup yatak odasının kapısına yöneldim. Sessizce kapıyı açıp koridordan aşağıya süzülüyorum. Skylar hiçbir yerde yok ama Casey var. Mutfakta, elinde bir telefonla tezgâha yaslanmış durumda. Akşam ışığında olması gerekenden çok daha seksi görünüyor. Yine de Skylar'ın eline su dökemez.

Yanından geçerken usulca "Hey," diyor. "İyi misin?"

Ön kapıya doğru ilerlerken "Sadece biraz soluklanıyorum," diyorum. Skylar'ın aksine o beni durdurmuyor. Sadece dışarı çıkmama izin veriyor. Arkamdan beni takip ettiğini duyabiliyorum ama tek kelime etmiyor.

Kahretsin, etrafımdaki karanlığa doğru koşmak ve kendimi kaybetmek istiyorum.

"Burası zifiri karanlık," diyor ve ben ellerimi korkulukların etrafında kenetliyorum.

"Evet. Orada kaybolabilirsin," diyorum ve sonra başımı çevirip beni merakla izleyen Casey'ye bakıyorum.

"Çıldıracaksın, ha?" diye soruyor.

"Kaçmak istiyorum."

Evin kenarına yaslanıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Devam et."

Kaşlarım havaya kalktı. "Beni kendine çekmen gerekiyordu... kalmamı sağlaman."

"Bu sadece Skylar. Ama sana karşı çok korumacı görünüyor."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, bu ses kulaklarımdaki çölün yabancı seslerini bastırıyor.

"Ben sadece bir işim."

Casey hiçbir şey söylemiyor, sadece karanlığa bakıyor. "Pek çok iş yaptım ama hiçbirinde müşterilere onun sana baktığı gibi bakmadım."

Cılız verandada durup gece yarısından başka bir şeye bakmıyorum ve nefes aldığımı hissediyorum.

"Bir şeyi yok etmem lazım. Onu mahvetmeliyim. Arkanı dön ve gitmeme izin ver."

"Bunu yapamam. Sonunda ölmek istemem," diyor Casey küçük bir gülümsemeyle.

"Lanet olsun. Bu," diye nefes alıyorum ve sonra başımı sallıyorum, parmak uçlarım tahtaya o kadar sıkı saplanıyor ki kıymıkların derimin altına kaymaya başladığını hissediyorum.

"Biliyor musunuz? Bir fikrim var."

Gölgeli yüzüne bakmak için döndüğümde kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Öyle mi?"

"Evet. ," diyor ve beni merdivenlerden aşağıya, karanlığa götürüyor. "Arkada bir karavan var. Bir şeyler parçalayabiliriz."

"Evet. Tamam. Hadi yapalım," diye başlıyorum ama köşeyi dönmeden önce Skylar kapıda beliriyor, formu tüm ışığı kapatıyor.

"Siz ikiniz ne halt ?" diye soruyor, sesi alçak ve tehlikeli.

Sikim anında . Oh, kızgın görünüyor. Çok kızgın.

Hadi oynayalım.

Casey sakince, "Sadece onu dışarı çıkarıyorum," diyor.

Merdivenlerden inip koluma yapışırken, "Sen ne sikimsin," diye homurdanıyor. Beni eve geri çekerken sıkı ve cezalandırıcı bir şekilde kavıyor, Casey'ye onunla daha sonra konuşacağını söylerken sesi alçak çıkıyor.

Ben Skylar'ın odasına çekilip kapı çarpılarak kapatılmadan önce Casey önemli bir şey yokmuş gibi geçiştiriyor.

"Aklından ne geçiyordu?" diye soruyor, beni duvara doğru itiyor ve bedenini bedenime bastırıyor.

"Dışarı çıkmam gerekiyordu!" Tıslıyorum ve sonra göğsüne doğru itiyorum, kaşıntının yanmaya başladığını hissediyorum.

"Dışarı çıkmayacaksın. Elio'yu bulup uyutana kadar ."

"Casey bana izin verirdi," diye karşılık veriyorum, bu da Skylar'ın zaten canı olan ruh halini daha da kötüleştiriyor.

"Casey teki."

"Yine de iş için onu siz önerdiniz."

"Şimdi pişmanım," diyor Skylar, eli boynumun ön tarafına dolanırken. Nefes alışım düzensizleşiyor, parmaklarım omuzlarına tutunmak için kollarından yukarı kayıyor.

"Neden pişmanlık duyuyorsun?" İçime daha fazla bastırırken soruyorum. Yanağıma değen nefesinin puflarını hissedebiliyorum.

"Fark etmez. Neye ihtiyacın var? Söyle bana?"

Başımı yana çeviriyorum, burnu çeneme değiyor. Karıncalanmalar vücuduma yayılıyor ve ona doğru eğilmeme neden oluyor. Şu anda kendimi çok açık hissediyorum ama yine de karşılık vermekten kendimi alıkoyamıyorum.

"Bir şeyi yok etmem gerekiyor. Bir şeyi yakmam, bir şeyi ikiye bölmem gerekiyor," diye itiraf ediyorum ve Skylar'ın boynumdaki tutuşu gevşiyor.

"Öyle mi? İhtiyacın olan şey bu mu?" "Evet."

Benden bir adım geri çekiliyor ve sonra elimi tutup parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Çok yabancı ama yine de çok tanıdık geliyor. Ona bağlanmak için can atıyorum.

Beni kapıdan çıkarıp koridordan geçirerek Casey'nin yanından geçip arkadaki yatak odasına gidiyoruz.

"İşte," diyor kapıyı iterek açarken. Kapı duvara çarpıyor ve içeriye bakıyorum, karanlıkta hiçbir şey göremiyorum.

" et," diyor ve ben de boşluğa doğru ilerliyorum, bu sırada neredeyse bir şeye takılıp düşüyordum.

"Ne oluyor lan?" Ayağımı sert bir şeye çarparak dışarı atarken mırıldanıyorum.

"Tekmeleme yoksa kendine zarar verirsin," diyor ışığı yakarken. Ani parlaklık karşısında gözlerimi kırptıştırıyorum ve aşağı bakıyorum. Ayaklarımın yanında, bir spor çantasının içinden testerelerim görünüyor.

Bunun anlamı karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

," diye mırıldanıyorum eğilip bir tanesini çıkarırken, onu bir bebek gibi göğsüme bastırıyorum.

". Casey'den onları getirmesini istedim."

Gözlerim seğiriyor, arkalarındaki yanma şiddetleniyor. Oh lanet olsun.

Oh olsun.

"Burada bir şeyler kes ve sonra odama geri gel. Gecenin bir yarısı gitmiyorsun. Seni riske atmayacağım."

Kollarımı ona dolayıp sarılmak, iri bedenini kendime çekmek ve yanaklarına öpücükler kondurmak için inanılmaz bir istek duyuyorum. Bunun yerine, "Şarj oldular mı?" diye soruyorum.

"Evet."

Sonra kapıyı kapattı ve ortadan kayboldu. Testerelerim ve yok etmem gereken bir odayla yapayalnız kaldım.

Bir tanesini , bıçağın dönmesi beni neşeyle gülümsetiyor.

Oh, evet.

Oh lanet olası evet.

Saatler sonra odasına girdiğimde tenim talaşla kaplıydı ve vücudum tamamen rahatlamıştı. Uzun bir masajdan yeni çıkmış gibiyim - gerçekten masajdan hiç hoşlanmadım ama insanların böyle hissettiğini hayal edebiliyorum.

Coşku.

"İşin bitti mi?" Skylar yatakta doğrulurken soruyor, çarşaf çıplak karnından aşağı düşüyor. O hareket ettikçe kaslarının nasıl esnediğini ve daha belirgin hale geldiğini görüyorum. Ağız sulandırıcı, gerçekten.

Sözsüzce başımı sallıyorum ve ona doğru ilerliyorum, yatağa sürünüyorum ve kalçalarının üzerine oturuyorum. İki kez düşünmeden ellerim saçlarının arasından kayıyor ve dudaklarım onunkilere iniyor.

Ben öpüşmem. Hayatımda daha önce kimseyi öpmedim ama bu sefer kendimi durduramıyorum.

Bana lanet testerelerimi aldı. Beni tanıyor, *umursuyor*.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor nefes nefese, dudaklarını dudaklarımdan ayırıyor, kaşları şaşkınlıkla çatılmış.

Kekeliyorum, bedenim onunkinin üzerinde donup kalıyor. Siktir, hoşuna gitmedi mi?

kadar kötü müydüm?

"Seni öpüyorum."

Bir kaşı havaya kalkıyor. "Öyle mi?"

"Evet, öyle. Şimdi kapa çeneni," diye tıslıyorum, tekrar eğiliyorum ama elini çeneme koyarak beni durduruyor. Kalın parmakları yanaklarımda geziniyor, başparmağı alt dudağıma sürtünüyor.

"Yavaş," diye mırıldanıyor ve öne doğru eğilerek dudaklarını hafifçe dudaklarıma bastırıyor.

İçimden bir inilti geçiyor ve bir kez daha çekiliyor.

"Sessiz ol," diye uyarıyor ama o kadar heyecanlıyım ki gözlerimi bile deviremiyorum. Kucağının üstünde kıpırdanıyorum ve hevesle ona doğru eğiliyorum. Dudaklarımız bir kez daha buluşuyor ve dili

ağzımın içine kayıyor,

Benimkinin üzerinde kayıyor ve şimdiye kadar varlığından bile haberdar olmadığım bir sürü duyguyu ortaya çıkarıyor. Çok ham ve filtresiz görünen duygular. Tehlikeli. Vahşi.

Parmaklarım saçlarının arasından kayıyor, dillerimiz birbirine dolanırken sıkıca kavırıyor. Vücudumdaki her sinir harekete geçiyor, dilinin darbesi sikime inen bir darbe gibi. Sertleşmiş, aramızda sıkışıp kalmış, ben ona sürtünmeye çalıştıkça sızıntı yapıyor ve

zonkluyor.

Yine de beni yerimde tutuyor ve dudaklarım neredeyse çiğ olana kadar ağzımı yağmalıyor. Öpücüklerin acıtabileceğini hiç bilmezdim, ama bu şekilde sevmezsem lanet olsun.

Acıtmasını istiyorum. Buna ihtiyacım .

Sonunda çekildiğinde, o ağzın peşine düşüyorum, ona doğru eğiliyor ve dudaklarını çılgınca yalıyorum.

"İlk öpücüğün mü?" diye soruyor ve ben başımı sallayarak dilimi tekrar ağzına sokmaya çalışıyorum. Emmesini, ısırmasını istiyorum. Beni kanatmasını.

Bir kıkırdama . "Artık yok. Daha fazla yok."

Bana durmamı söylemesini istemediğim için beyannameye sızlanıyorum. Devam etmek istiyorum. Devam etmek. Devam et. Devam et.

Beni uzaklaştırdığında göğsüm kabarıyor, tüm bedenim yanıyor. Eğer bir alev bütün bu evi yakıp kül ederdim.

"Neden? Neden durdun?" Tıslıyorum ve o da beni kucağına alıp sarılıyor.

"Çok fazla çizgiyi aşıyorsun," diye mırıldanıyor ama ben "Umurumda değil. Umurumda değil. *Daha fazla.*"

Vücudu titriyor ve bizi çevirmeden önce beni daha sıkı kavlıyor ve aniden sırtüstü yatıyorum, büyük vücudu benimkini destekliyor. Onun sert aletini karşı hissedebiliyorum. Bundan başka bir şey yapmak için çaresizim. Ben bunun için yaratılmışım. Ben onun için yaratılmışım.

"Kahretsin, beni mahvediyorsun," diyor usulca ve sonra dudakları tekrar dudaklarıma çarpıyor, kalçaları içime girerken dili ağzımı beceriyor.

Nefes yeteneğimi kaybediyorum, ağzı havayı içimden emiyor.

Çok yakınım ama bir o kadar da uzağım, hangi yol yukarı bilmiyorum.

Boğuluyorum. Onun içinde boğuluyorum.

Bana doğru iterken, düzensiz nefes alışının sesi neredeyse beni uçurumdan aşağı atıyor. *Her şeyi* hissediyorum. Her hareketini, her nefes alışını, saçlarının tenime değmesini. Sinir uçlarım yanıyor. Patlayabilirim, gökyüzünü ışıkla boyayabilirim. Dört Temmuz'da patlayan bir havai fişek gibi.

Onu kendime daha sıkı çekerken ellerim sırtında dolaşıyor ve sonra bunu hissediyorum, omurgamdaki karıncalanmayı, taşaklarımdaki ağrıyı.

Uyarı vermeden sikim patlıyor, rahatlama içinde titriyor, iç çamaşırlarım dölümle kaplanıyor.

"Kahretsin," diyor Skylar boynumu öperken, kalçaları hâlâ benimkilere doğru eğiliyor ve sonra başka bir şey söylemeden doğruluyor, sikini çıkarıp okşuyor ve karnıma doğru bir döl akışı boşaltıyor.

Tenime yerleşiyor ve parmaklarımı tembelce içinden geçiriyorum, yalayarak temizlemek için ağızıma götürüyorum, ilk kez onun tadına .

"Siktir," diye mırıldanıyor gözlerimiz gecenin sisinde birbirine çarparken.

"Tadın güzel."

Başını hafifçe sallıyor ve sonra eğilip dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırıyor.

"Seni temizleyeyim, sonra bu gece burada uyuyabilirsin."

"Kaçmayacağım."

"Yapamayacaksın," diye mırıldandı. "Bundan emin olacağım."

Cevap verecek gücüm bile yok, bedenim çoktan yatağın içinde gevşedi. Ve beni temizlemek için bir bezle geri dönmesine bile fırsat kalmadan, dışarıdayım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

SKYLAR

Diablo'nun horlama sesiyle uyanıyorum. Dudaklarımı yukarı kaldıran küçük gürültülü nefesler. Sesi anıran bir eşeğe benziyor.

Ona biraz daha yaklaşıyorum, elimi göğsüne koyuyorum, kalbinin gümbürtüsü göğsümde benimkinin de sallanmasına neden oluyor. Ne dengesiz bir duygu, bu yanlamasına saplantı.

"Diablo," diyorum usulca ve bana doğru homurdanıyor, saçları darmadağın, yanağında yastığın yerde bir kırıklık var.

O pembe dudaklar. Hay sikeyim. Dün gece öptüğüm dudaklar.

"Diablo," diyorum yine usulca ve göz kapakları titreyerek açılıyor; sadece kahverengi , içindeki turuncu alev sönük.

"Günaydın," diyorum ve sonra eğilip burnuna bir öpücük konduruyorum. Burnu kırılıyor ve gözlerini deviriyor. "Bu sevgi dolu hiçbiri yok.

Ben bunu yapmam," diye mırıldanıyor ve sonra eğilip benimkini öpüyor.

Özensiz ve burnumu her şeyden daha ıslak bırakıyor, ama yine de dudaklarımı gülümsemeye çekiyor.

"Eminim ."

"İstemiyorum."

"Aç mısın?" Ben soruyorum, o da bana bakıyor.

"Evet. Git benim için yemek yap Skylar. Ne de olsa sen yardımcımsın."

Uzanıp elimle çenesini çimdikliyorum, eğilip dudaklarına morartıcı bir öpücük konduruyorum.

"Sana yardım edeceğim, Diablo. Her zaman."

Gözleri benimkilerden uzaklaşıyor ve duvara bakıyor. "Evet, tamam. Her neyse. Şimdi git."

Eğilip ona hafifçe sokuluyorum, vücudu bana karşı titriyor. Bundan itiraf etmek istediğinden daha çok hoşlanıyor. Ki bu iyi bir şey. Tek kelime etmesine gerek yok. Vücudu ona ihanet ediyor.

pijama altımı çekiştiriyorum, sonra da bir gömlek giyiyorum. Odamdan çıkmadan önce, gözlerinde hülyalı bir bakışla bana bakan Diablo'ya dönüp bakıyorum.

Evet. *Bunu* da saklayamaz.

"Tek kelime etme yoksa dilini keserim."

Söz konusu organ ağzımdan kayıyor ve dudaklarımı ıslatıyor. "Oh, ama dilimi seviyorsun."

Yanakları pembeleşiyor ve benden saklamak için yorganı kafasına geçiriyor.

"Saklanamazsın Diablo. Kızardığını gördüm."

"Siktir git, orospu çocuğu!" diye ciyaklıyor ve ben yatak odasından çıkarken dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor.

Ben mutfığa girmiş, kahvaltı hazırlamaya çalışırken Casey dışarı fırlıyor, üstü başı dağınık ve biraz da gülünç görünüyor. Bunu nasıl başarıyor bilmiyorum ama saçlarının yarısı yana doğru . Fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyor.

"Ah, şu gülüşüne bak, koca oğlan. İyi bir gece geçirdin mi?" diye soruyor omzuma yumruk atarken.

Cevap vermiyorum. Her şey apaçık ortada olsa da kendimi ele vermek istemiyorum.

"Biliyorum. Biliyorum. Bir şey söylemeyeceksin ama senin adına mutluyum dostum."

Yumurtaları kırarken alçak sesle "O sadece bir iş," diyorum. "Bundan sonra hayatıma devam edeceğim. Kuralları biliyorsun."

Casey pastırmayı izgaranın üzerine koyarken hiçbir şey söylemiyor. "Anlıyorum dostum, ama demek istediğim... biraz yaşamak lazım. Hayat kısa."

Yaptım. Dün gece. Onu öptüm, kızıışmış bir köpek gibi ona karşı kızııştım. Peki şimdi ne yapmam gerekiyor? O patronun oğlu, benim müşterim. Ve işte buradayım, kitaptaki her kuralı çiğniyorum. Şaplakları onu güvende tutmak için haklı gösterebilirim, ama onu öpmek bencillikten başka bir şey değil. Bu tamamen benim içindi. Öyle olmadığını söyleyemem.

Diablo dışarı çıkana kadar sessizlik içinde çalışıyoruz, olduğu gibi görünüyor.

Benim sıcak .

Gözleri dudaklarıma gelmeden önce vücudumda geziniyor ve onun da titrediğini görüyorum.

Casey ona geniş bir gülümseme atarak, "Günaydın, günışığı," diyor. Diablo'ya öyle bakması hiç hoşuma gitmiyor ama yine de

Onu durdurmak için ne yapabilirim? Casey doğası gereği cana yakındır. Benim sert ve otoriter olduğum yerde, o arkadaş canlısı ve zorba.

Diablo kahve makinesine doğru ilerlerken "Günaydın," diye homurdanıyor. Gözlerini makineye dikeyyor, kapağı açıp kapatıyor, sonra da umursamaz bir tavırla bazı düğmelere basıyor.

"Kahve içtiğini bilmiyordum," diyorum.

"Bilmiyorum ama şimdi istiyorum. Çok yorgunum."

Uzanıp ona bir kupa aldım ve yanına koydum. "Buna ihtiyacın olacak. Git otur, sana bir fincan hazırlayayım."

"Hayır. Nasıl yapılacağını öğrenmek istiyorum."

Bakışları benimkilere kayıyor ve göğsümün içinde bir şeyler kıpırdıyor. "Öyle mi?"

Başını sertçe salladı. "Evet."

Diablo'nun yanında dururken yumurtaları Casey'ye veriyorum ve ona filtreyi nasıl yerleştireceğini ve telveyi nasıl ölçeceğini anlatıyorum. Beni dikkatle dinliyor, vücudu gittikçe benimkine yaklaşıyor, ta ki tamamen bana yaslanana kadar.

Tek kelime etmiyorum, öylece duruyorum ve kahverengi suyun musluktan tencereye fışkırmaya başlamasını izliyorum.

"Bu biraz karışık. Hepsini hatırlamayacağım," diyor bir süre sonra ve parmaklarım uzanıp onunkilere değiyor. Kolumdan bir arzu fışkırıyor ve Diablo'dan tamamen uzaklaşmadan önce kendimi bunun sadece statik elektrik olduğuna inanmaya zorluyorum.

"Git otur," diyorum usulca, gözlerini deviriyor ve neredeyse durduğu yere kök salacakmış gibi görünüyor.

Başımı sallıyorum ve onun için bir tabak alıp yumurta ve domuz pastırması koyup eline tutuşturuyorum. Dirseğinden tutup masaya doğru götürürken isteksizce kabul ediyor.

"Sana kahveni getireyim. İçinde şey ister misin? Krema? Şeker?" "Hiçbir şey istemem. Sade içerim. Bir erkek gibi."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum ve sonra bir kahkaha atıyorum. Ve bu kahkaha, bir dakika sonra koyu birayı neredeyse hale getirdiğinde yüksek sesli bir kahkahaya dönüşüyor.

"Bu iğrenç!" diye tükürüyor, ağzını siliyor. "Bu ölüm! Bu kim içiyor? Aman Tanrım!"

Casey kendi yudumundan uzun bir yudum alırken bana sırtıyor ve sonra başıyla buzdolabını işaret ediyor.

"Biraz krema ve şeker alsan iyi olur... Erkek olmak hiç eğlenceli değil."

Diablo ona ters ters bakıyor ve ihtiyacı olan şeyi almak için adımlarını hızlandırıyor, o hareket ederken gözlerim o küçük kıçına takılıyor. Casey beni yakalıyor ve göz kırpmıyor. Gözlerimi devirme sırası bende.

Düşündüğü şey bu değil. Yani, bir bakıma öyle düşünüyor ama tam olarak değil.

Casey, "Skylar seni kesiyor," diyor ve Diablo bana doğru dönüyor, elleri krema ve sütü kavırıyor.

"O bir sapık, işte bu yüzden. Bütün hafta bununla uğraşmak zorunda kaldım. Çok zor oldu."

Başımı eğlenerek sallıyorum ve sütü ondan alıyorum. "İkisine birden ihtiyacın yok. Sadece bir tane."

"Hem ikisine hem de şekere ihtiyacım var. O zaman geri ver."

Başımı sallıyorum ama ona şekeri uzatıyorum, ihtiyacı olduğundan değil. Kremanın içinde ona yetecek kadar var. Ama yine de kahvenin yarısını dışarı, kremanın yarısını içeri dökmesini ve ardından on kaşık şeker eklemesini tiksintiyle izliyorum.

Casey, "Ne adam ama," diye takılıyor ve Diablo sadece bardağın etrafında mırıldanıyor, kıç sandalyede kıpırdıyor.

"Böylesi daha iyi. Tadı vanilya gibi. Çörek gibi." "Çünkü bütün kahveyi bastırdın."

"Güzel, bu iğrenç bir şey. Hiç kimse bu kadar sade içmemeli."

Ona gülümsüyorum ve gözleri benimkilerle buluştuğunda parlıyor. Yanakları biraz pembeleşiyor ve ben alt dudağımı ısıriyorum.

Evet, sikik. İşte ben . Büyük ölçüde ve tamamen sikildim.

Kahvaltıdan sonra Diablo'yu banyoda köşeye sıkıştırıyorum. Lavaboya yaslanmış dişlerini fırçalıyor, beyaz köpük dudaklarını ve çenesini kaplıyor.

Fırçamı alıp temizlenene kadar dişlerimi fırçalıyorum ve sonra tükürmek ve durulama benim Ağız. Diablo aşağıdaki takım elbise, değil oldukça

Ağızındaki tüm diş macununu çıkarmayı başardım. Havluyu kapıp dudaklarını siliyorum ve boynuma sarılıp beni doğru çekmeden önce elime vuruyor.

Dudaklarımız çarpışıyor, birbirimizin dudaklarına çarpıyor. Onu kucağıma bir gümbürtüyle duvara çarpıyoruz, küçük poposu ellerime mükemmel bir şekilde oturuyor. Dillerimiz birbirine dolanırken ve birbirlerinininkine doğru kayarken ona sürtünüyorum. Kahretsin, onu öpmeye bayılıyorum. Bu konuda o kadar da iyi değil ama umurumda değil.

Kusurları içinde o kadar mükemmel ki.

Dudaklarım çenesinden aşağıya, boynuna doğru inerken açıkta kalan derisini ısıyorum. Şişmiş dudaklarından bir inilti süzülürken boynu yana doğru eğiliyor.

"Bu işte çok kötüsün," diye mırıldanıyor ve ben de sert shaftının benimkine bastırıldığını hissederek ona daha sert vuruyorum.

"Eğer bu işte bu kadar kötüysem, neden bu kadar sertsin?" Dudaklarımı tekrar onunkilere yapıştırmadan önce soruyorum. Dişlerim dilini sıyrıp ağızımın içine çekiyor ve onun nefesini kesiyor.

Oh, ona göstereceğim şeyler. Ona yapabileceğim şeyler.

Onu sikime oturtmaya teşebbüs edemedim, kapıya vurulunca dudaklarımı onunkilerden ayırdım.

"Patron arıyor," diyor Casey ve Diablo'yu yere bırakmaya çalışırken dudaklarımdan bir küfür dökülüyor.

Ama gitmesine izin vermiyor. Bir koala gibi bana yapışıyor.

"Tanrı aşkına," diye fısıldıyorum, başını geriye çekip onu bir kez daha öpüyorum. "Bırak beni."

"Hayır."

O yanımdayken banyonun kapısını açmak zorunda kalıyorum. Casey tek kelime etmeden bana sırtlıyor ve telefonu bana uzatarak, oğlu boynumu öperken Anthony ile konuşmam için beni yalnız bırakıyor.

Siktir et beni. Ben ölü bir adamım.

"Evet, efendim?" Nefesimi düzenlemeye çalışarak söylüyorum. Ama kollarımda bu küçük şey varken çok zor.

Telefonu kapattığımda bunun için onu geri alacağım. O kışa şaplak ya da sikeceğim. Gerçek bir patlamayla da gidebilir.

"Kontrol ," diyor. "O nasıl?"

Dişlerinin tenimi sıyırdığını hissediyorum ve onu bir kez daha kabaca duvara bastırıyorum.

"İyi. Her gibi şımarık."

Anthony duraklar ve sonra şöyle der: "Güzel. Üçünüzün yarın başka bir güvenli eve taşınmanızı istiyorum. Elio'nun nerede olduğunu bilmediğim için endişeleniyorum."

"Olur. Bana sadece yeri gönder ve gidelim." Diablo kulağımı kabaca ısırmadan önce yalıyor.

Benden bir öksürük kaçıyor ve kaşlarımı çatıyorum. Kahretsin, beni ele verecek.

"Onunla konuşmak ister misin?" Soruyorum çünkü nasıl konuşmam? Diablo donup kalıyor, kısa nefesleri kulağımda çınlıyor.

"Evet. onu."

Cevap beni şaşırtıyor ve telefonu Diablo'ya vermeden önce bir an duraklıyorum. Hâlâ bana bağlı bir şekilde telefonu karıştırıyor ve onu bırakmak gibi bir niyetim yok. Babasıyla konuşurken ona tutunuyorum.

Konuşma yapmacık ve hızlı, ikisi de bir dakika sonra telefonu kapatıyor, ama konuşma biter bitmez Diablo neredeyse sersemlemiş görünüyor.

"Benimle konuşmak istedi."

"Tabii ki . Sen onun ."

Diablo birkaç kez göz kırpmıyor ve sonra bacaklarını belimden çözüyor.

Göğsümü itiyor, kendini benden kurtarmaya çalışıyor, ama ben ona yaklaşıyorum, onu duvara yaslıyorum.

"Çekil," diyor, sesi çatlayarak. "Bana bak."

"Hayır," diyor, gözlerini kapatıyor ve sertçe yutkunuyor.

Çenesinden tutup yüzünü bana doğru eğiyorum.

"Savunmasız olmakta sorun yok."

Ağzından bir alay çıkar. "Ben savunmasız değilim. Zayıf değilim."

"Hayır, değilsin," diyorum, başparmağım alt dudağının üzerinde geziniyor. "Neye ihtiyacın var? Söyle bana."

"Bir şeyi yok etmem gerekiyor."

Başka bir şey söylemeden elini tutuyorum ve onu arka yatak odasına götürüyorum, dün gece yaptığı dağınıklığı ilk kez görüyorum. Tamamen tahrip olmuş. Duvara dayalı kitaplık parçalara ayrılmış, şilte parçalanmış. Yerleri ve duvarları talaş kaplamış. Havada küçük bir pus var.

"Kahretsin, ona bir numara , değil mi?"

Tekrar yutkunuyor ve tek kelime etmiyor, sadece içeri giriyor ve kapıyı usulca yüzüme kapatıyor.

Ve gitmesine izin verdim. Testerenin sesi duyulduğunda kalbimin göğsümde garip bir şekilde çarptığını hissediyorum.

Kahretsin, başım belada.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DIABLO

Enkazdan biraz daha iyi, daha az duygusal ve her zamankinden daha azgın hissederek çıkıyorum. Kolum kanıyor ama adrenalin vücuduma pompalandığı için bunu hissetmiyorum bile. Lanet olsun, bir şeyleri kesip biçmeye bayılıyorum. Bir keresinde babam doğum günümde bana bir ceset getirmişti. Bütün günümü onu parçalayarak geçirdim. O kulübeden *Alien*'daki bir varlık gibi çıktım ve kardeşim neredeyse bayılıyordu.

Kahretsin, bu iyi bir doğum günü hediyesiydi.

"Nerede o?" Arkamda talaş izleri bırakarak oturma odasına girerken Casey'ye soruyorum.

Casey başını çevirir ve başparmağıyla arka verandaya bakar.

"Bir telefon görüşmesi yapıyor. Kahretsin, kolun. İyi misin?"

"Önemli bir şey değil," diyerek onu geçiştiriyorum. Sadece bir çizik, sadece küçük bir aksilik. Olur böyle şeyler.

Arka kapıya doğru ilerleyip kapıyı kırarak açıyorum, kapı gürültüyle duvara çarpıyor. Skylar başını çevirip bana bakıyor, gözleri kolumdan akan kana takılıyor.

"Evet, evde olurum," diyor usulca ve açık kapıyı işaret edip ağzıyla *içeri girmesini* işaret ettiğinde bir elimi kalçama koyuyorum.

Gözlerimi deviriyorum, o da kaşlarını çatıyor.

"Evet, karmaşık bir iş. Çocuk yaramazın teki ama onu hizada tutuyorum."

Gözlerimi ona diktiğimde bana genişçe gülümsüyor, sonra yaralanmamış kolumdan tutup beni içeri sürüklüyor, kapıyı kapatıp kilitliyor.

"Evet, ama gitmem gerek anne. Sonra ararım. Seni seviyorum."

Bu kelimeler içimde tehlikeli bir şeylerin kabarmasına neden oluyor. Aşk. Bu da ne böyle? Bunu gerçekten hissedebilir miyim, gerçekten yaşayabilir miyim bilmiyorum. Bu kadar karmaşık bir şey için biçilmiş kaftan olduğumdan emin değilim.

Belki de hiç denemedim.

"Dışarı çıkma konusunda ne demiştin?" Skylar soruyor ve ben de ona tutunarak odasına doğru çekiyorum.

"Ben de seni arıyordum. Seninle konuşmam gerek. Acil bir durum."

Durur ve ayaklarını yere basar. "Kolunuzdan kan akıyor olmasıyla mı ilgili?"

"Hayır," diyorum, çekiştirip ilerlemesini sağlamaya çalışıyorum, ama onun yerine banyoya sürükleniyorum. Kısmen benden daha güçlü olduğu için, ama çoğunlukla istediğini yapmasına izin vermekten başka bir şey yapamadığım için. Bunu sevmekten nefret ediyorum.

Bir bez çıkarıp ıslattıktan sonra kolumu nazikçe silerken, "Sorun yok," diye tıslıyorum.

"Neye ihtiyacın varsa, ben kan kaybından ölmediğinden emin olana kadar bekleyebilirsin."

"Sorun yok. Testere kaydı," diye açıklıyorum diğer elimi sallayarak. Beni tutuş şekli beni rahatsız ediyor. Şefkatle.

Ne zamandan beri ihale sever oldum?

"Neden bu kadar nazik olmak zorundasın?" Ben de diyorum ki.

"Ben çocuk değilim."

Skylar kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve sonra beni sertçe kavıyor, tırnakları derime batıyor.

Tıslıyorum, sikim bu hisle anında dikleşiyor.

"İstediğin bu mu?" diye soruyor usulca. "Kendini tehlikeye attığın için sana haddini bildirmemi mi istiyorsun?"

Uzanıp parmaklarını saçlarımdan geçiriyor ve kabaca çekiştirerek boynumu ona gösterdiğinde ağzım açık kalıyor. Heyecanla yutkunurken adem elmam sallanıyor.

"Seni temizleyeceğim ve sonra odama gidip bu kadar dikkatsiz olduğun için seni cezalandıracağım."

Hay sikeyim. "Acele et o zaman. Bu işi istiyorum."

Skylar daha da yavaş hareket ediyor, yaramı şefkatle temizleyip sarıyor, dikiş gerekebileceğini mırıldanıyor ve *sonunda* ayağa kalkıp ellerini yıkıyor.

"Odama git ve yere diz çök."

Gözlerimi deviriyorum ve başımı sallıyorum. "Siktir git. Öpüştük diye birden bana patronluk mu taslayacaksın?"

Ellerini yavaşça havluya siliyor, gözleri aynada benimkilerle buluşuyor ve sonra tamamen benimle yüzleşmek için dönüyor. Cüssesiyle beni cüceleştiriyor, duvara yaslıyor ve aletimin ürettiği prekum miktarı yüzünden boxer'ımın nemlendiğini hissediyorum.

"Odaya git. Ve diz çök."

"Pfft." Belli ki itaat etmiyorum, bu yüzden bir kolunu belime doluyor ve beni yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak yatak odasına götürüyor ve kapıyı çarpıp kilitliyor.

Ancak o zaman beni bırakıyor ve ben odanın ortasına doğru tökezliyorum, bana doğru ilerlerken göğsüm kabarıyor, aletim ona doğru uzanıyor. Çaresiz. Muhtaç.

"Dizlerinin üzerine çök," diye fısıldıyor ve isyanla kilitleniyorlar. Tanrım, bedenim bile itaat edemiyor. Bu sadece DNA'mın bir parçası.

"Elinde değil, değil mi?" diyor, sesi neredeyse şefkatli. "Bu kromozomal bir şey ya da öyle bir . değil."

"Hmm," diye mırıldanırken saçlarımı yumrukluyor ve beni kabaca aşağı itiyor. Yere yığılıyorum, ellerim denge için onun kalçalarına yapışıyor, böylece tamamen düşmüyorum. Dizlerim tahtaya o kadar sert vurduğum için çığlık atıyor, ama bu acı atışları zevk zonklamalarına dönüşüyor, ortamda bir yere yerleşiyor ve dışarı doğru uzanıyor.

Artık *her şeyi* hissediyorum.

Bakışlarımı odaklamaya çalışırken göz kapaklarım titriyor. Şu anda pantolonunun içinden şeklini görebildiğim sikine odaklanmış durumdayım. Kalın, uzun ve tehlikeli.

Lanet olsun, içime girerse beni parçalar. Dayanabileceğimi sanmıyorum.

Onu almak istiyorum.

"Ağzıma sokarsan onu ısırp koparırım," diye mırıldanıyorum fermuarını açıp çıkarırken. Yüzüme çarpıyor ve öne doğru eğilip ona sürtünüyorum, pürüzsüz deri yanağımda ıslak bir çizgi çiziyor. Eğer bir kedi gibi mırlamaya başlarsam, isyan edeceğim.

Bir hayvan gibi davranmayacağım. O kadar .

"Ellerini arkana koy," diyor Skylar, parmakları çenemde yumuşak bir okşama gezdirdikten sonra kabaca kavriyor ve ağzımı açmaya zorluyor. Eklem patlıyor ve gözlerim kafamın içine doğru yuvarlanıyor

Başparmağını alt dişlerime bastırıp daha da geniş açmamı sağlıyor. Sikini içeri kaydırıp dilimin üzerinden boğazımın arkasına doğru sürüklerken çenem çığlık atıyor. Kahretsin, çok büyük. Şimdiden boğuluyorum, ellerim onun kalçalarına çarpıyor, bir yer bulmaya çalışıyorum.

Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum.

"Arkandan," diye homurdanıyor, saçlarımdaki elleri sıkılaşıyor, ama yapamıyorum. Dengemi bulamıyorum.

Birden ağızım boşalıyor ve Skylar odanın öbür ucuna doğru ilerleyip ipi yakalayıp titreyen, zonklayan bedenime doğru getirirken nefes nefese öne doğru atılıyorum.

"Elimde değil," diye mırıldanıyor ve sonra kabaca bileklerimi arkamdan sabitliyor, kolumdaki yara bana bağıyor ama umursamayacak kadar tahrik olmuş durumdayım. Bırak kanasın.

"Acıyor mu?" diye soruyor ve başımı salladığımda gözleri parlıyor. "Güzel." Sonra tekrar önüme geçiyor, çeneme bastırıyor ve içime tekrar girmeden önce ağızımı bir kez daha açmaya zorluyor. Yavaşça hareket ediyor, bu sefer onun büyüklüğüne alışmam için bana biraz zaman veriyor, ama bu neredeyse imkansız. Boyunu boğazımdan aşağı kaydırıp orada tutarak beni izlerken boğuluyorum, öğürüyorum ve kekeliyorum

İçimden tamamen çıkmadan önce nefes almak için mücadele ediyorum.

Salyalarım çenemden aşağı kayıyor, gözlerim sulanıyor, sikim hala sert ve bacaklarımın arasından damlıyor.

"Siktir git," diye tıslamayı başarıyorum ve Skylar'ın gözleri üzerimde parlıyor. "Ah, çok kibarca soruyorsun."

Tekrar içime giriyor, aletini ağızımın üstünden geçiriyor ve bir kez daha boğazımdan aşağıya doğru tünel açıyor. Ben boğulurken ve boğulurken beni dikkatle izliyor, sonra çekip nefes almamı sağlıyor.

Lanet olsun, nefret ediyorum ama tam da ihtiyacım olan şey. Canımı acıtıyor, kendimi çok iyi hissettiriyor.

O boğazımı sikerken ben sızlanıyorum ve öksürüyorum, tüm vücudum gergin. Sanki onunla sarhoş olmuş gibiyim.

Tam alışmaya başlamıştım ki, beni kollarımın altından tutup yukarı çekti.

Birden ellerim serbest kalıyor ve beni yatağa doğru götürürken titreyen kollarımı göğsüme doğru çekiyorum. Karşı koyamıyorum bile, yapamıyorum. Sersemlemiş durumdayım, uzun süre oksijensiz kaldığım için hâlâ nefesim kesik.

"Sanırım dersini almadın?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum, daha fazlasına ihtiyacım var ama ne olduğundan tam olarak emin değilim.

"Güzel."

Beni yüzüstü çeviriyor, kollarımı başımın üzerine uzatırken nefesim kesiliyor, pantolonumu ve iç çamaşırlarımı ayak bileklerime kadar çekmeden önce parmakları bandajımı hafifçe okşuyor.

"Sakin kıpırdama."

Kendimi itaatsizlik etmeye ikna edemiyorum, bu yüzden orada öylece yatıyorum, o spor çantasına gidip bir şişe kayganlaştırıcı çıkarırken nefes nefese kalıyorum.

Ve sikim heyecandan zıplıyor. Sonunda.

Sonunda.

Kapağın açıldığını ve jelin parmaklarına fışkırdığını duyuyorum. Ve sonra oradalar, çatlaklarımın arasından kayıyorlar ve deliğime bastırıyorlar.

İçime yavaşça girerken başım şilteden kalkıyor, istilanın acısı neredeyse dayanamayacağım kadar fazla.

"Bana bunun testereyle kendini kestiğinde acıttığını söyleme," mırıldanırken ikinci ve ardından üçüncü parmağını ekliyor ve dolgunluk hissiyle haykırmama neden oluyor.

"Neredeyse hiç fark etmiyor bile. Zaten sıkıldım," diye inliyorum daha fazla kayganlaştırıcı ekleyip dördüncü parmağını sokarken. Bana karşı nazik değil, elini kabaca kışıma doğru itiyor, teninin benimkine çarpması beni aklımdan çıkarıyor.

"Bütün yumruğumu içine sokmalıyım," diye mırıldanıyor ve bu düşünceyle tüm vücudum alev alıyor.

"Ben halledebilirim."

Kıkırıyor ve sonra aletini girişime yerleştirmeden ve ileri doğru itmeden önce parmaklarını benden kaydırıyor. Aışmam için bana zaman tanımıyor, sadece bir kez itiyor ve beni içine alıyor. Nefesim ciğerlerimi hava ile doldurma yeteneğimi kaybederek beni bir vınlama içinde terk ediyor.

"Siktir!" Skylar sonuna kadar çekip tekrar girerken homurdanıyor. Kalçaları şaklıyor ve ben yatağa doğru itiliyorum, tüm vücudum

Beni tekrar tekrar yumruklaması karşısında şok oldum. Orada öylece uzanıp tüm hisleri içime çektim. Omurgama vuran acı şimşekleri, üzerimdeki sıcaklığı, içime girip çıkarken çıkardığı homurtuların sesleri.

Ama beni göremiyor. Bana bakmıyor. Neden bakmıyor? Neden bakmıyor?

"Beni beceriyorsun ve bana bakmıyorsun," diye çıkışıyorum, göğsümün içinde bir şeylerin çatladığını hissediyorum. "Ben kazandım. Sen kaybettin!"

Skylar'ın kalçaları tekliyor, çıkmadan önce ritmi bir anlığına bozuluyor. Elleriyle belimi kavırıyor ve beni ters çeviriyor. Misilleme yapmak için bacaklarımı tekmelemeye bile fırsat bulamadan dizlerimi göğsüme doğru itiyor ve siki bir kez içime giriyor.

Dudaklarımız birleşebilsin diye yüzünü aşağı çekerek yanaklarına tutunurken, içime doğru acı verici ve cezalandırıcı bir şekilde itişiyse haykırıyorum. İçime bastırıyor, dillerimiz birbiriyle çarpışıp kayarken o koca alet beni tekrar tekrar parçalıyor. Bu iğrenç ve yanlış ama yine de bununla ilgili her şey çok doğru. Hiç sikilmemiştım. Hiç kimse bana böyle davranmamıştı. Herkes benden, babam ne yapacağından hep çok korktu. Skylar içime girerken bunların hiçbirini umursamıyor.

Skylar yanağımdaki bir çizgiyi yalayıp kulağımlı ısıtırken, "Senden nefret ediyorum," diye inliyorum.

"İstedğini biliyorum." itiş gücü gittikçe şiddetlenirken söylüyor, kıcımlı yumruklarken yatak duvara çarpıyor ve tek yapabildiğim ona tutunmak, acının ve erotizmin içimde nabız gibi atmasına izin vermek. Bu beden dışı bir deneyim, ruhum etrafımızdaki boşlukta yüzüyor.

"Boşalacak mısın?" diye homurdanıyor, her kelimeyi bir hamleyle telaffuz ediyor.

Sadece başımı sallıyorum ve o da uzanıp ben patlayana kadar sikimi pompalıyor, ben göğsümde boşalırken kığım sikiinin etrafında kenetleniyor. Gözleri yüzümde geziniyor ve sonra dudakları dudaklarıma çarpıyor, emiyor, ısıtıyor ve dilini o kadar içime sokuyor ki, spermini kıcıma boşaltırken boğuluyorum, orada saatlerce kalacağını biliyorum.

"Siktir. Siktir," diye mırıldanıyor üzerime düşerken, nefesi kesiliyor, göğsü neredeyse beni boğuyor. "Bunun olmaması gerekiyordu."

"Kapa çeneni," diyorum. "Kapa ."

Kıkırdıyor ve benden ayrılıyor, sırt üstü düşüyor ve harap tavana bakıyor.

"Dur seni kontrol edeyim," diyor usulca.

"Hayır. Ben iyiyim."

Aletine bakıyor, kırmızımsı bir sıvı var ve iç çekiyor. "Evet, şey, seni kanatmıştım."

"Kimin umurunda?" Omuz silkiyorum ve sonra yataktan çıkıp mendil alırken, jöleli bacaklarımı göğsüme doğru iterken ve kışımı şefkatle silerken gözlerim ona kayıyor.

"Tanrım, Diablo, ama beni deli ediyorsun," diye fısıldıyor. "Bir dahaki sefere bana nazik olmamı söyle."

"Lanet olsun, hayır. Bu benim cezamdı, değil mi?"

Gözleri gözlerime çarptı. "Evet. Benim için iyi bir çocuk ol."

Dudaklarım ve başımı sallıyorum. "Ha, keşke. Cehennemde soğuk bir gün olacak."

Beni temizleyip kolumu yeniden bandajladıktan sonra göğsüne çekip sıkıca sarılırken birbirimize sırtıyoruz.

"Bir dahaki sefere yavaş gideriz."

"Bir dahaki sefere," diye . "Hayal kurmaya devam et. Bu berbattı. Bir daha yapmayacağım."

"Eminim bunun için yalvaracaksın."

"Hiçbir şey için yalvarmıyorum."

"Göreceğiz."

Gözlerim kapanıyor ve uykunun sisi çöküyor. "Sadece bir dakikalığına gözlerimi kapatacağım."

"Hmm... Sadece bir dakikalığına, Diablo," diyor Skylar ve sonra dudaklarının başıma bastırdığını hissediyorum.

Ve onu hayal ederek uykuya dalıyorum.

Biraz sonra uyanıyorum, azgın ve muhtaç. Bu bir sorun, gerçekten düzeltmek istemediğim bir sorun. Eğer bu bir sorunsa, yeni bir tanıma ihtiyacı var demektir.

Bu adam beni ne hale getirdi bilmiyorum ama ona yine ihtiyacım var. Gerçekten iğrenç ama yine de uzanıp elimi etkileyici karnında gezdiriyorum. Parmaklarım mutlu izinin kılları arasından kayıyor.

"Senden çok sıkıldım. Beni sürekli kucaklamandan, bunu hiç istemiyorum," diye fısıldıyorum, Skylar'ı dürterek uyandırıyorum. Gözlerini açıyor ve bana bakıyor. O orman yeşili gözler.

"Kapa çeneni. . Sen mahvettin."

"Beni koruman gerekiyordu ama sen burada uyuyorsun."

Beni daha yakın tutuyor, sikinin uzunluğu bana karşı kalınlaşıyor. Burnumu boynuna sokuyorum ve orada çıkıntı yapan damarı yalıyorum. Nefesi kesiliyor ve tenine karşı gülümsüyorum.

Yani tek seferlik bir şey değildi, saf delilik anıydı. O beni istiyor. Küçük, ateşli dağınık ben.

"Acıyan kışının beni tekrar kaldıracabileceğini sanma," diyor usulca, uzanıp kışımın memelerini tutuyor ve kabaca yoğuruyor. "Daha önce sana çok sert davrandım. Çok hassassın."

"Bir de beni dene. Süpermen, dediğim gibi."

"Hmm," diyor bir parmağını girişime doğru kaydırıp bastırırken. İçimden geçen donuk acıyla tıslıyorum.

Nefesim kesildi, o da kıkırdadı. "Evet, seni tekrar yarmayacağım. Seni gerçekten incitmek istemiyorum."

"Bana ne yapacağımı söyleme. Ne istersem onu yaparım. Benim bedenim, benim seçimim."

Doğrulup üzerine oturduğumda bana bakıyor, aletim ona doğru uzanıyor. Hâlâ tamamen çıplağım, ellerini gezdirirken vücudum hafifçe titriyor.

Uzanıp sikimi tutuyor ve okşayarak ağzımın açık kalmasına neden oluyor. Ellerim göğsüne bastırıyor, parmaklarım tenini kazıyor. Taşaklarımı kucaklıyor, hafifçe çeğiştiriyor ve ben de sırtımı eğerek ona daha iyi erişim sağlıyorum.

"Evet," diye nefes alıyorum ve o da bana sırtarak bakıyor, kendinden fazlasıyla memnun görünüyor. Konu ben olduğumda basması gereken tüm düğmeleri biliyor gibi görünüyor. Tüm seks düğmelerini. Onun gibi erkekler için bir uyarı etiketi olmalı.

Tehlikeli. Geri çekilin!

"Aletini benimkinin yanına koy," diyor ve istediğini yapmam için bana kesinlikle hiçbir teşvikte bulunmuyor. Eli sikimin üzerinde çok iyi hissettiriyor, gözlerimin kapanmasına ve kalçalarımın öne doğru itilmesine neden oluyor. Evet, bana karşı bu kadar iyi hissederken hiçbir teşvik yok.

"Meşgulüm. Sus."

Kıkırdıyor, beni sıkıca kavırıyor ve nefesimin kesilmesine neden oluyor. "Her zamanki velet. Kendine engel olamıyorsun."

"Büyük penis enerjisi," diyorum ve Skylar'ın gözleri bahsettiğim uzantıya doğru dönüyor.

"Evet, büyük değilsin ama mükemmel boyuttasın," diyor usulca ve sonra beni ters çeviriyor, iri vücudu bir kez daha benimkini çevreliyor. Elimde değil ama hoşuma gidiyor, kendimi onun altında küçük ve savunmasız hissetmek hoşuma gidiyor. Ona bakıyorum, siki benimkine doğru kayıyor, hisler içimde dalgalanıyor. Kahretsin, daha önce hiç böyle ele alınmamıştım ve bu beni çıldırtıyor.

"Ben her yönden üstünüm. Sikim, beynim, vücudum," diyorum, siklerimizi büyük yumruğunda birleştirip okşarken. Sırtım yukarı kalkıyor, ellerim onun pazularına gömülüyor. O kadar kalınlar ki ellerim zar zor tutunuyor.

"Sen. Üstünsün."

Onun sözleriyle inliyorum. Beni daha çok tahrik ediyorlar... belki de etmiyorlardır. Skylar'la ilgili her şey beni tahrik ediyor, öyle görünüyor.

"Siktir, iyi hissediyorsun," diye mırıldanıyor elini siklerimizde aşağı yukarı kaydırırken. Çökeltisi kolay bir kayma sağlıyor ve gözleri birleşmiş bedenlerimize kayarken yüzünü izliyorum, birlikte hareket ettiğimizi gördükçe yanakları kararıyor. Gördükleri hoşuna gidiyor olmalı. Bunu gözbebeklerinin büyümesinden ve yanaklarının seksi bir pembeye dönüşmesinden anlayabiliyorum.

"Beklenmedik derecede ateşlisin," diyor.

Bana daha önce hiç ateşli denmemiştii ve bu beni inletiyor.

"En seksi benim. Herkes beni kıskanıyor. Bilmiyor muydun?"

"Öylesin," diyor ve sonra eğilip beni kabaca öpüyor, eli hâlâ ikimizi de sınıra doğru götürüyor. Orgazmlarımızı kovalarken dillerimiz birbirine kayıyor. Önce ben boşalıyorum, elini kapladığım için utanç verici derecede hızlı boşalıyorum. Kısa bir süre sonra o da beni takip ediyor, üstümde titrerken öpücükleri yumuşuyor.

"Yaşlanmayacak," diyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Olacak... en azından benim için. Bunu yakında atlatacağım. Senden daha ateşli bir adamla yoluma devam ."

Şaftımı kabaca sıkıyor ve ben haykırıyorum, dudakları acımı görünce yukarı kalkıyor.

"Yapın ve ne olacağını görün."

"Casey bir av," diyorum ve Skylar beni ters çeviriyor, vücudu sırtıma bastırıyor, dudakları kulağımda.

"Dene Diablo ve ne olacağını gör. Ben paylaşmam. Hele ki senin şımarık kıcını hiç."

Bu kelimeler.

"Bu senin olduğum anlamına mı geliyor?" Soruyorum, kelimelerim hırıltılı bir şekilde çıkıyor.

"Evet. Sen. Lanet olası. Benimsin."

"Kahretsin, gitmeliyiz," diyor Casey'nin sesi, acil ve biraz da panikle. Beni uykumdan uyandırıyor ve bir an için kafam karışıyor ve hafifçe yönümü kaybediyorum. Skylar'la birlikte olduktan sonra tekrar uykuya dalmışım, bedenim göğsüne yayılmış, içim sıcacık. Hareket etmek istemiyorum. Burada yaşamak ve ölmek istiyorum. "Acele et. Kalk ve eşyalarını topla!"

O kadar da acelem olmadığı için Skylar'ın geniş göğsüne doğru uzanıyorum, ama ben tembelce onun üzerinden kalkamadan Skylar beni kabaca yatağa atıyor. Bir an çırpındım, çıplak olduğumu fark ettim ve hemen üzerimi örttüm. Casey bana bakmıyor bile, neredeyse çıldırmış gibi görünüyor, parmaklarıyla pencerenin perdelerini çekip dışarı bakıyor.

"Uzakta bazı arabalar gördüm. gerek."

Skylar küfretmeye başlar, pantolonunu kapar ve gömleğiyle birlikte çekiştirerek giyer. Hareketleri kırılmış ve kesin ve onunla çalıştığından beri ilk kez bir koruma gibi görünüyor.

"Giyin, Diablo. *Şimdi*."

Sesindeki aciliyet, Skylar silahını almak için koşarken kıyafetlerimi giymek için çabalamama neden oluyor.

"Eşyalarını topla ve arabaya bin," diyor Casey, ben ayakkabılarımı ararken. Onları bulamıyorum. Kahretsin, nereye koymuştum onları? Onlara ihtiyacım var mı? Olabilir mi? Belki de yok. Gözlerim testerelerime takılana kadar aklım bu lanet şeylere takılıyor.

Oh lanet olsun. Onlara ihtiyacım var. Bebeklerimi bırakamam. Sevdiklerimi toplamak yıllarımı aldı.

Skylar yüksek sesle küfredince çantayı kapıp makineleri içine itiyorum.

"Kahretsin, zaman yok," diye mırıldandı ve omzumdan tutarak beni odanın uzak tarafındaki bir vestiyere götürdü.

". İçeri girin..."

"Bekle! Peki ya sen?" Neredeyse çılgınca soruyorum, kalbim kulaklarımda o kadar yüksek sesle atıyor ki cevabını zar zor duyabiliyorum.

"Benim için endişelenme. Önemli olan tek şey sensin." Ama bu doğru değil. Doğru değil!

Uzaklaşmaya çalışıyor ama ben sıkıca kavrayıp derisini pençeliyorum. "Sakin ölme. Sana ihtiyacım var."

"Ölmeyi planlamıyorum," diyor kapıyı yüzüme kapatıp beni tamamen susturmadan önce.

Orada duruyorum, olanları anlamaya çalışırken göğsüm kabarıyor. Elio bizi nasıl buldu? Elio bile mi? Casey ve Skylar aşırı tepki mi veriyor? Burası sadece babamın güvenli bir ev değil mi? Casey takip mi edildi? Casey kötü bir adam mı?

Hayır, hayatta olmaz. Buna inanmakta zorlanıyorum. Ama yine de, iyi insanlar her zaman kötü şeyler yaparlar. Ben bilirim.

Kulağımı kapıya dayayıp bir şeyler duymak için çırpınırken nefes alışverişim daha da artıyor. Karanlık neredeyse boğucu, içime işliyor ve uzun zamandır hissetmediğim bir şeyi hissetmeme neden oluyor.

Korku.

Aniden bir patlama duyuyorum, duvarları sarsan yüksek bir gümbürtü ve ite o zaman silah duyuluyor. Vücudum dolabın diğerk tarafına uçuyor, köşeye bzlyorum, sanki sonsuza kadar çarpıyor, ta ki patlama sesleri nihayet kesilene kadar. Ancak Skylar'dan mırıldanan bir küfür ve bir çarpma sesi duyduğumda saklanmayı bırakıp neler olduğuna bakmaya karar veriyorum.

Muhtemelen kendimi ortaya koymak aptalcaydı ama akıllı olduğumu kim söyledi?

Dolabın kapağını iterek açıyorum ve karşımdaki manzara beklediğim gibi değıl ama yine de bana hiç yabancı gelmiyor. Oda bir halde duruyor, kapı menteşelerinden kırılmış, duvarlar kurşun delikleri ve kanla dolu.

Çok fazla kan var. Kimin bu? Elio'nun adamlarından başkasının olamaz, değıl mi? Değıl mi?

Duyularım uyuştı, tepkilerim kreldi. Hayır, yok. Bildiğim şey bu.

Bu benim hayatımdı. Ben bunun içinde doğdum. Bu benim doğamda var.

Gözlerim nce Casey'e takılıyor. Odanın içinde hızla ilerliyor, silahını diz çökmüş bir adama doğrultmuş. Dolaba geri dönmem için bana bağılıyor ama onu görmezden geliyorum, gözlerim çılgınca Skylar'ı arıyor. Yerde iki ceset daha var.

Sikeyi
m.

Skylar.

Nerede o?

Sonra onu gördüm, iri vücudunu gözden kaçırmak neredeyse imknsızdı. Oturma odasının arka duvarına yaslanmış, karnı kanla kaplı. Yüzüne acı dolu bir ifade yayılıyor ve içimde çirkin bir şeyin kabardığını hissediyorum. Ham ve yasak olmayan bir şey. Gerçek bir şey.

Hiç düşünmeden gömleğimi çıkarıp ona doğru fırladım ve kabaca yarasına bastırdım. Acı dolu bir ses çıkararak beni paramparça ediyor, içime doğru pençelerini sokuyor ve beni parça parça koparıyor.

"ok acıyor," diyor sesi titreyerek. "Lanet olsun. Bundan zevk alıyorsun, değıl mi?"

Şakası düz düştü. Hiç komik değıl. atlıyormuşum gibi hissediyorum.

"Ne oldu lan?" Havladım.

"Vuruldu."

"Yok artık," diye tıslıyorum ve sonra gözlerimin yanmaya başladığını hissediyorum. Kan gömleğimi çirkin bir koyu kırmızıya boyamaya başlıyor ve ben çılgınca akıntıyı durduracak başka bir şey arıyorum.

"Casey! Bana bir şey getir! Kanaması var!"

"Yapamam. Burada bir pislik var. Etkisiz hale gelene kadar gözlerimi ondan ayırmayacağım."

"O zaman kafasına bir kurşun sık, Tanrı aşkına!" ve sonra kanepenin üzerinde duran bir kazağı alıp Skylar'ın karnına bastırıyorum.

"Buna tutun," diye bağıriyorum, sesim her kelimedede çatlıyor. "Ve sakın ölme."

"Aptal olma," diye mırıldanıyor Skylar ve ben başımı sallayıp eğilerek yanağına bir öpücük konduruyorum.

Bakır ve barut gibi kokuyor ama hâlâ Skylar gibi kokuyor. Ve bunun farkına varmak beni daha da kızdırıyor.

"Nerede lan bu?" Casey'nin durduğu yere doğru ilerleyerek bağıriyorum. "Onu kendi ellerimle öldüreceğim."

"Al," diyor ve silahını biraz daha kötü görünen Elio'ya doğrultuyor. Kolu ve her iki bacağı da kanıyor ve derisi kaygan bir ter tabakasıyla kaplı. Buraya gelirken ne düşünüyordu bilmiyorum ama o her zaman aptal bir pislikti. Muhtemelen hepimizi alt edebileceğini düşündü ama Skylar'ın en iyisi olduğunu bilmiyordu.

Skylar.

Gözlerim geziniyor ve başını bir yana eğdiğini, göz kapaklarının titrediğini görüyorum.

"Casey. Babamı ara. Skylar'ı buradan çıkar!" Ama o sadece başını sallıyor, silahı hâlâ Elio'ya doğrultulmuştur.

Kolumu uzatıyorum ve parmaklarımı sallıyorum. "Onu bana ver. Ben halledebilirim."

"Baban onu canlı istiyor."

"Siktir ," dedim. "Adamımı vurdu. *Benim adamımı.*" Casey beni dinlemeyince bağıriyorum, "Onu vurdu, seni ! Ver şu lanet silahı da onu kendim öldüreyim!"

Casey dönüp bana bakıyor, duruşu bozuluyor. "Kahretsin, hiç iyi görünmüyor."

"Hayır, yok. İkinizi de öldürmeden önce babamı ara." Bocalıyor ve sesim titreyip ağzımdan bir *lütfe*n çıktığında başını sallayıp silahı bana uzatıyor ve telefonu çıkarıp hızla babamı arıyor. Yakında burada olur. Gelmek zorunda. Skylar ölemez.

Dünyayı yakıp yıkacağım.

"Bunu senin için babama mı yaptıracaksın?" Elio yere çökmüş oturduğu yerden alay ediyor, ben de eğilip parmaklarımı pazusundaki yaraya batırarak karşılık veriyorum ve onun nefesini kesiyorum.

"Hayır. Tabii ki hayır. Büyürken *babam* bana bu işi tek başıma yaptırırdı. Hayır, seni aptal pislik. Seni tek başıma parçalara ayıracağım."

Yüzü beyazlaşıyor ve ben gülümsediğimi hissediyorum. "Ve bunu hissedeceksin. Her bir kesiği."

"Yola çıktı," diyor Casey, artık bilinci yerinde olmayan Skylar'ın yanına tüneyerek. Kahretsin, çok kan kaybetmiş. Elio'nun etrafında dolanıyorum, silahı ona doğrultuyorum ve bir dolaba uzanıp bir tava alıyorum. Silahı tezgâhın üzerine koyuyorum ve ardından dökme demirin ağırlığını ellerimin arasında kaydırıyorum.

Elio bana bakıyor ve gözleri seğiriyor. "Bununla ne ?"

Silahı omzumun üzerinden kaldırıp aşağı indiriyorum ve kafasının yan tarafına .

Elio biraz sersemlemiş görünerek yere yığılıyor ve ben de iç çekiyorum. "İşi daha hızlı yapmak için daha fazla kasa ihtiyacım var."

Kendinden geçene kadar dökme demir tavayla tekrar tekrar vuruyorum, yüzü ezilmiş, vücudunun altındaki tahtayı ıslatan bir kan gölü. Hâlâ nefes alıp almadığını kontrol etmek için eğildiğimde terliyorum ve nefes nefese kalıyorum.

Şerefsiz. Onu bayıltmak çok uzun sürdü. Yani, kolayca gidebilirdi. Zorlaştırmasına gerek yoktu.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Casey ve ben tavayı lavaboya bırakıp Skylar'ın yanına koşuyorum, onu umuduyla yanaklarına vuruyorum.

Kahretsin, ama uyanması gerekiyor. Göz kapakları çırpınarak açıldı, yüzü çok solgundu.

"Hey, velet," diyor usulca ve gülümsememin titrediğini fark ediyorum. "Babam yolda geliyor. Sen dayan."

"Hmm. Sadece çok yorgunum." Yüzüne tekrar tokat atıyorum ve bana kaşlarını çatıyor. "Seni tekrar cezalandırmam mı gerekiyor?"

Boğazımın düğümlendiğini, yağlı ve yapışkan bir şeyin solunum yollarımı tıkadığını hissederek sallıyorum. "Evet, buna ihtiyacım var, bu yüzden ölemezsin. Kıçım için dayanman gerekiyor. Onun sana ihtiyacı var... Benim sana ihtiyacım var." Son kısmı bir fısıltı olarak çıkıyor ve tüm göğsümün itirafla birlikte çöktüğünü hissediyorum.

Casey huzursuzca yanımda kayıyor ama aramızdaki bu hassas anı görüyor olması umurumda değil. Eğer buna şefkat denebilirse... her ne ise, bu bizim. Bundan utanmıyorum.

"Baban helikoptere biniyor. Yakında burada olur. Doktor da yanında."

Başımı sallıyorum, sertçe yutkunuyorum ve gözlerimi siliyorum.

Skylar yine bayıldı ve içimde panik ve öfkenin kabardığını hissediyorum. O kaşıntı geri geldi. Yok etme, yakma ihtiyacı.

"Ölmesine izin verme," diyorum, ayağa kalkıp testere çantama doğru ilerlerken. Sonunda uzaklaşmadan önce Casey'nin yaraya baskı emin olmak için dönüp kontrol ediyorum.

Casey'nin gözleri beni takip ediyor. "Ne yapacaksın?"

"Elio'yu uyandıracağım ve doğduğuna pişman edeceğim."

Yerde baygın yatan adama doğru ilerliyorum, her iki elimde bir testere. Oh, evet, nefes aldığı güne pişman olacak.

"Bu Angel ve Skylar için, seni hasta herif," diye tıslayarak düğmelere basıyor ve testerelerimi çalıştırıyorum. Eğildiğimden çıkan sesler kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Babamın ne istediği umurumda değil. Bu onunla ilgili değil. Bu benimle ilgili.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ANTHONY

Ben helikopterden atlarken pervaneler gürültüyle vınıyor, Doc ve iki da hemen arkamda. Lanet olası oğlum. Yemin ederim başını hep belaya sokuyor ama bunun suçlusu kim? Ben.

Çocukken camı pencereden fırlattığı anda bana çekmiş olduğunu anladım. Dolambaçlı ve sorunlu, her zaman yanlış yolu arayan. Oğlum Angel, annesine çekmiş.

Laura. Çok erken ölen tatlı karım.

Şu anda neler olduğunu bilseydi dehşete düşerdi, öfkeden kudururdu. Derimi yüzerdi. Tanrım, tam bir hayal kırıklığıyım. Onları mahvettim ve kendimden başka suçlayacak kimsem yok.

Menteşelerinden sarkan kapıya doğru koşuyorum ve içimi bir korku kaplıyor. Casey telefonda konuştuğumuzda beni bilgilendirdi. Diablo güvende ama koruması Skylar yaralanmış. Oğlunu tehlikeye attığımı ve yine de bunu yaptığımı bilse babası çok üzülürdü.

Ama bu konuda sadece ona güveniyordum. Başka kimseye değil. Şimdi de oğlumu korurken vuruldu.

Doktora "Ne pahasına olursa olsun onu kurtaracaksın, duydun mu?" dedim. "Başka seçeneğimiz yok."

Doktor başını sallayıp benimle birlikte içeri koşuyor, köhne eve girer girmez burnuma kan kokusu doluyor. Diablo'yu kanlar içinde, elinin tersiyle yüzünü silerken gördüğümde gözlerim hafifçe açılıyor ve yüzümde bir şaşkınlık belirliyor. Yanaklarına bulaştırmaktan başka bir işe yaramıyor.

"Oğlum," diyorum ciddiyetle ve o kahverengi gözler benimkilere kayıyor.

"Hey, baba," diyor ve önünde yatan vücut parçalarına bakıyor.

"Lanet olsun. Onu canlı istediğini biliyorum..."

"değil," diyorum, ona ulaşmak için bir cesedin üzerinden geçiyor ve yüzündeki bir tutam saçı fırçalıyorum.

Yutkunuyor, gözleri hafifçe sulanıyor.

"Onu vurdu. Onu vurdu."

"Biliyorum. Doktor şimdi burada. Her şey yoluna girecek."

Bana göz kırpmıyor, şu anda çok genç görünüyor. "Onu kurtaracak mı?"

Yalan da olsa başımı sallıyorum. Ama ona bir tür umut vermeliyim. Bunun yokluğunda hayat nedir ki?

"geleni yapacağız."

Başını sallıyor ve sonra alt dudağını ısırtıyor. Her tarafı kan içinde, kırmızı ve yapış yapış, göğsüne kemik ve deri parçaları yapışmış ama yine de onu kendime çekiyorum.

"Gitmeliyiz," diyor Doc yüksek sesle, Casey ile birlikte girişe doğru ilerlerken, Skylar kollarında.

Kahretsin, iyi görünmüyor, yüzü gri, gömleği kana . Bilinci yerinde değil, ağzı açık, boynu yana doğru sallanıyor.

Diablo'yu tutup evden dışarı çıkarıyorum. Bana sıkıca tutunuyor ve kontrolü ele almama izin veriyor.

Nöbet tutan iki adama emrediyorum, "Hepsini yakın. Elio'nun arabalarını da. Hiç kanıt kalmamasın. Skylar ve Casey'nin ciplerini eve getirin."

Helikoptere doğru hızla ilerlerken başlarını sallıyorlar, elim oğlumun kolunda kalıyor. Skylar'a baktığında eli titriyor ve bir an için ölmek üzere olsaydım bu kadar üzgün görünüp görünmeyeceğini merak ediyorum.

Emin değilim. Bunca yıldır iyi bir baba olamadım. Ortada yoklar ve onlarla nasıl etkileşime geçeceklerinden emin değilim. Ama onlar için ölürüm. Onlar için her şeyi yaparım. Bunu bilmeliler. Onlar benim ruhum.

Helikopter yerden havalanırken "O iyi olacak," diye ısrar ediyorum. Diablo küçük bir hıçkırık çıkarıyor ve yüzünü göğsüme bastırıyor. Elim asi saçlarına gidiyor ve onu kendime doğru tutuyorum.

Evet, her şeyin yolunda olduğundan emin olacağım. Öyle olmak zorunda.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

DIABLO

"Annesini ve kız kardeşini aramam gerek," diye mırıldanıyorum babamın evinin misafir odasında duran hastane yatağının yanında otururken. Skylar özel bir hastanenin güvenli bir bölümünde ameliyat edilmiş ve daha sonra buraya nakledilmişti, bedeni hâlâ uykudaydı, zihni .

Koma dediler. Çok fazla acı ve kan kaybı, bana anlatmaya çalıştılar.

Çok kızmıştım. Bu ne cüret? Ona yardım edemeyeceklerse o süslü diplomaları ne işe yarıyor?

yaramazlar. Sadece lanet olası ezikler.

Ellerime bakıyorum, Elio'nun kanı hala tırnaklarımın altında ve iç çekiyorum. Muhtemelen bunu çıkarmak için daha fazlasını yapmalıyım ama kendimde isteği bulamıyorum. Skylar'ın yanında oturmakla meşgulüm, daha kötüye gitme ihtimaline karşı onu terk edemiyorum.

O lanet dönüşü yapmasa iyi olur.

"Yapmalısın," diyor Angel, vücudu benimkinin yanına kıvrılmış halde. Geldiğimde beni karşılamak için ön kapıdaydı, kana bulanmış bedenimi gördüğünde gözleri dehşetle irileşmişti.

Sadece benim olmadığını anladığında rahatlayabildi.

"Onlara ne diyeceğimi bilemiyorum."

Angel bana bakıyor, biraz daha sokuluyor. Bu beni kıvrandırıyor ama buna izin veriyorum. Beni ne kadar özlediğini, ne kadar endişelendiğini biliyorum. "Aradığında ne söyleyeceğini bileceksin. Aklına gelecektir."

Sertçe yutkunuyorum, bugünlerde kendimi bu kadar güçsüz hissetmekten nefret ediyorum. Daha önce hiç sorun olmamıştı ama Skylar'a sahip olduğumdan beri bir şeyler değişti.

Ben farklıyım.

Odanın girişinde duran babama, "Numaralarına ihtiyacım var," diyorum. Her zamanki gibi kusursuz giyinmiş ve

ütülenmiş pantolon ve düğmeli gömlek. Yüzünde duygu belirtisi yok ama bu kapının önünde çok uzun süre oyalandı.

Beni eve getirdiğinden beri pek konuşmadı ama gün boyunca beni ve Skylar'ı kontrol etmeyi ihmal etmedi.

Denemesinin bir anlamı var. Sanırım bunu kabul edeceğim. Skylar yaşadığı sürece her şeye katlanırım.

"Temas kurabilirim..." diye başladı ama sözünü kestim. "Hayır. İstiyorum. Buna ihtiyacım var."

Skylar dünyalarımızın birleşmesini hiç istemedi, özellikle de ailesiyle asla tanışamayacağımı söyledi. Bu düşünceyle kalbim sıkışıyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Belki de aramamalıyım, özenle sakladığı özel hayatına girmemeliyim... ama sonra bu düşünceyi tamamen bir kenara bırakıyorum.

Onların yerinde olsaydım bilmek isterdim. Ne yaptığını benden duymayı hak ediyorlar.

O bu halde, komada yarı ölü, çünkü benim için hayatını riske attı. Bunu beni kurtarmak için yaptı.

Buna değer miydim bilmiyorum.

Babam bir süre sonra elinde bir telefon ve bir kâğıda karalanmış iki numarayla yeniden ortaya çıkıyor. Titreyen parmaklarımla ilkini çeviriyorum. Annesini. Telefon çalarken, Angel elini benimkinin içine sokuyor ve sıkıyor.

"Bu iş sende," diye fısıldıyor.

Bir saniye sonra tatlı bir ses cevap veriyor ve kelimeleri dudaklarımdan çıkarmakta zorlanıyorum. "Alo, Skylar'ın annesi mi?" Sonunda mırıldanıyorum.

"Evet," diyor ve ben de yutkunarak ona vereceğim haber için kendimi .

"Bu bir... arkadaş. Skylar'ın iş sırasında yaralandığını söylediğim için üzgünüm..."

Onun nefesi kalbimi çatlatıyor ve hiçbir şey bunu daha iyi hale getiremez. Ne zaman, ne para. Hiçbir şey o sesi zihnimden . Orada donup kaldı, bana musallat olan kötü bir anı.

Elio'nun ölüp gittiğini fark ettiğimde aynı anda hem öfkelen dim hem de kızdım. Onun acısına son veren bendim. Belki de onu hayatta tutmalıydım, böylece öfkemi

ama sonuçta öldüğüne memnunum. Hem Angel'ın hem de kendimin iyiliği için.

Dünya onsuz daha iyi bir yer. "Eğer ziyaret etmek isterseniz..." Ben başlıyorum.

Bitirmeme bile izin vermiyor. "Evet. Lütfen. Nerede olduğunu söyle."

Adresi bir çırpıda söyledikten sonra onlar için seyahat planları ısrar ediyor ve tüm detayları öğrenir öğrenmez arayacağımı bildiriyorum. Daha telefonu kapatmadan Angel yanımdan ayrılıyor ve dizüstü bilgisayarıyla geri dönüyor.

Sonraki bir saat boyunca Skylar'ın annesini ve ardından kız kardeşini arayarak ayarlamalar yapıyoruz, ağzımdan çıkan her kelimeyle kalbim parçalanıyor ama en azından geliyorlar. En azından işler aniden kötüye giderse onu görebilecekler.

Hiç dönüş yapmasa iyi olur. Tam yol ileri gitse iyi olur.

"Onun yanına uzanmalıyım. Kendini yalnız hissetmesin diye," diyorum Angel'a. Telefonu yere bıraktığımda birden kendimi çok soğuk ve boş hissediyorum. Angel beni yalanlayacak tek kelime etmeden başını sallıyor ve ayağa kalkarak Skylar'ın battaniyesini geri çekiyor, ona bağlı kablo ve tüplerden uzak durmaya dikkat ederek içeri girmemi işaret ediyor.

Bunu yapar yapmaz, Skylar'ın vücut sıcaklığı bana çarpıyor ve ben de onun yaralanmamış tarafına bastırarak kokusunu içime çekiyorum. Hay sikeyim. Neden bu kadar güzel kokuyor? Neden evim gibi kokuyor?

Tüm bu olanlar içimde bir delik açtı, beni tamamen açtı.

Savunmasız ve muhtacım.

Ona ihtiyacım var.

Angel çıkarken kapı tıkırdayarak kapanıyor ve ancak o zaman fısıldıyorum, "Seni orospu çocuğu. Bana geri dön."

Annesi ve kız kardeşi beni böyle buldular, Skylar'ın yanına kıvrılmıştım, gözlerim monitörün sürekli biplemesine bakıyordu, bana hala hayatta olduğunu söylüyordu. Henüz ölmemiş.

Hayatı için tutunsa iyi olur.

"Ah," diyorum, kendimi yataktan dışarı itip onlara doğru ilerliyorum. Saçlarımı okşuyorum, iyi bir izlenim bırakmadığımı biliyorum ve sonra karar veriyorum, siktir . Bu dağınıklığı olduğundan daha iyi göstermenin bir yolu yok. Bunu gizlemenin bir yolu yok. Ben oyum.

Elimi uzatıyorum ve sonra hemen geri çekiyorum, bunun yerine garip bir el sallamayı tercih ediyorum.

"Ben Diablo," diyorum ve içeri girmeleri için elimle işaret ediyorum. Yolculuktan dolayı biraz bitkin ve biraz da temkinli görünüyorlar. Etrafında silahlı korumaların olduğu bir malikâneye girerken ben de öyle olurdum. Skylar'ın iş için ne yaptığını biliyorlardı ama muhtemelen bunun boyutunun farkında değillerdi.

Skylar kötü adamlar için çalışıyor.

Ben de babamdan daha az kötü değilim. Sadece bana bakarak anlayabilirler mi merak ediyorum.

Belki de Skylar'ı hak etmediğimi, buna değmediğimi düşünüyorlardır. Kahretsin, bu gözlerimi yakıyor.

Kısa boylu, minyon kadınlara göz kırpıyorum ve hemen her Skylar'a benzerlikler görüyorum. İkisinin de saçları aynı renk, gözleri aynı ve annesinin güçlü çenesi var.

Kahretsin, benim kadar küçükler. Neredeyse... neredeyse dudaklarımın gülümsemeye dönüşmesine neden oluyor, ancak bunu tam olarak başaramıyorum. Son zamanlarda bana neredeyse yabancı geliyor. Skylar'a ne olacağını, bu durumdan kurtulup kurtulamayacağını bilmemek bir sefalet.

"Bizi çağırdığınız için teşekkür ederiz. Skylar'ın bizi burada istemeyeceğini biliyorum ama... yine de bunu yaptığınız için teşekkür ederim."

Başımı sallıyorum, ikisinin de ağlayacakmış gibi görünmesinden nefret ediyorum.

İnsanların gözleri akarken iyi hissetmiyorum.

Kahretsin, Angel nerede?

"O nasıl?" diye soruyor annesi, bana doğru ilerlerken gözleri yaşlarla doluyor.

Gördüklerime dayanamayarak bakışlarımı başka yöne çeviriyorum ve "Durumu stabil ama henüz uyanmadı. İkiniz de burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz."

"Teşekkür ederim," diyor kız kardeşi ve ikisi de yatağa doğru ilerliyor, her biri uzanıp onun ellerini tutuyor. Burada durup olanları izlediğim için kendimi yabancı hissediyorum ve odadan sıvışıyorum.

Skylar sadece benim korumam, başka bir şey değil. Zorlamak için bir sebep yok.

Zamanlarını geçirmelerine izin vereceğim ve onlar gittikten sonra gizlice geri dönüp bir kez daha onunla birlikte yorganın altına gireceğim.

Bir daha uyuyabilmemin tek yolu bu olabilir.

Koridorda odama doğru ilerlerken babam beliriyor. Koridorda dolaşırken beni görünce biraz şaşırmış görünüyor. Aniden açıklama ihtiyacı hissettim.

"Annesi ve kız kardeşi burada."

Ciddiyetle başını sallıyor. "Bana söylendi."

Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi tam olarak bilemeden çenemi eğip bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

"Şey, ben gidip... onları yalnız bırakacak bir şeyler yapacağım."

Babam bir kez daha başını sallıyor ve ben odamda kaybolmadan önce beni durduruyor.

"Gel benimle bir içki iç."

Talep o kadar tuhaf ki hemen cevap vermedim. Bu da ne böyle? Kim bu adam ve uzaylı mı?

"Ne?"

Boğazını temizliyor. "Gel benimle bir içki iç."

"Neden?" Ağzımdan kaçırdım. Ben saklanırken benimle telefonda bile konuşmak istemeyen adam şimdi bir şeyler içmek mi istiyor? "Kafan mı güzel?"

Babamın gözleri kısılıyor ve başını sallıyor. "Uyuşturucu zayıflar içindir. Ben sadece oğlumla biraz yalnız kalmak istiyorum."

Son kelimeyi söyleyiş şekli kalbimin göğsümde dengesiz bir şekilde çarpmasına neden oluyor ve başımı sallayıp onu ofisine kadar takip etmekten başka bir şey yapamıyorum, tablolar, kitaplar ve büyük boy maun bir masayla dolu süslü bir alan. Çok saçma ve benim daireme o kadar benzemiyor ki gülümsememe neden oluyor.

Nasıl bu kadar farklı anlayamıyorum.

Gösterişli, altın rengi bir kanepeyi işaret ediyor ve ben de içine gömülüyorum. Altımda gıcırıyor ve babama bir kaşımı kaldırıyorum.

"Bu çok çirkin bir kanepe."

"Dairendeki Cheetos'tan daha iyi. En azından eski cips gibi kokmuyor."

Onun bu cevabı ağızımdan ilk gerçek kahkahanın dökülmesine neden oluyor. "Tebrikler. Gerçi daha önce benim daireme geldiğini bilmiyordum."

"Tabii ki biliyorum. Skylar da rapor . Bana nasıl yaşadığınızla ilgili pek çok ayrıntı verdi."

Gözlerimi deviriyorum ve bana doldurduğu alıyorum; pahalı, kehribar rengi bir sıvı ve boğulmayacakmış gibi yaparak yudumluyorum. Babam karşımdaki koltuğa oturuyor ve bir bacağını diğerinin üzerine atıyor, pantolonu mükemmel bir şekilde ütülenmiş ve ayakkabıları neredeyse ışıktaki parlıyor.

İkimizin nasıl akraba olduğu beni aşıyor. Bunu her gün merak ediyorum.

Bir anlık sessizliğin ardından "?" diye sorar.

Homurdanıyorum ve sert viskiden uzun bir yudum daha alıyorum. Boğuluyorum ve elimi ağızımın arkasına silerek kekeleyorum.

"Tamam."

"Gerçekten öyle misin? Çünkü Skylar'a nasıl baktığını görüyorum..."

Başımı sallıyorum ve kelimelerimi karıştırıyorum. Babamın Skylar'ın beynine gerçekten bir kurşun sıkacağını sanmıyorum ama bunu riske atmak da istemiyorum. Babamı asla gerçekten tanıyamazsın. Biraz delidir.

"O sadece bir koruma. Başka bir şey değil."

Babam delici gözlerle beni izliyor. "Öyle mi?" Başımı sallıyorum, gerçek bir şey ortaya çıkmasın diye konuşmayı reddediyorum. "Bana yalan söylemene gerek yok, oğlum."

"Bunu daha önce de insanlara söylediğini duydum, baba. Ve sonunda hep ölüyorlardı."

Bana gülümsüyor ve içkisinden uzun bir yudum alıyor. "Kimse ölmüyor, özellikle de oğlumun hayatını kurtaran adam."

Onu dikkatle izliyorum, önümde oturan bu adamın kim olduğundan olarak emin değilim, ama bir şekilde farklı. O kadar uzak değil, o kadar sert değil.

"İçine şeytan mı girdi?"

Yüksek sesle gülüyor. "Hayır, sadece seni tanımaya çalışan yaşlı bir adamım. Tüm bu olanlar hayatımda bazı hatalar yaptığımı fark etmemi sağladı..."

Sözleri kesiliyor ve uzaklara bakarak iç geçiriyor. "Birini sevmekte hiç iyi olamadım. Sevebileceğimden de emin değildim. Ve

eğer varsa bile, annenle birlikte öldüğünü düşündüm. Ama
neredeyse

Seni kaybetmek... Kalbimde sandığımdan çok daha fazla şey olduğunu fark ettim."

Bu durum karşısında gözlerimin acıdığını hissetmiyorum ve yüksek sesle burnumu *çekmiyorum*. Sadece odadaki toz yüzünden.

"Ve eğer biri hakkında böyle hissediyorsan, bilmek isterim. Hayatının bir parçası olmak isterim. Senin hakkında bildiğim tek şey gözlemlediklerim ya da bana anlatılanlar."

Boğazımı temizliyorum. "Onu öldürmeyecek misin?" "Hayır."

"Şey, önemli değil. Önemli bir şey değildi," diye boğuluyorum. "Ve eminim uyandığında annesiyle kız kardeşinin burada olduğunu görünce bana çok kızacak."

Bir elini çenesinde gezdiriyor. "Hm, göreceğiz."

"Bilmiyorum... Ne yaptığımı bilmiyorum. Burada oturup sohbet ederek ne yaptığımızı bilmiyorum. Bu çok garip baba."

"Evet," diyor gülümseyerek. "biraz zaman alacak." "Alışmak mı?"

"Bunu daha sık yapmak istiyorum. Seni daha iyi tanımak istiyorum." İçimi tekrar yudumlayarak sessizlik oluşmasına izin veriyorum.

"Evet. Tamam. Göreceğiz."

Bana başıyla selam veriyor ve içkisini bitirip yavaşça ayağa kalkıyor. "Bugünlük bu kadar yeter mi?"

İçimi çektim ve başımı salladım. "Evet, şükür. Bir dakika daha dayanamazdım."

Yanından geçip giderken kıkırdıyor, Skylar'a geri dönmeyi çok istiyor ama bölmek de istemiyorum.

"Annesi ve kız kardeşi geceyi geçirdikten sonra size haber veririm. O zaman gidip korumanı kontrol edebilirsin."

"Evet," diyorum yumuşak bir gülümsemeyle, adımlarımı başka yöne çevirip Angel'ın odasına doğru ilerliyorum. Bunu sindirmem gerekiyor. Bu çok garipti. Tamamen delirip delirmediğimi merak ederek bununla tek başıma oturamam.

Bunu hayal mi ettim?

"İyi geceler," diyorum ve babam sadece başını sallıyor, ofisine geri dönüyor ve kapıyı kıs kıs gülerek kapatıyor.

Bu çok garipti. Ama yine de hoşuma gitti.

ON ALTINCI BÖLÜM

DIABLO

Çok sonra kendimi Skylar'ın yatağında buldum, bedenim onunkine yaslanmıştı. Annesi ve kız kardeşi uzunca bir süre gitmediler. Ancak babam sabahın üçünde odama girdiğinde onunla birlikte olma zamanımın geldiğini anladım.

Ve . Yanına sürünerek girdim ve onu uyandırabilmek umuduyla yan tarafını dürttüm. İşe yaramadı. Monitör biplemeye devam ediyor, hayatta olduğunu ama benimle birlikte olmadığını gösteriyordu.

Burnumu yan tarafına bastırıyorum ve sonra derisini ısıırıyorum, bir çürük bırakacak kadar değil, ama uyanacağını umuyorum. Ama uyanmıyor. Onu uyandırmak için yaptığım hiçbir şey işe yaramıyor, bu yüzden sadece gözlerimi kapatıyorum ve kendimi tekrar uykuya bırakıyorum.

Ertesi gün de aynı, ondan sonraki gün de. Çaresiz ve öfkeli olmaya başlıyorum. Onu kontrol etmek için viziteye çıktığında Doc'a bağıriyorum, ona ölü bir adam olduğunu söylüyorum ve olay çıkarıyorum. Hatta masayı deviriyorum ve Doktor'un bana kaşlarını çatmasına neden oluyorum.

Öfke nöbetim, Skylar'ın yanımda olup bana biraz akıl vermesini dileyerek bir köşeye yığılmamla sona eriyor.

Ama uyumuyor. Hâlâ uyuyor. Burada ama değil.

Skylar'ın annesi ve kız kardeşi davranışımından dolayı biraz mahcup görünüyorlar ama umurumda değil. Lanet olası aklımı kaçırdım. Belli ki birinin yapabileceği bir şey var, değil mi? Sonsuza dek bu şekilde kalmayacak, değil mi? Değil mi?!

Biraz boşluğa ihtiyacım var, bu yüzden kendimi babamın barakalarından birinde buluyorum ve nefes almak için kendime zaman tanıyorum. Tavandan sarkan oda spreylerine rağmen burası ölüm gibi kokuyor. Bu çok saçma. Büyük bir boktan sonra Febreze sıkmak gibi.

Çiçek ölümü gibi kokuyor.

Testerelerimden birine sarıldım ve babamın adamlarından birinin büyük bir kitaplığını keserek yok etme işlemine başladım.

benim için buraya sürükledi. Bana bir ceset önermişti ama Elio'yu parçaladıktan sonra biraz odun yemeyi tercih ettim.

Skylar'ın ailesi üzerinde kötü bir izlenim bırakmak istemiyorum. Doc'a gözlerini yavaşça oyup dondurma külahına koyacağımı söylemek yeterince kötüydü.

Üstüne kiraz ve şeker serpeceğimi söylemeliydim. Daha çok şakaya dönüşebilirdi. Güldüklerinden değil. Bu hiç komik değil. Bütün bu olanlar çok üzücü.

Kapı açılıp Casey içeri girdiğinde bir rafı parçalamanın yarısındaydım. Yaptığım dağınıklığa gözünü bile kırpmıyor, sadece duvara yaslanıp kollarını kavuşturuyor.

"Hey, küçük patron adam. Seni görmek isteyen biri var" diye .

Testeremi kapattım ve gözlüklerimi başıma geçirdim. "Kim o?"

"Lex adında bir adam mı?"

Dudaklarım kıpırdasa da dramatik bir şekilde iç çekiyorum. Beni nadiren ziyaret eder. Genellikle ben ona giderim.

Lex'in Casey'nin onu koyduğu oturma odasını incelediğini gördüğümde yüksek sesle, "Ne baş belası," diyorum. Her zaman olduğu gibi şüpheli görünüyordu. Muhtemelen gardiyanlar bakmıyorken buraya birkaç kamera gizlemiştir bile. Doğrusu hiç şaşırmazdım.

"Ah, Diablo-poo, seni görmek güzel, Squirt."

Gözlerimi ona dikip ters ters bakıyorum. "Ölmek mi istiyorsun?"

"Tanrım, hayır. Beni henüz öldürme. Yapmam gereken çok şey var. cehenneme girişim."

Dudaklarım ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Ne istiyorsun?"

"Emery bana biraz dedikodu duyduğunu söyledi, ben de senin iyi olduğundan emin olmak istedim..."

Alay ediyorum. "Emery'nin çenesini kapalı tutması gerekiyor."

"Evet, onu içinde tutması için ikna etmeye çalıştım. Ama o her şeyi ağzından kaçırmaktan kendini alamıyor."

Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarlayıp başımı sallıyorum, korkutucu görünmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Emery kendine has bir tür. Kelimeleri içinde tutamaz. zaman fırsatını bulsa kusuyor. Eğer bir dinleyici kitlesi varsa, kelimeler daha hızlı dökülüyor.

Lex, "Emery'ye asla bir sır söyleme," diyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Evet, ama nasıl duyduğunu bilmiyorum. Belki Angel'dan. İkisinin bazen konuştuğunu biliyorum," diyorum.

Lex omuz silkiyor. "Muhtemelen. Her neyse. Takılmak ister misin diye soracaktım?"

Ona bakıyorum. "Biz . Yaptığımız şey bu değil. Yaptığımız şey bir iş anlaşması."

Her neyse, Skylar üst katta hâlâ tepkisizken gitmek istemiyorum. Yanına gitmeli, ona bakmalı, onu uyandırmalıyım.

Kahretsin, ama annesi ve kız kardeşi hala burada.

"Tamam. O zaman ben de seninle burada takılırım. William bu gece geç saate kadar çalışıyor, ben de boşum. Çılgınca bir şeyler yapmak ister misin?"

"Altı yönlü kıyamet mi?"

Lex dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlar. "Bu günler sürer." "Bakalım birkaç saat içinde ne yapabileceğiz."

Kaşları kalkıyor ve içimde heyecana benzer bir şeyin hareket ettiğini hissediyorum.

"Tamam. Hadi gidelim."

Beklediğimden çok daha uzun sürdü, çünkü Lex sürekli kurallara bakıyor ve sonu gelmeyen tartışmalara giriyoruz. Kampanyayı bitiremedik bile ama dikkatimi dağıttığı için minnettarım. Sonunda o ayrıldığında ve ben Skylar'a doğru yol aldığımda, ruh halim bir kez daha bozuluyor.

Yanına , odadaki o korkunç bip sesini duyunca, elimi göğsüne koyup uykuya dalmaya çalışıyorum ama bunun yerine şüphelerle boğuşuyorum.

Ya hiç ? Ya onu kaybedersen?

Onu o kadar iyi tanımıyorum bile ve ondan gerçekten hoşlanmıyorum bile... Ondan nefret ediyorum. Ama işte buradayım, ona yaslanmış durumdayım ve uyanmadığı için kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum.

", seni aptal bok," diye mırıldanıyorum, sesimin çatladığını duyarak.
"ihtiyacım var."

Cevap vermiyor, sadece o aralıksız bip sesi. Kulaklarımı tıkıyorum, ona doğru dönüyorum ve kulaklarımdaki uğultuyu dinliyorum.

Bu olacak son Yakında. Bu olmaz son Sonsuza dek.

O olacak uyanmak yarın.

Bu ilahi kafamda dönüp duruyor, kendimi dalmış bulana kadar tekrar tekrar.

Uyandığımda hâlâ gözlerini açmamıştı ve moralimin daha da bozulduğunu hissediyordum.

Belki de birlikte geçirdiğimiz kısa zaman sahip olacağımız tek şeydi. Belki de sahip olacağım tek şey budur.

Hafta uzuyor, Skylar'da hiçbir değişiklik yok ama bende binlerce değişiklik var. Bu noktada lanet olası aklımı kaybettim. Bir şeyleri kesip biçmediğim zamanlarda Skylar'ın yanıdayım, bana hayatta olduğunu ama hâlâ yanımda olmadığını söyleyen o şeytani makinenin tekrar tekrar ötmesini izliyorum.

Kız kardeşi ve annesi her geçen gün daha da yorgun görünüyorlar ve suçluluk duygusu -bütün zamanım boyunca hiç yaşamadığım bir şey- neredeyse tüketiyor.

Kayınvalideyle ilk izlenim için ne güzel bir yol. Merhaba, ben Diablo. Benim yüzümden neredeyse ölüyordu.

Araları pek iyi değil ama yine de çok sevimliler - annesi çok yumuşak ve nazik, kız kardeşi ise sert mizah anlayışını gösteriyor. İlk birkaç gün bunu göstermekte isteksizdiler, ancak bana yaklaştılar, onlarla odada oturmama izin verdiler, mümkün olduğunda benimle sohbet ettiler.

"Skylar lisedeyken futbol oynuyordu..." Dinlerken sandalyemde biraz daha doğruluyorum. Sadece bu ikisinin yanıdayken bile onun hakkında çok şey öğreniyorum. Daha önce benimle hiç paylaşmadığı geçmişinden parçalar. "O bir defans oyuncusuydu."

"Mantıklı."

"Evet, o çocuk içimden nasıl çıktı bilmiyorum. Babası da iri bir adamdı ama Skylar kadar büyük değildi."

Skylar'a bakıyorum, vücudu bugünlerde daha az hantal görünüyor. Belki hastane önlüğünden ya da solgun ışıktan. Ama şu anda çok kırılgan görünüyor.

"Her neyse..." diye devam ediyor annesi hikâyeye, bize onun şampiyonluklar kazandığı zamanları, her zaman mazlumu nasıl desteklediğini anlatıyor. Sonra okuldaki sevgililerine, eve getirdiği kızlara geçiyor ve yeşil ve çirkin bir şey başını kaldırıyor.

Benim. Hayır. O benim.

Neyse ki bu hayal çok uzun sürmüyor ve bana onun deniz kuvvetlerinde geçirdiği zamanları, madalyalarını ve nasıl takdir edildiğini anlatmaya devam ediyor.

Ve sonra konu babasının kaybına geldi. Skylar'ın babası babamın yakın bir arkadaşıydı ve yıllarca onun özel koruması olarak görev yapmıştı. Onu hayal meyal hatırlıyorum. Kanserden öldüğünde Angel ve ben çok küçüktük. Sanırım ailemiz için yaptığı fedakarlığı hiç düşünmedim. Ve şimdi Skylar onun izinden gidiyor, bizim için çalışmaya, beni korumaya geliyor.

"Ben... Buna değip değmediğimi bilmiyorum," diye boğuk bir sesle söylüyorum sonunda konuşmayı kestiğinde. Kendimi parçalanmış ve yıpranmış hissediyorum, sanki güneşte asılmış ve pişmeye bırakılmış gibiyim.

Yüzünde şok ifadesiyle bana bakıyor ve sonra bana doğru ilerleyerek elini omzuma koyuyor.

"Kendini tehlikeye , senin buna değdiğini biliyordu. Buna güveniyorum. Skylar asla yanlış karar vermez."

Gözlerimi koluma saklarken yüzümden yaşlar süzülüyor. Onların önünde ağlamayacağım. Bir bebek gibi ağlamayacağım ama elimde değil.

"Sadece alerjim var," diye hıçkırıyorum ve annesi bana gülümseyerek bacağımı okşuyor.

"Ah, evet, şu meşhur alerjiler."

Abigail homurdanıyor ve dudaklarımın yukarı kalktığını fark ediyorum. "Sikerim böyle işi." "Evet," diyor annesi metanetle. "Siktir et. Sikeyim."

Hepimiz kahkahalara boğuluyoruz ve ben bir anlığına da olsa rahatlıyorum. Ama uyanması ve bana bir tokat atması için neler vermezdim.

bir kez daha.

"Sadece bir kez daha," diye fısıldadım ona o gece, yanına sokulmuşken. "Sadece uyan... sadece bir kez daha."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

SKYLAR

Kahretsin, başım ağrıyor ve *lanet* olsun, geri kalan her yerim de ağrıyor. Göz kapaklarım titreyerek açılıyor ve pencereden içeri süzülen parlak ışık beni irkiliyor ve bir inilti çıkarıyorum.

Yanımda sıcak bir şey kıpırdıyor ve sonra tanıdık bir kafa görüş alanıma giriyor.

"Oh lanet olsun. Uyanmışsın!" Diablo, saçları dağınık, gözleri kızarmış bir halde, diyor. "Tam zamanında. Hepimizi olduğun gibi beklettin."

Yer değiştirmeye çalışırken iniliyorum ama acı omzumdan gözbebeklerime doğru fırlıyor. Kahretsin, bu hiç iyi hissettirmiyor.

Diablo beni yanımdan dürterken, "Lanet olsun," diyorum.

"Sakın kıpırdama, yoksa bağırsaklarını deşerim. Doktor'u çağırıyorum. Döndüğümde aynı pozisyonda olsan iyi edersin yoksa dayağı yiyen sen olursun."

Gülmeye çalışıyorum ama daha çok irkiliyorum.

Diablo yataktan fırlarken nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyor, ayağı takılıp dizlerinin üzerine düşüyor ve koşarak odadan çıkıyor. Gidişini izlerken gözlerim kışına takılıyor. İçinde olduğum o küçük kışına. Ne kadar zaman önceydi bu? Ne zamandır dışarıdaydım?

Cevabı Diablo döndüğünde öğreniyorum, Doktor da .

"Ah, demek uyanıyor. Lazarus'un ölümden dönmesi gibi."

Diablo kaşlarını çatarak, "Ve çok şanslısınız, Doktor," diye ekliyor. "Yoksa bir mezarda çürüyor olurdun... yeniden dirilecek kadar şanslı değilsin."

Doktor Diablo'ya bakıyor ve sonra benim bakışlarımla buluşuyor. "Senin yüzünden her gün sinir krizi geçiriyor. Bir bebek gibi."

Diablo'nun yanakları . "Pfft, ben değildim."

Diablo'nun bunu inatla reddetmesi ağzımı açık bırakıyor ama bu hafif hareket bile canımı acıtıyor.

"Gülümsemek yok," diyor Diablo. "Sağlığınız için kötü."

Doktor Diablo'yu nazikçe uzaklaştırıp yaramı kontrol ediyor - doğru, Diablo'yu Elio'dan korurken vuruldum- ve sonra gözlerimi incelemeye devam ediyor. Bana kendime nasıl bakmam konusunda hızlı ve biraz belirsiz talimatlar vererek biraz daha konuşuyor ve sonra ellerini çırpıyor.

"Haberler harika. İyileşiyorsun gibi görünüyor. Kateterleri ve tüpleri çıkardıktan sonra iyi olacaksın."

"Bu kadar mı?" Diablo haykırır. "Bu kadar. Bu kadar mı? Bir haftadan fazladır dışarıda olmasına rağmen tüm söyleyeceğin bu mu! Okula nerede gittin? Diplomanı bir yerden mi aldın? Aman Tanrım!"

Şimdi titriyor, vücudu neredeyse yanıyor ve ben elimi uzatıp "Gel buraya, velet" demekten başka bir şey yapamıyorum. Diablo donup kalıyor, bakışları benimkilere yöneliyor. Gözlerindeki turuncu renk soluyor ve yüzünün hafifçe gevşediğini görüyorum. "Teşekkürler, Doktor. Gidebilirsiniz. Diablo'yla özel olarak konuşmamız gerek."

Konuşmak acı veriyor ama yine de yapıyorum. Diablo bunu asla kabul etmeyecek ama bana ihtiyacı var. Onu cezalandırmama ve haddini bildirmeme ihtiyacı var.

Kapı kapanır kapanmaz ve yalnız kalır kalmaz, çöküyor. Tam olarak görünmüyor ama onu işaretleri bilecek kadar iyi tanıyorum. Omuzları çöküyor ve çenesindeki küçük titremeyi görüyorum.

"Gel buraya," diyorum ve o da yanıma sürünerek geliyor ve yanıma bastırıyor.

"Peki, tamam ama berbat kokuyorsun."

Bu anlaşabiliriz. "Bir duşa ihtiyacım var."

"Önemli değil. Bunu daha sonra yapabiliriz," diyor dudaklarını omzuma bastırırken. "İyi olduğunu görmeleri için anneni ve kız kardeşini çağırmam gerek."

Bunun üzerine vücudum gerildi. "Buradalar mı?"

Diablo bana bakıyor ve gözleri kısılıyor. "Bu konuda garip davranma. Dinle, neredeyse ölüyordun ve onlara söylemek zorundaydım!"

Gözlerim kapanıyor ve uzun bir iç çekiyorum. "Dünyalarımın karışmasından hoşlanmıyorum."

"Şey, karıştılar. Tanıştık. Artık çok geç Skylar. Çok kötü. Çok üzücü."

Ona bakıyorum, bu küçük velet hakkında ne yapacağımdan emin değilim. Kahretsin, ne düşünüyordu ki? Birbirlerini tanımalarını istemiyorum, Abigail'in ya da annemin bu dünyaya karışmasını istemiyorum. Bunca yıl çok dikkatli davrandım ama her şeyi ettim.

"Baban onlarla tanıştı mı?" Ben soruyorum ve Diablo başını sallıyor.

"Tabii ki . Geçen gün annenle çay içti.

Çok iyi anlaşıyorlardı."

Gözlerim kapanıyor ve nefes veriyorum. Diablo bana bakıyor. Onu göremesem de baktığını hissedebiliyorum. Havada asılı duruyor, nefesi yanağıma çarpıyor.

"Bana kızgınsın," diyor bir süre sonra.

"Kızgınlım."

"Ama komadan yeni uyandın. Kızgın olamazsın. Bu bir şey değil."

Bir göz kapağımla açıp ona bakıyorum. "Bana biraz zaman ver."

Kaşları birbirine çarpıyor ve dudaklarını büzüyor. "Peki. Zaman istiyorsun. Sana bunu vereceğim. Ve boşluk." Yataktan fırladı ve kapıya doğru yürüdü. "Ama bil diye söylüyorum, yaralanmış olsaydın bilmek isterdim. Bilmeleri gerekiyordu. Bu kadar aptal olmayı bırak!"

Kapıya uzandı ve çarparak açtı. "Gidip onları getireyim, seni nankör herif."

Ve beni yalnız bırakarak ortadan kayboldu. Aslında yalnız istemiyordum. Onun yanında uyanmak hoşuma gidiyordu ama yapabileceğim bir şey yoktu. Peşinden gidebileceğim gibi değil. Çok güçsüzüm. Bacaklarımı oynatıyorum ve iç çekiyorum.

O kurnaz küçük kıcını kovalamadan önce gücümü geri kazanmam gerekecek.

Gözlerim kapanıyor ve burnumdan derin nefes alıyorum.

Geri döndüğünde, beni yalnız bırakmasını istemediğimi açıkça söyleyeceğim. Lanet olası bir boşluk istemiyorum. Bu duruma üzülmem, başladığımız şeyin bittiği anlamına gelmez.

Tabii ki hayır.

Daha yeni başlıyorduk.

Annem ve kız kardeşim bir dakika sonra odada beliriyor, bana yaltaklanıyor, uyandığımı görünce neredeyse hıçkırarak ağlıyorlar. Diablo kapı aralığında, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini bana dikmiş bekliyor. Yapabilse beni bıçaklayarak öldürür. O elleri üzerimde görmeyi çok isterdi.

Ama ben ona yanıma gelmesi için seslenemedim, kapıdan uzaklaşıp gözden kayboluyorum.

Annem ve Abigail sakinleştğinde -saatler sonra gibi geliyor- çok yorulmuş oluyorum ve sonunda tekrar uykuya dalıyorum. Uyandığımda pencereden gelen güneş ışığı loş, tüm tüplerim ve makinelerim gitmiş ve Diablo hiçbir yerde görünmüyor.

Kahretsin, günlerimi öylece uyuyarak geçiremem. Yapmam gereken şeyler var. Yani ailemi buradan sağ salım çıkarmak ve Diablo'ya tekrar el atmak için sebepler bulmak.

Kendimi yukarı itiyorum ve büyük bir çabayla ayaklarımı yere basıyorum. Acı kolumdan göğsüme doğru yayılıyor ama kendimi . İşemem ve duş almam gerekiyor, sonra da gidip Diablo'yu bulacağım ve onu bir güzel pataklayacağım.

Belki şaplak *atmayacağım* ama o kışa bir şeyler yapacağım.

Kendimi gülünç derecede sersemlemiş hissederek topallaya topallaya banyoya giriyorum. Çişimi yaptıktan sonra tuvalete oturuyorum ve uzanıp diş fırçamı alarak dişlerimi fırçalıyorum. Koltuk altlarım kokuyor ve bir duş ihtiyacım var, üzerimden yayılan koku tanrısal değil, ama lanet , o kadar uzun süre dayanamayacağımı hissediyorum. Oturmak iyi hissettiriyor. Bu ottan asla kurtulamayabilirim.

Aslında benim kalıcı tahtım olabilir. Pek çok erkek için olduğu gibi. Bazılarının neden saatlerce oturduğunu anlıyorum.

"Tanrı aşkına ne yapıyorsun sen?" Diablo tıslayarak banyoya doğru ilerliyor.

Gözlerim onunkilerle buluşuyor, diş fırçam ağızımdan sarkıyor, tükürüğüm çenemden aşağı akıyor.

"İşemek," diyorum bir ağız dolusu diş macununun etrafında.

Uzanıp ağızımdan alıyor ve bir mendille dudaklarımı ve çenemi silmeden önce tezgâhın üzerine bırakıyor.

"Kalkmamalısın."

"Yatağa işlememi ister misin?" "Tuvalette boğulmaya tercih ederim."

"Kıçım bu şeye zar zor sığıyor. Burada boğulmak yok." Diablo'nun dudakları titriyor ve sonra tekrar aşağı düşüyor.

"Beni rahat sanıyordum..." Ben diyorum, o da gözlerini deviriyor.

"Belli ki bu konuda sana güvenemeyiz. O yüzden bunu aşman ve bana *sebepsiz* yere kızman gerekecek."

"Ben boşluk istemedim. Bunu çıkaran sendin."

Gözlerini bana dikti. "Her neyse. Tuvaletten çıkman gerek."

"Çok sert."

"Sonsuza kadar orada mı oturacaksın?"

"Olabilir. Burası artık benim yeni evim."

Diablo bir kahkaha atıyor ve ben duşa doğru başımı sallıyorum. "Yıkanmak istiyorum."

"Tamam, ama ben de seninle geliyorum."

"Kıyafetlerini çıkarır mısınız?" Birden heyecanlanarak sordum. Ereksiyon olurum ama kadar acı çekiyorum.

Uzanıp suyu açıyor ve ikimizi de soymaya başlarken suyun ısınmasına izin veriyor.

Aslında daha önce söylediklerim doğru değildi. Yavaşça soyunmasını, tenini bana daha fazla göstermesini izlerken sikim kalkıyor. Striptiz gibi. Vücudumdaki her sinire büyük bir alay.

Görünüşe göre aletim hangi durumda olursam olayım Diablo'yu seviyor.

Diablo artık tamamen çıplak, gözleri bacaklarımın arasında duran dikleşmiş sikime kayıyor.

"Tanrım, çok gülünçsün."

Omuz silkiyorum ve sonra yüzümü buruşturuyorum. "Ateşli olman benim suçum değil."

Bunun üzerine yanakları pembeleşiyor ve benden uzaklaşıyor. "Kapa çeneni. Yalan söylemeyi bırak."

"Yalan söylemiyorum. Çok . Kesinlikle benim için yapıyorsun."

Elimi uzatıp kışına bir çizgi çekerken gözbebeklerinin kafasının içinde yuvarlandığını neredeyse duyabiliyorum. Nefesi biraz daha kısa çıkıyor ve elimi savurana kadar tekrar yapıyorum.

"Hayır. Seks yok. İyileşene kadar olmaz." "Doktor seks yok diye bir şey demedi."

"Şey..." diye kekeliyor. "Şimdi söylüyorum..." Bandajıma el sallıyor. "Su geçirmez olması iyi bir şey, yoksa sana sünger banyosu yaptırmak zorunda kalırdım."

"İyi vakit geçirmek için beni kışkırtma."

Ayağa kalkıp suyu test ettikten sonra ayağa kalkmama yardım etti ve beni nazikçe içeri götürdü. Diablo'nun pek çok yönü var ama bakıcı olmak beklediğim bir şey değildi. Beni nazikçe yıkaması ve bana patronluk taslaması kalbimin alışkın olmadığı bir şeyle şişmesine neden oluyor.

Ben duvara yaslanıp iç çekerken, "Şimdi saçlarını durula," diyor. Lanet olsun, yorgunum. Bu duşa bir bank lazım.

"Gözlerini kapatmak yok. Eğer buraya düşersen, beni de yanında götürürsün. Ve tüm bunlardan sonra duşta ölmemi istemezsin. Ne kayıp."

Başımı suyun altına eğip şampuanın göğsümden aşağı akmasına izin verirken ona gülümsüyorum. Ve bittiğinde Diablo duştan çıkmama yardım ediyor. Yorgun ve biraz gergin olabilirim ama gözlerim ona bakmaktan kendini alamıyor.

Ve bak, biliyorum.

"Bana kışını tekrar göster," diyorum ve Diablo kolumu hafifçe çimdikliyor.

"Sen bir sapıksın. Hayır."

"Sadece arkanı dön ve bana göster."

Başıma bir havlu sarıyor ve ileri geri sallıyor. Bacaklarının arasında sallanan aletini görebiliyorum ve dudaklarım kaşlarını çatıyor.

"Neden sertleşmiyorsun?"

Beline hızla bir havlu sararken hareketleri durur.

"Belki de artık senden hoşlanmıyorumdur."

Ben daha cevap veremedim beni yatağa götürüyor ve üzerimi örtüyor. Ona izin vermekten başka bir şey yapamıyorum.

"Sana yiyecek bir şeyler getireceğim."

"Gerçekten artık benden hoşlanmıyor musun?" Aniden umutsuzluğa kapıldığımı hissederek soruyorum. Bu çok aptalca ama yine de buradayım. Savaştan çıkmış yetişkin bir adamım ve artık benden hoşlanmayan küçük bir pislik için neredeyse ağlıyordum.

Yeniden on yaşıdayım.

"Duruma göre değişir."

Kaşlarım kalkıyor, genişlemesini bekliyorum ama genişlemiyor. Sadece kıyafetlerini giyip aceleyle odadan çıktı.

Ve onun dönmesini bekleyemeyecek kadar yorgunum. Tekrar uykuya daldım.

"Görünüşe göre hayattasın ve iyisin," diyor Anthony kapı aralığında ve beni hafifçe irkiliyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum oturmaya çalışırken. Diablo bana biraz çorba ve bir kitap getirdikten sonra tekrar kaçtı. Muhtemelen onu ellemeye çalıştığım içindir. Muhtemelen sadece sarılmayı tercih etmeliydim. Bunu kabul edebilirdi. En azından bu şekilde ona birkaç saniye dokunabilirdim.

Görünüşe göre vurulduktan sonra beyin fonksiyonlarımın tamamını geri kazanamadım. Şu anda azgın, muhtaç bir sikim. Ya da belki ağrı. Emin değilim ama kendime engel olamıyorum.

"Diablo son birkaç gündür çılgına dönmüş durumda. Onu üzdüğüm için seni kendim öldürmek zorunda kalmadığıma sevindim."

Bu bilgi karşısında kalbim göğsümde tekliyor. Bunun Diablo'yu nasıl etkilediğini, yüzden nasıl bir stres yaşadığını fark etmemiştim. Kahretsin, annemi ve kız kardeşimi aradığı için üzerine atlamamalıyım. Anlayış göstermeliydim.

Babasına bakarken *özür dilemem gerektiğini* düşünüyorum. Birçok yönden Diablo'ya çok benziyor - çok daha uzun, ama gözlerinde aynı turuncu parıltı var. İsteddiği zaman çok korkutucu olabiliyor.

Dudakları pek de hoş olmayan bir gülümsemeye yukarı kalkıyor ve kendini bir sandalyeye .

"Görünüşe göre oğlumu oldukça etkilemişsin."

Lanet olsun. Daha önce ölü bir adam değildiysem, şimdi öyleyim.

"Diablo'yu güvenli evde bulduğumda her tarafı Elio parçalarıyla kaplıydı. Görünüşe göre ona psikopati konusunda ilham vermişsin."

Bir elimi yüzüme sürerken gözlerim açılıyor. "Ne yaptı?" "Onu oldukça dağınık bir şekilde doğradı. Onu hiç teşhis edemedim."

"Testereleriyle mi?" "Evet."

Gözlerimiz buluşuyor ve dudaklarımı yukarı kaldıran gülümsemeye engel olamıyorum. Eğer bu beni hasta bir sıkık yapıyorsa, olsun. Ama Diablo'nun bunu benim için yapmış olması beni mantıksız bir şekilde mutlu ediyor.

"göre aşık olmuş."

Kalbim göğsümde pıt pıt atıyor.

"...ya da bizim gibi insanların hissedebileceği her neyse."

Boğazımı temizliyorum, ağır kesici ilaçlar beni biraz sersemletiyor ama yine de bunu ifade edebiliyorum. "Hiçbir şeyin olmasını istemedim...."

"Ayrıntılara ihtiyacım yok. Sen onun hayatını kurtardın. Ben de sana borçluyum. Sadece ona zarar verme yoksa sana Elio'ya yaptığından daha kötüsünü yaparım."

Başımı sallıyorum ve sonra ayağa kalkıp elini bana uzatmasını izliyorum. Benimkini onunkine sıkıştırıyorum ve o da sıkıyor.

"Aileye hoş geldin Skylar." Sonra dönüp odadan çıkıyor ve beni çorbama bakmaya bırakıyor.

"Siktir. Ben."

Diablo beni dakikalar sonra kahverengi sıvının içine bakarken ve aklımı başıma toplamaya çalışırken böyle buldu.

"Neden yemek yemiyorsun?" diye soruyor, yatağın tünüyor ve bana ters ters bakıyor. "Neyin var?"

"Baban beni tehdit etti. Ondan sonra kendimi biraz hasta hissettim."

Ona bakıyorum ve kalbim kabarıyor. Kahretsin, o muhteşem. O benim. Göğsümdeki o çekirdek her neyse büyüyor. Yakın zamanda duracağını da sanmıyorum.

Benim küçük psikopatım. Benim küçük psikopatım.

"Lanet olsun, ne dedi o?" Diablo huffs.

"Bana sadece seni yoksa sonumun Elio gibi olacağını söyledi... sadece daha kötüsü."

Diablo yatakta kayarken dudakları seğiriyor. "Ah, evet. Onun üzerinde en iyi çalışmamı yaptım. Oldukça dağınıktı."

Gözlerimiz birbirine çarpıyor ve aletimin bacaklarımın arasında seğirdiğini hissediyorum. İğrenç şey.

"Görünüşe göre benimle kalmak zorundasın, yoksa ben ölü bir adamım."

Diablo bana yaklaşıyor ve kaşığı alıp sıvıyla dolduruyor ve dudaklarıma götürüyor.

"O zaman yesen iyi olur," diyor, kaşık hafifçe kayıyor ve çorbanın çoğu çenemden aşağı damlıyor. "Siktir et nuggetları," diye mırıldanıyor yaptığı pisliği silmeye çalışırken ve sonunda tüm çorba kasesini kucağıma döküyor. Neyse ki şimdi ılık, yoksa aletim birinci derece yanacaktı.

Diablo ayağa fırlıyor ve çarşafların üzerindeki su birikintisine bakarak iç çekiyor.

"Belki de yardım etmemeliyim."

"Senin yardım tarzını seviyorum," diyorum ve çorba pijamalarımı ıslatmadan önce yataktan çıkıyorum.

"Temizlemesi için hizmetçi ."

"Hayır," diyorum kendimi bir sandalyeye bırakırken. "Kendin temizleyeceksin."

Bana bakarken Diablo'nun hareketleri kekeliyor. "Öyle mi?"

"Evet. Öyle."

Ofluyor, pufluyor ve bir gösteri yapıyor ben sadece arkama yaslanıp keyfini çıkarıyorum, ona pisliğini nasıl düzgün bir şekilde temizleyeceğini öğretiyorum ve yatağın üzerinde uzanıp temiz çarşafların uçlarını köşelere sıkıştırırken o kışın hareketini izliyorum. Berbat bir iş çıkarıyor, askeri eğitimdeki günlerim bana bağılıyor, ama denemezse lanet olsun.

İşi bittiğinde, daha ağır nefes alıyorum. Ve göğsüm ağırlaşıyor.

Aşk bir şey mi? Emin değilim, ama *bir şey olduğu* kesin.

Diablo ayağa kalkıp başını yatağa doğru eğerek, "İyi görünüyor," diyor.

"Çok iyi görünüyor," diye mırıldanarak yeni yapılmış yatağa tırmanıyorum. Yorganı üzerime çekerken ona bakarken uzanıp sikimi tutuyorum. Kahretsin, ama ağrıyor.

Yeterince seks yapmadık. Bir kere. Sadece bir kez yaptık.
Bu iğrenç bir şey.

"Elini sikinden çek. Bunu şimdi yapmayacaksın. İyileşene kadar olmaz."

O zamana kadar olmaz.

"Bu beni hâlâ istediğin anlamına mı geliyor?" Ben soruyorum ve Diablo iç çekiyor.

"Sen bir aptalsın." Beni içeri sokarken söylediği tek şey bu.

"Dinlen." Ve ben de öyle yapıyorum, gözlerim bir kez daha kapanıyor.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

DIABLO

Nasıl Yaşlı Hubbard Ana'ya dönüştüm bilmiyorum ama öyleyim. Skylar'la ilgilenmeden duramıyorum. O da bundan pek memnun görünmüyor. Önümüzdeki üç gün boyunca seks tekliflerini reddettiğimde homurdanıyor ve küfrediyor.

Ama yani, hadi ama. Mantıklı ol. Hâlâ iyileşme sürecindeyken onu beceremem. Benim bile etik kurallarım var. Ve o dikişlerin iyileşmesi bitmedi.

Onu kontrol etmeliyim. Mastürbasyon ya da mekik çekmek gibi yapmaması gereken bir şey yapmadığından emin .

Geçen gün onu ikisini aynı anda yapmaya çalışırken yakaladım ve ona bağırdım. Suratını astı ve elini aletinden çekti. Çalışmayı ancak annesini işin içine soktuğumda ve annesi onu azarladığında bıraktı.

"Nerede olduğunu sorup duruyor. Bu konuda çok mızımsızlandı," diyor kız kardeşi koridorda yanından geçerken. Onlara her gün takılmaları için yer veriyorum ve bu nedenle arka tarafta bulabildiğim her şeyi kesip biçiyorum. Warhammer boyamaktan vazgeçtim. Onları Lex'e bırakacağım.

Odaya girdiğimde "Ah, çok sabırsız," diyorum.

Kapı arkamdan kapanırken Abigail'in kahkahasını duyabiliyorum.

Skylar odanın diğer tarafında durmuş, pencereden dışarı bakıyor, elinde bir şey var. Çok iyi görünüyor. Son birkaç gündür onun tekliflerini geri çevirmek işkence gibiydi.

Ama bana şaplak atmak gibi seksi bir şey yaparak onu incitmek istemiyorum.

Bu düşünceyle kığım seğiriyor ama bastırıyorum. Hayır, bu gece film izleyip sarılacağız.

Bunu yapmaktan nefret ama .

Casey banyodan çıkıyor ve benim hareketlerim kekeliyor. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Casey bana gülümsüyor. "Sadece oğlumla sohbet ediyordum." Skylar'ın omzuna bir tokat atıyor ve Skylar irkiliyor.

"Çek ellerini," diye bağıyorum ve Casey'ye doğru yürüyüp karnına yumruk . Pek işe yaramadı. Lanet olsun bu adamlara ve gülünç derecede sert karın kaslarına.

", çok alingan. Bu işi halletmek angarya olacak."

Casey bana doğru ilerlerken kaşlarım birbirine değiyor.

"Sen neden bahsediyorsun? Neyi halletmekten?" Ellerimi kalçalarımın koyarak soruyorum ama daha cevap alamadan Casey üzerime atlıyor, kollarıyla beni kaldırıyor.

"Beni yere bırak, seni kurtçuk!" diye bağıyorum ama Casey sadece kıkırdıyor ve beni yatağa fırlatıyor.

"Dinle, ona bir iyilik yapıyorum, bu yüzden kibar davranabilir misin?"

Kaçmaya çalışarak kıvraniyorum ama Casey, Skylar'dan çok daha hızlı ve bir o kadar da güçlü. Çok etkili, iğrenç.

Ne olduğunu anlamadan pantolonum yırtıldı ve nefesim kesildi, aletim bacaklarımın arasında çoktan sertleşmişti.

Bunu teşvik etmeyeceksiniz.

Sadece daha da zorlaşıyor.

"Seni becermeyeceğim," diye tıslıyorum ve Casey gözlerini deviriyor.

"Ne yazık ki benim tipim değilsin. Sadece seni Sky için hazırlıyorum."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve daha çok mücadele ediyorum, kaçmaya çalışıyorum ve aynı zamanda bunun olmasına izin veriyorum. Gömleğim yırtıldı, iç çamaşırım da ve sonra yüzüstü çevrildim, Skylar Casey'ye ne yapması gerektiğini söylerken yüzüm yatağa doğru itildi. Onlara izin vermekten başka bir şey yapamıyorum.

"Bacakları altından bükülmüş. Böyle değil...böyle..." Skylar diyor ve sonra kıkımda tanıdık bir dokunuş hissediyorum. Kıkım artık havadaydı ve ikisine de açıktı.

Buna daha çok üzülmem gerekirdi, ama sızıntı yapan aletim hiç aldırıyor.

Oh, lanet olsun, öyle diyor. Sok şunu.

"Kollarını tut," diyor Skylar, sesi sert. "Onları ayak bileklerine bağla. Evet. İşte böyle."

Kollarım geriye doğru çekildi ve Casey'nin tutuşuna karşı koymama rağmen, onları her iki ayak bileğime sabitlenmiş buldum, beni bağlı ve savunmasız bıraktılar. Kahretsin, bu çok utanç verici.

"Tamamdır," diyor Casey ve sonra başını benim ateş püskürdüğüm yere doğru eğiyor. "Üzgünüm dostum ama buna gerçekten ihtiyacı vardı."

Başımı sertçe okşuyor ve sonra yataktan sıçrayıp kapıyı arkasından kapatarak çıkıyor.

Sadece Skylar ve ben kaldık.

Duyabildiğim tek şey nefes alış verişlerimiz ve Skylar'ın pantolonunun fermuarını açarken çıkardığı ses.

"Sen en kötüsüsün," diye tıslıyorum yatağın arkama düştüğünü hissettiğimde.

"Bana başka seçenek bırakmadın." "Buna rıza göstermiyorum."

"Evet, biliyorsun," diyor etrafıma uzanıp sert sikimi pompalarken. İnliyorum, ağzım açık kalıyor ve gözlerim kapanıyor.

Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor. Ve çok uzun zaman oldu. Neden yine bekledik? Oh, evet. Kurşun yarası!

Arkamda açılan kayganlaştırmacının şakırtısı ve çatlağımdan aşağı damlaması beni öne doğru itiyor, ama hareket edemiyorum. Gerçekten ve gerçekten şekilde sikileceğim.

"Bunu yapamazsın."

"Yapabilirim. Ne istersem yapabilirim," diyor parmağı çatlağımdan aşağı inerken ve sonra içimde yavaşça hareket ederken, içimi kaplıyor ve ihtiyaç içinde nefes almamı sağlıyor.

"Seni özledim. Bunu özledim. Sana ihtiyacım var."

Boğazım acıyor, sikini girişime dayayıp ileri doğru iterken ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor.

Beni tek bir sert hamleyle sikine oturttuğunda gözlerim irileşiyor, tenim alev alev yanıyor.

Ağzımdan çıkan çığlık, üzerime eğilip omzumu ısırduğunda bir iniltiye dönüşüyor.

"Beni tekrar bekletme. Senin için çaresiz kaldım. Geceleri seni hayal ediyorum."

"Siktir," diye inliyorum ve o da kalkıp tekrar içgirerken iç çekiyor. Nefes alma yeteneğimi kaybediyorum çünkü lanet olsun, bu çok lanet hissettiriyor

Güzel. Bunu özlemişim.

"Eğer beni bir daha *bekletirsen*, o kışına kırmızı bir şaplak atarım."

Altında titriyorum, teninin değmesini, beni açmasını seviyorum. "Önce beni yakalaman gerekecek. Tabii hile yapıp Casey'i kullanmazsan."

Skylar kıkırdıyor ve sonra tekrar içime giriyor, acı ve zevk içimden fırlıyor ve sikimi zıplattıyor.

"Bana bunu sevdiğini söyle," diye homurdanıyor üstümde, eli sırtımdan yukarı kayıyor ve boynumu kavrayıp kabaca sıkıyor. "Bana bunu sevdiğini söyle."

"Bundan nefret ediyorum."

bana ihanet ediyor, tıpkı kendimi ona geri siktirmeye çalışırken kalçalarımın hafifçe eğilmesi gibi. Bunun için muhtaç bir sürtüğüm. Derime batan ip beni daha da azdırıyor.

"Anlat bana. gerek."

Kalçaları kışıma çarpıyor ve o kadar derine iterken ciyaklıyorum ki yemin ederim yıldızları görüyorum. Siktir, acıtıyor. Ve yine de, bir domuz gibi bağlanmışken, onu almaktan başka bir şey yapamam.

Ben de ciyak ciyak bağıriyorum.

"Aşk." Haykırıyorum. Tek yapabildiğim bu ama ona yetiyor. Kalçaları çılgınca ileri ve geri sallanıyor, beni yatağa itiyor ve tüm vücudumun boşalma ihtiyacıyla titremesine neden oluyor. Boşalmam gerekiyor.

Bu çok fazla, çok bunaltıcı. Beni tekrar tekrar doldurması, kendimi hareketsiz ve hareket edemez hissetmem. Asla başka biriyle sevişmek istemiyorum, ondan başka kimseyi istemiyorum.

"Acele et. Kalk," diye soluyorum ve Skylar kalçalarını nasıl başardığından emin olamadığım imkansız bir açığa getirirken bir homurtu çıkarıyor, ama bu yeni pozisyon sikini tam prostatıma koyuyor ve çarşafların üzerine gelirken uzun bir inilti çıkarıyorum, kışıma boşalırken vücudunun kekelediğini ve arkamda sallandığını hissediyorum.

Sonra öne doğru yığılıyor, ikimizin de vücudu sarsılıyor.

"Tanrım. Buna ihtiyacım vardı," diye . "Sana ihtiyacım vardı."

Kelimeleri bile oluşturamıyorum. Hâlâ yıldızları görüyor ve nabzımın atışını kulaklarımda duyuyorum. Yavaşça içimden çıkıyor ve serbest kalışının kışımdan kaydığını hissediyorum.

"Bu sefer kanama yok," diyor ve sonra iç çekiyor. "Ama ben . Siktir."

"Seni !" Tıslayarak bakmaya çalışıyorum. "Çöz beni."

Skylar iple uğraşıyor, çok uzun sürüyor ve sonunda serbest kaldığımda dizlerimin üzerine çöküp adamı inceliyorum.

"Dikişlerini yırtmışsın," diyorum.

"Öyle görünüyor," diyor Skylar omuz silkerek. "Yine de buna değdi."

Gözlerimi deviriyorum ve yataktan atlıyorum. "İşte bu yüzden beklemek istedim ama sen istemedin."

Aleti yeniden sertleşen Skylar'a bakıyorum, gözleri kapalıydı. Kaşlarımı çatıyorum ve işaret ediyorum. "Neye sen?"

"Sen. Beni azdırıyorsun. O kadar karşı konulmazsın ki."

Bu sözler... bu bakış. Daha önce hiç kimse bana böyle bakmamıştı. Sanki istediği her şey benmişim gibi.

"Evet, artık tüm numaralarını biliyorum. Tamamen iyileşene kadar başka yok. Ben Doktor'u çağıracağım. Sen orada kal. Ve o canavarı ortadan kaldır."

Surat asmaya başladığında dudaklarımın kenarlarının yukarı kalktığını hissediyorum ama onun surat bir şeyi yok. İstedğini aldı. Kazandı. Büyük bebek beni sikerken kanaması durana kadar beklemek zorunda kalacak.

Kıçım sızlıyor.

Evet, ikimiz de bunun acısını çekeceğiz. Onu riske atmayacağım.

"Kıçın nasıl?" Skylar kanepeye uzandığımızda, bedenim onunkine gömülmüş halde, "Kıçın nasıl?" diye sordu. Doktor daha önce yarasına daha iyi için onu azarlamıştı ve Skylar da yanakları kıpkırmızı kesilmiş bir halde nefesinin altında mırıldanmıştı.

Doktor bakışlarını bana çevirip, "Adamına daha iyi göz kulak olsan iyi olur. O artık senin sorumluluğunda."

Onu doğramakla ilgili hayaller kurdum... ve eğer babam bunun için beni öldürmeseydi bunu yapmayı gerçekten çok isterdim.

"Sorun değil. Ama gururum öyle değil. Doktor'un beni azarladığı gerçeği..." "Beni de azarladı."

Skylar'ın yüzünü daha iyi görebilmek için yer değiştiriyorum. "Sen bunu hak ettin. Ben hak etmedim. İsteksiz bir katılımcıydım."

Sert aletin bana sürtündüğünü hissediyorum ve gözlerimi deviriyorum, bir öpücük için eğiliyorum, dilim özensiz bir şekilde ağzına kayıyor.

"İstekliydin."

Ona karşı iç çektim. "Evet, ama nefret ettim." "Seviyordun."

Kirpiklerim titriyor ve iç çekiyorum. "Ben hiçbir şeyi sevmem. Bu benim DNA'mda yok."

Skylar beni kendine doğru çekiyor ve eğilerek dudaklarını boynuma bastırıyor. "Seviyorsun. Kendi tarzında."

"Belki."

"Benim için fark etmez. Benim olduğun sürece her şey yolunda gidecek."

Ona dönüp bakmak için boynumu zorluyorum. "Bu şimdi bu mu? Münhasırlık mı?"

"Paylaşmak ister misin?"

Bu düşünce midemi bulandırıyor. "Hayır. Eğer başka biriyle yatarsan, cinayet işlemem gerekir."

Skylar bana gülümsüyor. "O zaman bu da öyle bir şey. Sen ve ben. Özel. Birinin hayatını kaybetmesini istemem. Çok yazık."

Özel, diye düşünüyorum kollarına yerleşirken, sıcaklığının sırtıma nüfuz ettiğini ve her ısıttığını hissederken. Kendimi burada bulacağımı hiç düşünmemiştim ama yine de bunu benim için yapanın korumam olacağını da düşünmemiştim.

Bu benim suçum değil. O gülünç derecede seksi ve beni etkilemeyi başardı. Muhtemelen yakında onu unutacağım.

Eminim bu sadece bir evredir.

Uzun bir tane, belki sonsuza dek sürececek bir tane, ama yine de bir tane.

Ama bu bir evre değil. Skylar'ın yarası sonunda kapanıyor ve tüm gücünü geri topluyor. Annesi ve kız kardeşi gidiyor ve ben onların yokluğunu hissediyorum. Kardeşim de öyle. Abigail ile arkadaş olmuş gibi görünüyor.

Skylar onları arayıp buraya davet ettiğim için beni affetti. Aletine uzun uzun öpücükler kondurarak onu ikna edebilirdim ama yaptı. Yakında döneceklerine dair söz vererek babamın malikânesinden ayrıldılar. Skylar bu ihtimale gülümsedi bile.

Görünüşe bakılırsa dünyaları karıştırması sandığı kadar büyük bir mesele değil.

Tüm bunlara ek olarak, Skylar antrenmanlarına ve egzersizlerine geri döndü. Elio'dan önce tanıdığım adama geri döndü. Artık zayıf değil. Beni odanın içinde savuruşundan anlayabiliyorum.

Lafı ... beni becermesinin üzerinden birkaç gün geçti ve ben alınmaya başladım. Angel bana Skylar'ın babamla bir şey üzerinde çalışmakla meşgul olduğunu hatırlatıp duruyor. Birbirimize zaman ayırmak gittikçe zorlaşıyor. Birkaç hafta önce ikimiz de babamın evinden taşındık, Skylar genellikle işten sonra benim bodrum kattaki daireme gelip yatıyordu.

Ama beklemekten bıktım. Ona görmezden gelinmeyeceğimi göstermeliyim.

Kendimi onun seyrek dekore edilmiş dairesine bırakıyorum ve yatağına uzanıp eve dönmesini bekliyorum. Büyük ihtimalle işten sonra benim daireme gelecek ve orada olmadığımı anlayınca buraya gelecek. Ona nerede olacağımı söylemedim. Beni bulmak zorunda kalacak.

Biraz gibi.

Bir saat sonra Skylar'ın adımlarının dairenin içinde ilerlediğini duyuyorum, beni yatağına yayılmış gördüğünde dudaklarından *bir "ne oluyor lan"* dökülüyor.

Odasına girdiğinde dudakları bir şekilde gülümsüyorum.

"Ne sikime buradasın? Ve neden bütün tabaklarım paramparça?"

Yatakta oturduğum yerden omuz silkiyorum, sıkılmış yapıyorum ama aslında çok tahrik olmuş durumdayım.

Oh. Onu alacağım.

Yüzünde bir şey parlıyor ve kaşları .

"Seni görmezden geldiğim için mi?" diye soruyor nazikçe ve ben yine omuz silkiyorum, ona bir cevap verme tatminini yaşatmıyorum. O beni görmezden geliyor, ben de onu görmezden geleceğim. Kısasa kısas.

"Peki, neden meşgul olduğumu biliyor musun?" diye soruyor.

Bakışlarımız birbirine çarpıyor ve ben yine omuz silkiyorum. "Babanla birlikte arazide daha kalıcı bir pozisyon ayarlamak için çalışıyorum, böylece senden bu kadar uzun süre uzak kalmak zorunda kalmayacağım."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve kendimi çok mutlu hissediyorum.

"Ayrıca, bizim için daha uygun olabilecek daireleri araştırıyordum."

Hissettiklerimi ifade edecek kelime bulamadığım için "Senin yanına taşınmak istemiyorum." dedim.

Skylar sırtıyor ve sonra bana yaklaşıp bileğimden tutarak beni yatağın ucuna çekiyor. "Oh, evet istiyorsun. Bunu istiyorsun."

Kıçım neredeyse yataktan sarkana kadar beni kendisine daha da yaklaştırıyor ve diğer elinin aşağıya uzanıp sert aletime sürtünmesine izin veriyor.

"Ama bir şey yapmadan önce gidip mutfağımdaki pisliği temizleyeceksin ve sonra da böyle bir velet olduğun için kışına şaplak atacağım."

Kıyafetlerimi çıkarmaya başladığında, onları aletimin üzerinde sürükleyerek vücudumu ateşe verdiğinde bir sızlanmaya izin .

"O pisliği bana çıplak mı süpürteceksin?"

"Oh, evet. Yine de ayakkabılarla. Ayaklarını kesmek istemezsin."

Beni soydu ve ayakkabılarımı giydirdikten sonra ayağa kaldırıp mutfağa götürdü. Yaptığım dağınıklık destansı, tabaklar ve kaseler yere saçılmış. Kahretsin, iyi iş çıkardım, ama lanet olsun, bunu temizlemek sonsuza kadar sürecek.

"İstemiyorum,"

diyorum.

"Yapacaksın."

Kendini bir sandalyeye bırakıyor ve bacaklarını açıyor, süpürgeyi işaret ederken çok seksi görünüyor.

" koyulun."

Bir an tereddüt ediyorum ve Skylar elini çenesinde gezdiriyor, korkunç derecede yırtıcı görünüyor. Direnmemi istiyor ve bir yanım direnmek istiyor ama diğer yanım da iyi kısma geçmek istiyor.

Benim için planladığı şeyi istiyorum.

Ve böylece hareket ediyorum, pisliği süpürüyorum, hepsini faraşıta toplamak için eğiliyorum ve çöpe atıyorum. Bu işlemi, sikim sızıntı yapana ve taşaklarım sıkılaşıpna kadar tekrar tekrar . Lanet olsun, bu işkencenin en kötüsü. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Beni sabırla beklediğini biliyorum.

"Bu çok sıkıcı. Bıktım artık," diyorum çöpe bir paket daha atarken.

"Hmm," diyor Skylar cevap olarak. Ona dönüp bakıyorum, pantolonunun içindeki sikinin kabarıklığını görüyorum ama dokunmak için hiçbir hareket yapmıyor. Her neyse. O zaman bekleyebilir. Gittikçe daha yavaş hareket ediyorum, zaman geçiyor. Bu benim için bir işkence, ama daha da önemlisi onun için.

Alacağı şey bu.

Son parçayı da çöpe attığımda Skylar bir saniye bile kaybetmiyor. Ayağa kalkıyor ve sessizce elimi tutuyor, beni mutfak masasına doğru çekiyor ve uzaklaşmadan önce beni eğiyor.

"Bunu isteyerek kabul edeceğimi mi sanıyorsun?" Huysuzca bağırıyorum. Skylar elinde bir iple dönerken kıkırdıyor.

"Hayır. Bu yüzden bacaklarını masaya bağlayacağım. Böylece onu almaktan başka bir şey yapamayacaksın."

Eğilip ayak bileklerimi masanın ayaklarına sabitlerken nefesim kesiliyor, burnu kalçamın arkasına sürtünüyor. Sonra ayağa kalkıyor, sırtıma bastırıyor ve yanağımı ahşap yüzeye dayamaya zorluyor. Ellerimi tutuyor ve arkamdan çekerek beni bileklerimden sabitliyor.

Boku yedim.

"Şimdi," diye başlıyor, benden uzaklaşıyor ve bir çekmeceyi karıştırıyor. Arkama bakıyorum ve elinde bir tahta kaşık olduğunu görüyorum, o güvenli evde beni tokatladığı zamanı hatırlatıyor.

Aletim heyecandan zıplıyor.

"Geçirdiğin öfke nöbeti için kaç tanesini hak ettiğini düşünüyorsun?"
"Sıfır."

Kıkırdıyor ve tahta kaşığı hafifçe kıcıma vuruyor. "Elli düşünüyorum ve sayman gerekiyor."

Gözlerimi deviriyorum, kıcıma hafifçe oynatıyorum. "Ugh, hayır teşekkürler."

Bir tanesini sert ve sabit bir şekilde kıcımın yanağına indiriyor, ben de tıslıyorum. "O sayılmaz. Bu senin şımarıklığın içindi. Şimdi bir tane daha mı istersin yoksa bir taneyle mi başlamak istersin?"

Tıslıyorum, "Siktir ."

Tahtanın tenime çarpması dışında sessizlik var. Öne doğru eğve inledim.

"Kıcın zaten kırmızı, velet. Saymaya başlamalısın. Elli çok fazla. Başaramayabilirsin."

Bana daha sert vuruyor, ben de çalışıyorum ama başaramıyorum. Bağlandım.

"Yine mi?" diye soruyor ben sözcükleri oluşturmakta zorlanırken.

Bir tane daha indiğinde, "Bir!" diye bağıriyorum ama Skylar iyi bir çocuk olduğum için beni övdüğünde göğsümün kabardığını hissediyorum. Kahretsin, bunu söylemesine bayılıyorum. Her söylediğinde içimde bir şeyler büyüyor.

Ben mi iyiyim? Kimin aklına gelirdi ki?

Ve böylece başlıyor, uzun ve işkenceli elli şaplak, çığlık atıyorum ve sayıları bağıriyorum, kıcım yanıyor, kendimi zevk ve acı arasında bulurken aletim precum ile damlıyor. Öforik. Sansasyonel.

Son ona kadar hıçkırarak ağlıyorum, her sayı ağzımdan bir yakarış olarak dökülüyor. Daha azı için, daha fazlası için.

Daha fazla. *Daha fazlası.*

Son darbe inerken bu sözler kafamda çınlıyor, Skylar'ın nefesi kabaca çıkıyor, elleri kıcımı kavırıyor ve parmaklarını yaralı derinin üzerinde gezdiriyor.

El ve ayak bileklerimdeki iplerin çözüldüğünü hissettiğimde, "Çok güzelsin," diyor. Beni kollarının arasına alıyor, beni hafifçe itip yatak odasına taşırken tenim sızlıyor. Yavaşça, beni

Beni yatağa yatırdı ve kıyafetlerini çıkardı, kayganlaştırmayı yanımdaki yatağa attı ve bacaklarımın arasına süründü.

Islak parmaklarını deliğime sokup beni ona açarken kollarım onu tutmak için uzanıyor. Ve siki yavaşça girdiğinde, derin bir öpücük için onu kendime çekerek adını inliyorum.

Yavaş ve neredeyse fazla nazik bir şekilde içime girerken fısıldıyor, "Seni asla unutamam. Sen. Benimsin. Benimsin."

Gözlerim yanıyor ve onu uzak tutmak için gözlerimi kapatıyorum ama bana ona bakmamı, beni görmesine izin vermemi söylüyor, ben de öyle yapıyorum. Sıkı, kaygan kanalıma girerken önümde yüzüyor, sözleri göğsüme yerleşiyor.

"Benim. Benim. Benim."

Bu kelimeler göğsümde bir yere yerleşiyor ve boşalırken iç çekiyorum, *senin* kelimen dudaklarımda.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

EPILOG-SKYLAR

Diablo ve benim geleneksel bir ilişkimiz yok ama bizim gibi insanlarla olmayacağını biliyordum. Her şey farklı ama hoşuma gidiyor.

Ondan hoşlandım.

"Geç kaldın," diyor Diablo, yeni dairemizin mutfağında durmuş, yemek pişirmeye çalışıyor ama kokusuna bakılırsa beceremiyor.

"Kusura bakma velet, durdum ve sana bir şey aldım," diyorum, eğilip boynuna bir öpücük konduruyorum ve kışını avuçluyorum. Onu sert bir şekilde tuttuğumda . Küçük bir pislik gibi davrandığı için dün onu yine tokatladım, ama yastığımı bıçakla keserek bunu o istedi.

Görünüşe göre ona veda öpücüğü vermeyi unutmuşum.

Bazıları bunun zehirli olduğunu söyleyebilir, ama bizim için işe yarıyor.

"Bana ne aldın?" diye soruyor, dönüp bana bakarak. Bileğimdeki çantaya uzanıyorum ve bir testere çıkarıyorum.

Diablo'nun gözleri parlıyor. "Pistonlu testere mi?" "Tek ve biricik."

Diablo kendini bana atarken gözlerinin kenarları kırışıyor, çekilmeden önce bana sıkıca sarılıyor. Bunu çok sık yapmıyor ama yaptığında midemde kelebekler uçuşuyor. Sanırım sarılmayı ve dokunmayı daha çok seviyor.

Ve bunu ona verdiğim için mutluyum. O benim.

"Bunu ne için kullanabilirim?" diye soruyor, dairenin etrafına bakarken.

"Lütfen, burada başka bir şey yok. Bu hafta sonu babana gidiyoruz. Sana bir sürprizi var."

Gözleri parlıyor. "Bir ceset mi?"

Ağzım bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor ve ona doğru eğilip ocağı kapatıyorum ve onu kollarıma çekiyorum.

"Emin değilim, ama hadi. Akşam yemeği bekleyebilir..." Ve gerçekten olabilir. Bunu çöpe atmak zorundayım. Yenilmez görünüyor. "Bugün seni özledim."

"Seni hiç zlemedim," diyor Diablo onu odaya taşırken. "ünkü senden nefret ediyorum."

"Hm, ben de seni seviyorum."

Ben onu yatağa fırlatırken kızarıyor ve bana tekme atıyor.

Bunu bana henüz söylemedi ve açıkçası ben de ondan bunu beklemiyorum ama onun benim, benim de onun olduğumu biliyorum.

Ve bu benim için yeterli.

SON SÖZ

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Bunu yazmayı çok sevdim.

[Diablo'nun romantik olmaya çalıştığını görmek istiyorsanız, buraya tıklayın!](#)

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle editörüm Angela O'Connell'a bu kitaptaki tüm sıkı çalışmanız için teşekkür etmek istiyorum. Kaç kez kıkırdaman iyi bir iş çıkardığımı gösteriyor.

Ve tabii ki tüm sosyal medya hesaplarımı, bültenimi ve web sitemi yöneten Kari Monty. Gördüğünüz tüm o güzel sayfalar ona ait.

Angela ve Kari'nin hizmetleriyle ilgilenen tüm bağımsız yazarlar için onları [IndieAuthorCreative](http://IndieAuthorCreative.com)'de bulabilirsiniz.

Ayrıca, alfa okuyucularım Lark Taylor ve Melissa Tarrington'a her zaman çok yardımcı oldukları için teşekkür ederim. Ve tüm desteğiniz için Nicole Dykes'a. Ayrıca Jesse H. Reign ve Eliot Grayson'a da şüpheli rıza (dub-con) ve rıza dışı rıza (CNC) yazımındaki sarsılmaz destekleri için teşekkür ederim.

Margaret Neal ve Melissa Tarrington'a da bu yazıyı okuyup gözden kaçırdığımız tüm hataları yakaladıkları için teşekkür ederiz.

Ve son olarak, bana cesaretlendirici sözlerle ulaşan tüm okuyuculara teşekkür ederim. Onlar her şey demek ve beni yazmaya devam ettiriyorlar.

YAZAR HAKKINDA

Cora Rose her türlü romantizmi seviyor ve her yıl çok fazla kitap tüketiyor. Şu anda ABD'de yaşıyor ve günlerini kafasının içindeki karakterler hakkında hayaller kurarak geçiriyor.

CORA ROSE TARAFINDAN DA

Beklenmedik Seri [Whit](#)

[Sem](#)

Emery

[Luke](#)

[Lex](#)

[Colin](#)

Kaçınılmaz Seri [Ona](#)

[Kadar Hep O](#)

Bağımsız

[Seni Beklerken](#)

Şanssız 13

[İstisna](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.